

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE #1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

JAMES PATTERSON

MARY
MARY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

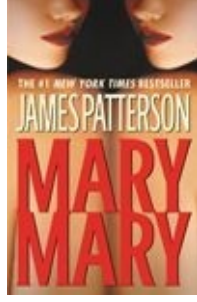
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mary, Mary

James Patterson

Little, Brown and Company
New York Boston Londra

[**Okumaya Başlayın**](#)

[*Cross'un Önizlemesi*](#)

[*Alex Cross'un Önizlemesi, Koş*](#)

[*Yazar Hakkında 'James*](#)

[*Pattersonın Kitapları*](#)

[*İçindekiler Haber*](#)

[*Bültenleri Telif Hakkı*](#)

[*Sayfası*](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu dostlarım için-Johnny, Frankie, Ned, Jim ve Jim, Steve, Mike, Tom ve Tom, Merrill, David, Peter, B.J., Del, Hal, Ron, Mickey ve Bobby, Joe, Art.

Ve her şeyi bir şekilde yoluna koyan ve kötü şöhretli Mary, 'den daha farklı olamayan Jordan için.

Önsöz

HIKAYE ANLATICISI

Bölüm 1

BİRİNCİ PERDE, BİRİNCİ SAHNE, diye düşündü Hikaye Anlatıcısı kendi kendine ve baş döndürücü bir beklentiye kapılmaktan kendini Gerçek şu ki, sıradan insanlar her zaman mükemmel suçlar ve mükemmel cinayetler işlerdi. Ama katillerin asla yakalanmaması gibi basit bir nedenden dolayı bu konuda hiçbir şey duymazdınız.

Ve elbette o da yapmazdı. Anlatmak üzere olduğu hikayede bu bir veriydi.

Bu, bugünün sinir bozucu olmadığı anlamına gelmiyordu. Aslında bu onun için son birkaç çılgın yıldaki en yoğun andı. Birini, tamamen yabancı birini öldürmeye hazırdı ve New York'un ilk eylemi için doğru yer olduğunu anlamıştı.

Neredeyse Bloomingdale'in bodrum katındaki bir tuvaletin önünde gerçekleşecekti ama yer konusunda doğru hissetmiyordu.

Çok kalabalık, sabah on buçukta bile.

Hem çok gürültülü hem de dikkati dağıtacak kadar gürültülü değil.

Ayrıca, Lexington Bulvarı'nın yabancı topraklarına ya da özellikle klostrofobik IRT metro tünellerine kaçmaya çalışma fikrinden hoşlanmıyordu. Doğru hissettiğinde, bunu bilecek ve ona göre hareket edecekti.

Böylece Hikaye Anlatıcısı yoluna devam etti ve Doğu 57. Cadde'deki Sutton Tiyatrosu'nda bir film izlemeye karar verdi; burası belli ki daha iyi günler görmüş, köhne bir yerdi.

Belki de burası cinayet için iyi bir yerdi. İroni hoşuna gitmişti, bunu anlayan tek kişi kendisi olsa bile. Evet, belki de bu iş harika olacak, diye düşündü içerideki iki küçük oditoryumdan birine otururken.

*Diğer yedi Tarantino meraklısıyla birlikte *Kill Bill Cilt 2*'yi izlemeye başladı.*

Bu masum insanlardan hangisi onun kurbanı olabilir? Sen mi? Sen mi? Orada mısın? Hikaye Anlatıcısı masalı kafasının içinde döndürdü.

Aynı New York Yankees beyzbol şapkalarını takmış iki geveze vardı, tabii ki ters takmışlardı. Bu sinir bozucu moronlar, bitmek bilmeyen reklamlar ve fragmanlar boyunca bir kez olsun susmadılar. İkisi de ölmeyi hak ediyordu.

Işıklar sönmeden önceki on beş dakika boyunca bir kez bile birbirleriyle konuşmayan, iğrenç giyimli yaşlı bir çift de öyle. Onları öldürmek iyi bir iş, neredeyse bir kamu hizmeti olacaktı.

Kırkklı yaşlarının başında, kırılğan görünümlü bir kadın, küflü yaşlıların önündeki iki sırayı sallıyor gibiydi. Onun dışında kimseyi rahatsız etmiyordu.

Sonra önündeki koltuğa ayaklarını uzatmış iri yarı bir siyah adam. En az on dört numara olması gereken eski tip Converses'leriyle kaba, düşüncesiz bir piç.

Sonra, muhtemelen filmi daha önce bir düzine kez izlemiş ve Quentin Tarantino'ya tapan siyah sakallı bir sinema ineği, tabii ki.

Meğer filmin yarısında, Uma Thurman diri diri gömüldükten hemen sonra ayağa kalkan sakallı harikaymış. Tanrım, o klasik sahneyi kim terk edebilir ki?

Görevi gereği, birkaç saniye geriden takip etti. Pis koridora çıktı, sonra da ikinci salonun yanında bulunan erkekler tuvaletine girdi.

Şimdi gerçekten titriyordu. Bu ? O an mı? İlk cinayeti mi? Aylardır hayalini kurduğu her şeyin başlangıcı mı? Yap şunu. yillar.

Neredeyse otomatik pilottaydı, bu işi doğru yapmak dışında hiçbir şey düşünmemeye çalışıyor, sonra da kimse yüzünü ya da onunla ilgili çok fazla şeyi fark etmeden sinemaya girip çıkıyordu.

Sakallı adam pisuarın başında duruyordu ki bu aslında iyi bir haberdi. Çekim güzel çerçevelenmiş ve sanat yönetmenliği yapılmış.

Üzerinde NYU FILM SCHOOL yazan ve arkasında clapsticks logosu buruşuk, eski püskü siyah bir tişört. Ona Daniel Clowes çizgi romanlarından bir karakteri anımsatıyordu ve bu çizgi romanlar şu sıralar *çok popülerdi*.

"Ve ... aksiyon!" dedi.

Sonra zavallı sakallı zavallıyı kafasının arkasından vurdu ve ağır bir çuval gibi banyo zeminine düşmesini izledi. Orada yatıyordu, kımıldamıyordu. Patlama sesi fayans döşeli odada kafasının içinde uğuldadı, hayal ettiğinden daha yüksekti.

"...? Ne oldu? Hey!" diye duydu ve Hikâye Anlatıcısı sanki erkekler kendisini izleyen bir seyirci varmış gibi döndü.

Sutton Tiyatrosu iki adam arkasından içeri girmişti. Gürültüyü merak etmiş olmalılar. Ne kadarını görmüşlerdi?

"Kalp krizi," dedi, ağzından kaçırıldı, inandırıcı olmaya çalıştı. "Adam pisuvar da düştü. Kaldırmama yardım edin. Zavallı adam. Kanaması var!"

Panik yok, etkilenme yok, ikinci düşünce yok. Artık her şey saf içgüdüydü, doğru, yanlış ya da kayıtsız.

Silahını kaldırdı ve kapıda aptal aptal duran iki tiyatro çalışanını da vurdu. Yere düştüklerinde onları tekrar vurdu. Sadece dikkatli olmak için. Profesyonel.

Ve şimdi gerçekten titriyordu, bacakları J-E-L-L-O gibi, ama yürümeye çalışıyordu

çok sakın bir şekilde erkekler çıktı.

Sonra Sutton Tiyatrosu'ndan 57. Cadde'ye çıkıp yürüyerek doğuya doğru ilerleyin.

Dışarıdaki her şey tamamen gerçek dışı ve öteki dünyadanmış gibi hissettiriyor. *parlak ve pirinçli.*

Başardı. Bir yerine üç kişiyi öldürmüştü. İlk üç cinayetini. Sadece alıştırmaydı ama yapmıştı ve biliyor musunuz? Tekrar yapabilirdi.

"Pratik yapmak mükemmelleştirir," fısıldadı Masalcı arabasına -kaçış arabasına, değil mi? Tanrım, bu hayatının en güzel duygusuydu. Tabii bu şimdiye kadarki hayatı için pek bir şey ifade etmiyordu, değil mi?

Ama bundan sonrasına dikkat et, sadece et.

Mary için, Mary, tam tersi.

Tabii ki, *bunu* anlayan tek kişi oydu. En azından şu ana kadar.

Bölüm 2

Tekrar öldürebileceğini mi düşünüyorsun? New York cinayetlerinden sonra kendine defalarca sordu.

Artık başladığına göre bunu durdurabileceğini mi sanıyorsun? mi?

Hikaye Anlatıcısı neredeyse beş ay boyunca, disiplin, profesyonellik ya da belki de korkaklık da bilinen kendi kendine işkence ederek, zamanı gelene kadar bekledi.

Sonra tekrar ölüm bölgesine geldi ve bu sefer alıştırma yapmayacaktı. Bu gerçek bir olaydı ve ölecek olan bir yabancı değildi.

Los Angeles'taki Westwood *Village* Theater'da *The Village*'in saat 3:10'daki gösteriminde kalabalığın içinde sadece bir yüzdü. Çok sayıda müşteri , bu onun ve filmin yıldız yönetmeni için iyi bir haberdi, M. Night Shyamalan. Ne biçim bir isim bu? M. Night mı? Kendini beğenmiş bir sahtekar.

Görünüşe göre Patrice Bennett şehirde korku filmini izleyen son insanlar arasındaydı. Ayrıca, Patrice gerçek bir sinema salonunda, gerçek bilet alıcılarıyla birlikte oturup film izleme tenezzülünde bulunmuş. Ne kadar tuhaf değil mi? Bu konuda ünlüydü, değil mi? Bu Patrice'in şakasıydı. Biletini bile önceden almıştı, Patrice onun orada olacağını bu sayede biliyordu.

Yani bu artık bir atış talimi değildi ve her şey doğru olmalıydı ve öyle de olacaktı. Hiç şüphe yok. Hikâye kafasında çoktan yazılmıştı.

Bir , tiyatrodaki kimse tarafından fark edilemezdi. Bu yüzden saat on ikiye gitti; sonra, gösteri bittiğinde, saat 3:10'a kadar bir tuvalet kabininde bekledi. Tırnak ısırtan, sinir bozucu bir çile ama aslında o kadar da kötü değil. Özellikle de fark edilirse görevi iptal edeceği için.

Ama Hikâye Anlatıcısı görülmedi -en azından o öyle düşünmüyordu- ve tanıdığı kimseyi de .

Tiyatronun yüzden fazla izleyicisi, daha doğrusu *şüphelisi* vardı, Değil mi? En azından bir düzinesi onun amaçları için mükemmeldi.

En önemlisi, silahında artık bir susturucu vardı. New York'taki heyecan dolu koşudan öğrendiği bir şey.

Patrice balkonda oturuyordu. *Bana uyar Patsy*, diye düşündü. *Çok düşünceli davranıyorsun, özellikle de senin için, seni über sürtüğ.*

Koridorun karşısından ve birkaç sıra gerisinden onu izliyordu. Bu çok lezzetliydi - intikamın lüks beklentisinin devam etmesini istiyordu

ve etti. Bir şeyler ters gitmeden önce tetiği çekip Westwood sinemasından istemesi dışında. Ama ne ters gidebilirdi ki, değil mi?

Joaquin Phoenix, Adrien Brody tarafından bıçaklandığında, sakince kalktı ve doğrudan Patrice'in koridoruna gitti. Bir an bile tereddüt etmedi.

"Affedersiniz. Affedersiniz," dedi ve Hollywood'da böylesine önemli bir kadın için pek de etkileyici olmayan çıplak, sıska bacaklarının *üzerinden* geçerek geçmeye başladı.

"Tanrım, şuna bakar mısın?" diye yakındı, tam da onun gibi, gereksiz yere çirkin ve emperyal bir ses tonuyla.

"Sırada kimi görmeyi bekleyebileceğin pek belli değil. *İsa* değil," diye espri yaptı ve Patrice'in bu küçük şakayı anlayıp anlamadığını merak etti. Muhtemelen anlamamıştır. Stüdyo şefleri incelikten anlamazdı.

Onu iki kez vurdu; bir kez kalbinden, bir kez de tamamen şok olmuş, kendinden geçmiş gözlerinin tam ortasından. Bu tür bir güç delisi psikopat söz konusu olduğunda çok ölü diye bir şey yoktu. Patrice, Stephen King'in beyaz perdeye aktarılan ilk öyküsü olan orijinal *Carrie*'deki ters tuzak kapısı gibi muhtemelen mezarından çıkıp size geri dönebilirdi.

Sonra da mükemmel kaçışını gerçekleştirdi.

Tıpkı filmlerdeki gibi. Hikaye başlamıştı.

Birinci Bölüm

"MARY SMITH" CİNAYETLERİ

Bölüm 3

Kime?
agriner@latimes.com
Kimden: Mary Smith

Arnold Griner küçük, kısık gözlerini sıkarak kapattı, ellerini neredeyse tüysüz kafatasının üzerine koydu ve kafa derisini sertçe ovdu. *Oh, Tanrım beni koru, bir tane daha olmasın*, diye düşünüyordu. *Hayat bu saçmalık için çok kısa. Buna katlanamam. Bu Mary Smith olayını gerçekten kaldıramıyorum.*

L.A. Times'ın haber merkezi herhangi bir sabahmış gibi uğulduyordu: telefonlar ; insanlar kapalı alan yarışçıları gibi gelip gidiyor; yakınlarda biri yeni sonbahar TV dizisi hakkında ahkâm kesiyordu - sanki bugünlerde TV dizisi kimsenin umurunda değilmiş gibi.

Griner tüm *bunların* ortasında, kendi masasında, kübik ofisinde otururken kendini nasıl bu kadar savunmasız hissedebilirdi? Ama hissetti.

Bir hafta önceki ilk Mary Smith e-postasından beri kullandığı Xanax, omurgasına yapılan bir iğne gibi içinden geçen panik dalgasını engellemek için hiçbir işe yaramamıştı.

Panik ama aynı zamanda hastalıklı bir merak.

Belki "sadece" bir eğlence yazarıydı ama Arnold Griner büyük bir haber gördüğünde anlardı. Haftalarca manşetlerden düşmeyecek bir haber. *Zengin ve ünlü biri öldürülmüştü.*

Los Angeles. Bu kadarını bilmek için e-postayı okumasına bile gerek yoktu. "Mary Smith" hasta bir kadın olduğunu ve sözüne sadık olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Beynine hücum eden sorular bu kez kimin öldürüldüğü ve kendisinin, Griner'in, bu korkunç karmaşanın ortasında ne işi olduğuydu.

Neden o kadar insan arasından ben? İyi bir nedeni olmalı ve eğer bunu bilseydim, o zaman gerçekten çıldırırdım, değil mi?

Titreyen eliyle 911'i ararken, diğer eliyle Mary Smith'in mesajını açtı. *Lütfen, Tanrım, tanıdığım kimse olmasın. Sevdiğim kimse olmasın.*

İçindeki her şey ona okumamasını de okumaya başladı. Gerçekten kendine engel olamıyordu. *Oh, Tanrım! Antonia Schiffman! Oh, zavallı Antonia. Hayır, neden o? Antonia iyi insanlardan biriydi ve onlardan çok fazla yoktu.*

Şuraya: Antonia Schiffman'a:

Sanırım buna anti-fan postası diyebilirsiniz.
eskiden hayranıydm.

Her neyse, sabahın 4:30'u zeki, üç kez Akademi Ödülü kazanmış ve dört çocuk annesi bir kadın için evden ve çocuklarından ayrılmak için çok erken, değil mi? Sanırım olduğumuz kişi olmanın bedeli bu. Ya da en azından onlardan biri.

Bu sabah size Beverly Hills'teki şöhret ve servetin *bir başka* olumsuz göstermek için oradaydm.

Şoför sizi "sete" götürmek için geldiğinde zifiri karanlıktı. Hayranlarınızın takdir edemeyeceği bir fedakarlık yapıyorsunuz.

Arabanın arkasından ön kapıya doğru yürüdüm ve onu araba yoluna kadar takip ettim.

Birden, size ulaşmak istiyorsam şoförünüzün ölmesi gerektiği hissine kapıldım ama yine de onu öldürmekten zevk almadım. Bunun için çok gergindim, şiddetli bir fırtınadaki fidan gibi titriyordum.

Penceresini çaldığımda silah elimde titriyordu. Silahı arkamda sakladım ve ona birkaç dakika içinde aşağıda olacağını söyledim.

"Sorun değil" dedi. Ve ne oldu biliyor musunuz? Bana bakmadı bile. Neden baksın ki? Sen yıldızların yıldızısın, okuduğum bir resimde on beş milyon. Onun gözünde ben sadece bir hizmetçiydim.

Filmlerinizden birinde küçük bir rol oynuyormuşum gibi hissettim, ama inanın bana, bu sahneyi çalmayı planlıyordum.

Yakında oldukça dramatik bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Neden hâlâ orada durduğumu merak edecekti. Bana gerçekten bunu yapamayacak kadar korkup korkmayacağımı bilmiyordum. Ama sonra baktı ve her şey oluverdi.

Silahı yüzüne doğru ittim ve tetiği çektim. Çok küçük bir hareketti, neredeyse bir refleks. Bir saniye sonra ölmüştü, havaya . Artık ne istersem yapabilirdim.

Yolcu tarafına doğru yürüdüm, arabanın içine girdim ve seni bekledim. Güzel, güzel araba. Deri, yumuşak ışıklandırma, bir bar ve tüm sevdiklerinizle dolu küçük bir buzdolabı ile çok peluş ve rahat. *Twix çikolatası mı, Antonia? Utan, utan.*

Bir bakma, evden bu kadar erken çıkman çok kötü oldu. Limuzininde olmak hoşuma gitmişti. Sessiz zaman, lüks. O birkaç dakika içinde, neden olduğun kişi olmak istediğini anlayabiliyordum. Ya da en azından olduğun kişi.

Bunu yazarken, o anı hatırlarken kalbim daha hızlı atıyor.

Kapıyı kendiniz için açmadan önce bir saniye arabanın dışında durdunuz. Giyinik, makyajsız ama yine de nefes kesiciydin. Tek yönlü camdan beni ya da ölü sürücüyü göremiyordun. Ama seni görebiliyordum. İşte böyle.

Bütün hafta oldu, Antonia. Tam oradaydım ve sen beni hiç fark etmedin.

Bu benim için ne inanılmaz bir andı! Ben, arabanın içinde. Sen, dışarıda, seni İrlandalı ve gerçekçi gösteren tüvit ceketinle.

İçeri girdiğinde hemen kapıları kilitledim ve bölmeyi indirdim. Beni gördüğün anda yüzünde inanılmaz bir ifade belirdi. Aynı bakışı daha önce *filmlerinde* de görmüştüm, *korkmuş gibi yaptığında*.

Muhtemelen fark etmediğiniz şey, benim de en az sizin kadar korktuğumdu. Tüm vücudum titriyordu. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Bu yüzden ikimiz de bir şey söyleyemeden seni vurdum.

O an çok hızlı geçti ama ben bunu planlamıştım. Bıçak bunun içindi. Umarım seni bulanlar çocukların değildir. Seni o şekilde görmelerini istemem. Tek bilmeleri gereken annelerinin gittiği ve geri gelmeyeceği.

O zavallı çocuklar, Andi, Tia, Petra, Elizabeth.

Onlar için çok üzülüyorum. Anneleri olmayan zavallı bebekler. Daha üzücü bir şey olabilir mi?

Öyle bir şey biliyorum ama bu *benim* sırrım ve kimse bilmeyecek.

Bölüm 4

MARY SMITH'İN ALARM SAATİ 05:30'da çaldı ama o çoktan uyanmıştı. Tamamen uyanıktı ve kızı Ashley'in okul müsamesesi için nasıl bir kirpi kostümü yapacağını düşünüyordu. *Kirpi iğneleri için ne kullanabilirdi ?*

Oldukça geç bir gece olmuştu, ama "yapılacaklar" listesi olan zihinsel bantı asla gibi görünüyordu.

Daha fazla fıstık ezmesine, Kid's Crest'e, Zyrtec şurubuna ve banyo gece lambası için şu küçük ampullerden birine ihtiyaçları vardı. Brendan'ın saat üçte futbol antrenmanı vardı ve Ashley'nin step dersiyle aynı saatte -ve ondan on beş mil uzakta- başlıyordu. Bunu bir düşün. Adam'ın burnunu çekmesi gece her iki yöne de gidebilirdi ve Mary bir hastalık gününü daha kaldıramazdı. Bu arada, işinde ikinci vardiyaya kalması gerekiyordu.

Ve bu, günün en *sakin* kısmıydı. Çok geçmeden ocağın başına geçmiş, siparişleri sıralıyor ve sabahın olağan ihtiyaçlarını karşılıyordu.

"Brendan, kardeşinin ayakkabılarını bağlamasına yardım et, lütfen. Brendan, seninle konuşuyorum."

"Anne, çoraplarım bir tuhaf." "Onları ters çevir."

"Cleo'yu okula götürebilir miyim? Alabilir miyim lütfen? Lütfen, anne? Oh, lütfen?" "Evet, ama onu kurutucudan çıkarman gerekecek. Brendan, sana ne sordum?"

ne yapacaksın?"

Mary, dört dilimli ekmek kızartma makinesindeki ekmeğin fırlamasıyla birlikte mükemmel bir şekilde kabartılmış çırpılmış yumurtalardan birer porsiyonu ustalıkla tabaklarına .

"Kahvaltı!"

İki büyük çocuk yemeklerini yerken, o da Adam'ı odasına götürüp kırmızı tulumunu ve denizci gömleğini giydirdi. Onu mama sandalyesine geri götürürken ona mırıldandı.

"Kasabadaki en yakışıklı denizci kim? Kimmiş benim küçük adamım?" diye sordu ve onu çenesinin altından gıdıkladı.

Brendan gülümseyerek, "*Ben* senin küçük adamınım," dedi. "Öyleyim anne!" "Sen benim *büyük* küçük adamımsın," diye karşılık verdi Mary, onu hafifçe

Çene. Onun omuzlarını sıktı. "Ve her geçen gün daha da büyüyor."

"Çünkü tabağımı temizliyorum," dedi ve son yumurta parçasını bir tabağın üzerine bıraktı.

Başparmağının düzüyle çatalı.

"Sen iyi bir aşçısın anne," dedi Ashley.

"Teşekkür ederim, tatlım. Hadi şimdi gidelim. B.B.W.W."

O bulaşıkları temizlerken, Brendan ve Ashley koridorda şarkı yürüdüler. "Fırçala, fırçala, yıka, yıka. Dişler ve saçlar, eller ve yüz. Fırçala, fırçala, yıka, yıka ..."

Büyük ikisi bulaşık yıkarken, o da bulaşıkları daha sonra yıkamak üzere lavaboya koydu; Adam'ın yüzünü ıslak bir kâğıt havluyla hızlıca kuruladı; çocukların bir gece önce hazırladıkları öğle yemeklerini buzdolabından çıkardı ve her birini uygun sırt çantasına .

"Adam'ı araba koltuğuna oturtacağım," diye . "Dışarıdaki son kişi bir googly worm."

Mary çürük yumurta olayından nefret ediyordu ama çocukları zinde tutmak için küçük masum bir rekabetin değerini biliyordu. Odalarında ciyak ciyak bağırdıklarını duyabiliyordu, yarı gülüyorlar, yarı kapıdan en son çıkıp eski külüstüre bineceklerinden korkuyorlardı. *Tanrım, artık kim külüstür diyor ki? Sadece Mary, Mary. Peki kim Gawd diyordu?*

Adam'ın kemerini bağlarken, bir gece önce onu bu kadar geç saate kadar ayakta tutan şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Günler -ve şimdi geceler de- yemek pişirme, temizlik, araba kullanma, liste yapma, burun silme ve daha fazla araba kullanma karmaşası içinde birbirine karışıyor gibiydi. Los Angeles'ın kesinlikle büyük dezavantajları vardı. Sanki hayatlarının yarısını arabada, trafikte geçiriyorlarmış gibi görünüyordu.

Gerçekten de batıya getirdiği eski büyük Suburban'dan daha az yakıt tüketen bir şey almalıydı.

Saatine baktı. Her nasılsa on dakika geçmişti. On değerli dakika. Bu her zaman nasıl oluyordu? Nasıl oluyor da zaman *kaybediyor* gibiydi?

Koşarak ön kapıya gitti ve Brendan ile Ashley'i dışarı çıkardı. "Neden bu kadar uzun sürdü? Yine geç kalacağız. , şu saate bak," dedi Mary Smith.

Bölüm 5

İŞTE BURADAYDIK, öfkeli ve alaycı bir mit kırma çağının tam ortasındaydık ve birdenbire ülkenin en etkili ya da en azından en çok okunan dergilerinden birinde "Amerika'nın Sherlock Holmes'u" olarak adlandırıldım. Bu ne büyük bir saçmalıktı ve o sabah hala kafamı kurcalıyordu. James Truscott adında bir araştırmacı gazeteci beni takip etmeye ve üzerinde çalıştığım cinayet davaları hakkında haber yapmaya karar vermişti. Yine de onu kandırmıştım. Ailemle birlikte tatile gitmiştim.

"Disneyland'e gidiyorum!" Truscott'a onu Washington'da son gördüğümde "Disneyland'a gidiyorum" demiş ve .

Başkaları için tatil belki de sıradan bir şeydi. Her zaman olur, bazen yılda iki kez. Cross ailesi içinse bu büyük bir olay, yeni bir başlangıçtı.

Uygun bir şekilde, biz geçerken otelin lobisinde "A Whole New World" çalışıyordu.

", sizi !" Jannie önden koşarken bizi teşvik etti. Yeni ergenliğe adım atan Damon biraz daha çekingendi. Klimalı konfordan parlak Güney Kaliforniya güneşine geçerken bize yakın durdu ve Nana için kapıyı tuttu.

Aslında, otelden ayrıldığımız andan itibaren duyularımıza tam bir saldırı oldu. Tarçın, kızarmış hamur ve bir çeşit baharatlı Meksika yemeği kokuları aynı anda burnumuza ulaştı. Ayrıca bir yük treninin uzaktan gelen kükremesini de duyabiliyordum, ya da öyle görünüyordu, dehşet çığlıklarıyla birlikte - iyi türden, "durma" türünden. Aradaki farkı anlayacak kadar diğer türünü duymuştum.

Her şeye rağmen tatil için başvurmuş, onay almış ve FBI Direktörü Burns ya da adamları bu zamanda gidemeyeceğime dair yarım düzine neden bulmadan önce şehirden ayrılmıştım. Çocukların ilk tercihi Florida'daki Disney World ve Epcot Village olmuştu. Kendi nedenlerimden dolayı ve ayrıca Güney'de kasırğa mevsimi olduğu için bizi Disneyland'e ve en yeni parkları olan Disney's California Adventure'a yönlendirdim.

"Gerçekten de Kaliforniya." Nana Mama gözlerini güneşin parıltısından korudu. "Buraya geldiğimizden beri doğal olarak oluşan bir şey görmedim Alex. Sen gördün mü?"

Dudaklarını büzdü ve ağzının kenarlarını aşağı çekti, ama sonra gülmekten kendini alamadı, gülmekten yerlere yattı. Bu Nana. Diğer insanlara neredeyse hiç gülmez, onlarla birlikte güler.

"Beni kandıramazsın, yaşlı kadın. Hepimizi bir arada görmeye bayılıyorsun. Her yerde, her şekilde, her zaman. Sibiry'a da bile olsak umurunda olmaz."

Parladı. "Şimdi, *Sibiry'a*. Orası görmek istediğim bir yer. Trans-Sibiry'a Demiryolu'nda bir yolculuk, Sayany Dağları, Baykal Gölü. Bilirsiniz, Amerikalı çocuklar arada bir başka bir kültür hakkında bir şeyler öğrenebilecekleri bir tatile çıksalar ölmezler."

Damon ve Jannie'ye doğru gözlerimi devirdim. "Bir zamanlar öğretmen ..."

"Her zaman öğretmen," dedi Jannie.

Küçük Alex, "Her zaman bir tee-cha," diye tekrarladı. Üç yaşındaydı ve bizim küçük myna kuşumuzdu. Onu çok seyrek görüyorduk ve yaptığı her şey beni kısmen hayrete düşürüyordu. Annesi onu bir yıldan fazla bir süre önce Seattle'a geri götürmüştü. Christine ile aramızdaki sancılı velayet mücadelesi hâlâ devam ediyordu.

Nana'nın sesi düşüncelerimi böldü. "Nereye gidiyoruz-" "Soarin' Over California!" Jannie, daha Nana'nın sesi çıkmadan soruyu sormayı bitirdi.

Damon söze karıştı. "Tamam, ama sonra California Screamin'e gidiyoruz."

Jannie dilini keyifli bir şekilde kardeşine doğru uzattı ve o da nazıkçe kalçasını-

karşılık olarak onu kontrol etti. Bu ikisi için Noel sabahı gibiydi anlaşmazlıklar bile çoğunlukla eğlence amaçlıydı.

"İyi bir plana benziyor," dedim. "Sonra da *It's Tough to Be a Bug'a* gideriz! küçük kardeşin için."

Alex Junior'ı kucağıma aldım ve ona sarıldım, iki yanağını da öptüm. O da bana huzurlu küçük gülümsemesiyle baktı.

Hayat yine güzeldi.

Bölüm 6

İŞTE O ZAMAN James Truscott'un yaklaştığını gördüm; 1.80 boyunda, kızıl saçları siyah deri ceketinin omuzlarından aşağı sarkıyordu.

Truscott bir şekilde New York'taki editörlerini, düzenli olarak yüksek profilli cinayet davalarına dahil olma konusundaki sicilime dayanarak benimle ilgili bir dizi yapmayı kabul ettirmişti. Belki de Rus Mafyası ile ilgili son davanın kariyerimin en kötü davası ve aynı zamanda çok yüksek profilli olmasından kaynaklanıyordu. Truscott hakkında biraz araştırma yapma cüretini göstermiştim. Henüz otuz yaşındaydı ve Boston Üniversitesi'nde eğitim görmüştü. Uzmanlık alanı gerçek suçlardı ve mafya üzerine iki kurgusal olmayan kitap yayınlamıştı. Onun hakkında duyduğum bir cümle aklıma takıldı: Kirli oynuyor.

"Alex," dedi, gülümseyerek ve sanki tesadüfen karşılaşan eski arkadaşarmışız gibi elini uzatarak. İsteksizce Truscott ile el sıkıştım. Ondan hoşlanmadığımdan ya da istediği hikâyeleri yazma hakkına karşı çıktığımdan değil, ama hayatıma uygunsuz olduğunu düşündüğüm şekillerde girmişti bile -Günlük e-postalar yazmak, suç mahallerine ve hatta Washington'daki evimize gelmek gibi... İşte şimdi, aile tatilimizde ortaya çıkıyordu.

"Bay Truscott," dedim sakın bir sesle, "bu makalelerle işbirliği yapmayı reddettiğimi biliyorsunuz."

"Sorun değil." Sırıttı. " uyar."

"Değilim," dedim. "Resmi olarak bitti. Bu aile zamanı. Bizi biraz yalnız bırakabilir misin? Disneyland'deyiz."

Truscott tamamen anlamış gibi başını salladı ama sonra şöyle dedi: "Tatiliniz okuyucularımız için ilginç olacak. Fırtına öncesi sessizlik gibi bir şey. Bu harika! Disneyland mükemmel. Bunu anlamak zorundasınız, değil mi?"

"" dedi Nana ve Truscott'a doğru bir adım attı. "Kolunu uzatma hakkın karşındakinin burnunun dibinde biter. Bu bilgece öğüdü hiç duydun mu genç adam? . Biliyor musun, burada bulunmaya cüret ediyorsun."

Tam o sırada, göz ucuyla daha da rahatsız edici bir şey yakaladım; koşullara uymayan bir hareket: siyahlar içinde bir kadın, yavaşça solumuzda dönüyordu.

Dijital kamerası vardı ve çoktan bizim, ailemin fotoğraflarını çekmeye başlamıştı. Nana'nın Truscott'la yüzleşmesinin.

Çocukları elimden geldiğince korudum ve sonra James Truscott'a gerçekten ateş ettim. "Sakin çocuklarımın fotoğrafını çekeyim deme!" Dedim. "Şimdi sen ve kız arkadaşın buradan defolun. Lütfen, gidin."

Truscott ellerini başının üzerine kaldırdı, ukalaca gülümsedi ve sonra geri çekildi. "Benim de haklarım var, tıpkı sizin gibi, Dr. Cross. Ve o benim kız arkadaşım değil. O bir meslektaşım. Bu tamamen işle ilgili. Bu bir hikaye."

"Doğru," dedim. "Pekala, git buradan. Bu küçük çocuk daha üç yaşında. Ailemin hikayesinin bir dergide yer almasını istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman."

Bölüm 7

O olaydan sonra hepimiz bir süre James Truscott ve fotoğrafçısını unutmaya çalıştık. Oldukça da iyiydi. Sayısız farklı gezinti, Mickey Mouse'un başrolde olduğu canlı bir gösteri, iki atıştırma ve sayısız karnaval oyunundan sonra otele dönmemizi önermeye cesaret ettim.

"Havuz için mi?" Damon sırtarak sordu. O sabah erkenden kahvaltıya giderken beş bin metre karelik Never Land Havuzu'na göz atmıştık.

Resepsiyona gittiğimde beklediğim bir mesajla karşılaştım. San Francisco Polis Departmanı'ndan Müfettiş Jamilla Hughes şehirdeydi ve benimle görüşmek istiyordu. *En kısa zamanda, hatta daha erken*, diyordu notta. *Bu da kımıl da demek, ahbab.*

Havuz köpekbalıklarına gülümseyerek pişmanlıklarımı ilettim ve yanlarından ayrıldım.

Ne de olsa ben de tatildegdim.

Jannie, "Git yakala onları baba," diye çıkıştı. "Jamilla'ydı, değil mi?" Damon şnorkel maskesinin buğulu lensinin arkasından başparmağıyla onayladı ve gülümsedi.

Disneyland Oteli'nin arazisinden geçerek başka bir oda ayırttığım Grand Californian'a gittim. Burası tamamen Amerikan Sanat ve El Sanatları tarzında, bizim otelimizden çok daha sakin bir yerdi.

Vitrin kapılardan geçerek yükselen bir lobiye girdim. Kızılağaç girişler altı kat yükseliyordu ve Tiffany lambalar, devasa bir tarla taşı şöminenin ortasındaki alt katı süslüyordu.

Gerçi bunların hiçbirini fark etmedim. Zaten 456 numaralı odadaki Müfettiş Hughes'u düşünüyordum.

İnanılmaz, tatildegdim.

Bölüm 8

JAMILLA beni kapıda karşıladı, önce dudakları, tepeden tırnağa içimi ısıtan lezzetli bir öpücük. Ayrılıncaya kadar onun sarmalayan bebek mavisi bluzunu ve siyah kalem eteğini pek göremedim. Siyah askılı topuklu ayakkabıları onu benim için doğru boyda gösteriyordu. Bugün cinayet masası polisi gibi görünmediği kesindi.

"Daha yeni ," dedi.

"Tam zamanında," diye mırıldandım, tekrar ona uzandım. Jamilla'nın öpücükleri her zaman eve dönmek gibiydi. Tüm bunların nereye gittiğini merak etmeye başladım ama sonra kendimi durdurdum. *Bırak öyle olsun, Alex.*

"Çiçekler için teşekkürler," diye fısıldadı kulağıma. "*Bütün* çiçekler için. Kesinlikle çok güzeller. Biliyorum, , benim kadar güzel değiller."

Yüksek sesle güldüm. "Bu doğru."

Omzunun üzerinden otelin kapıcısı Harold Larsen'in benim için iyi bir iş çıkardığını görebiliyordum. Gül yaprakları kırmızı, şeftali ve beyaz renklerde serpilmişti. Yatağın başucundaki masada bir düzine uzun sap, mini buzdolabında bir şişe Sauvignon Blanc ve müzik setinde özenle seçilmiş birkaç CD olduğunu biliyordum - Al Green, Luther Ingram, Tuck ve Patti'nin *Tears of Joy'u*, Alberta Hunter'ın erken dönemlerinden bazıları.

"Sanırım beni gerçekten özlemişsin," dedi Jamilla.

Birden ikimiz tek bir vücut gibi olduk, onunkini keşfediyor, ellerim onu arkadan tutuyordu. Gömleğimin düğmelerini yarıya kadar açmıştı bile, sonra eteğinin fermuarını açmak için yanına uzandım. Tekrar öpüştük ve ağzı her zaman olduğu gibi çok taze ve tatlıydı.

"Eğer seni sevmek yanlışsa, doğru olmak istemiyorum," diye yarı fısıltıyla şarkı söyledim.

"Beni sevmek yanlış değil." Jamilla gülümsedi.

Onu yatak odasına doğru dans ettirdim.

"Bunu topuklularla nasıl yapıyorsun?" Yol boyunca sordum.

"Haklısın," dedi ve eteği yere kayarken bile ayakkabılarını tekmeledi.

"Bu mumları yakmalıyız," dedim. "Onları yakmamı mı istiyorsun?" "Şşşt, Alex. Burası zaten yeterince sıcak."

"Evet, öyle."

Ondan sonra bir süre pek konuşmadık. Jamilla ve ben her zaman birbirimizin ne düşündüğünü biliyor gibiydik, belli zamanlarda konuşmaya gerek yoktu. Ve onu düşündüğümde daha fazla özlemiştim.

Birbirimize sertçe bastırdık, göğüs göğüse, güzel bir ritimle nefes alıp veriyorduk. Ayağa kalktım ve bacağına karşı sertleştim ve uyluğumda nemlilik hissedebiliyordum. Sonra yukarı uzandım ve Jam'in güzel yüzünü iki elimle tuttum.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi hissettim. Gülümsedi, daha söylemediğim şeyi içime çekti. "Öyle mi?" diye fısıldadı sonunda, sonra da göz kırptı. Zihin okuma şakasını daha önce de paylaşmıştık.

Biraz daha öpüştük ve ben dudaklarımı yavaşça boynunda, göğüslerinde ve karnında gezdirirken Jamilla derin derin nefes aldı. Durduğum her yerde kalmak istiyordum ama bir o kadar da devam etmek için sabırsızlanıyordum. Kollarını sırtıma doladı ve ikimizi de yatağın üzerinde döndürdü.

"Nasıl hem bu kadar sert hem de bu kadar yumuşak olabiliyorsun?" diye sordum.

"Bu bir kadın meselesi. Sadece tadını çıkar. Ama ben de senin için aynısını söyleyebilirim.

Sert ve yumuşak?"

Bir an sonra Jamilla'nın içindeydim. Başını geriye atmış, alt dudağı dişlerinin arasında sıkıca kenetlenmiş, dimdik oturuyordu. Güneş ışığı yatak odasının penceresinden girip yavaşça yüzüne vuruyordu. Kesinlikle muhteşem, hepsi.

Birlikte doruğa ulaştık - herkesin sadece bir ideal olduğunu söylediği ideallerden biri, ama değil, her zaman değil, en azından.

Hafifçe üstüme uzandı, ciğerlerindeki hava yavaşça dışarı çıktı, bedenlerimiz her zaman olduğu gibi birbirine karıştı.

"Yarınki gezintiler için çok yorgun olacaksın," dedi sonunda ve gülümsedi.

"Gezintiden bahsetmişken" dedim.

Gülmeye başladı. "Sözler, ." "Ama ben benimkileri hep tutarım."

Bölüm 9

Jamilla ve ben o öğleden sonra ne zaman uykuya daldık hatırlamıyorum ama çağrı cihazım tarafından uyandırıldım. Yepyeni çağrı cihazım. Özellikle bu yolculuk için almıştım, böylece numaram sadece birkaç kişide olacaktı -John Sampson, Müdür Burns'ün asistanı, Tony Woods, bu. İki kişi çok mu fazla? Ee, şimdi ne olacak?

İnledim. "Üzgünüm, üzgünüm, Jam. Bunu beklemiyordum. Cevap vermek zorunda değilim." Son kısmı gönülsüzce söyledim. İkimiz de daha iyi biliyorduk.

Jamilla başını salladı. "Sana küçük bir sır vereyim: Benimki burada, komodinin içinde. Hadi Alex, cevap ver." *Evet, cevap ver.*

Yatağımın başucundaki telefonu aldım ve sırtüstü yatarken numarayı çevirdim. Sonunda saatime baktım, öğleden sonra 4:00. Gün uçup gitmişti, ki bu iyi bir şey sayılırdı. En azından şimdiye kadar.

Beklemedeyken Jamilla'ya "Ron Burns," diye seslendim. "Bu iyi olamaz" Bu kötü olmalı.

Başını salladı. Piramidin tepesinden gelen bir telefon, bekleyemeyecek kadar ciddi bir iş anlamına geliyor olmalıydı. Her ne ise, şu anda bunu duymak istemiyordum.

Ron Burns'ün kendisi hatta geldi. İşler her geçen saniye daha da kötüye gidiyordu. "Alex? Sen misin?"

"Evet, efendim." İçimi çektim. Sadece Jamilla, ben ve sen.

"Bu aramayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Son gerçek tatilinizden bu yana epey zaman geçtiğini biliyorum."

O yarısını bile bilmiyordu ama ben sessiz kaldım ve yönetmenin söyleyeceklerini dinledim.

"Alex, Los Angeles'ta karmaşık bir dava var. Muhtemelen seni bu davaya göndermek isterdim. Kaliforniya'da olman şanslı bir tesadüf. Şans tabii ki göreceli bir kavram."

Başımı ileri geri salladım. Kulağa gerçekten kötü geliyordu. "Dava nedir? Burada olmam şanslı bir tesadüf mü?" "Antonia Schiffman'ı hiç duydun mu?"

Bu biraz dikkatimi çekti. "Aktris mi? Tabii ki."

"Bu sabah limuzin şoförüyle birlikte öldürüldü. Olay

evinin dışında. Ailesi içeride uyuyordu." "Ailenin geri kalanı iyi mi?" diye sordum.

"Başka kimse yaralanmadı, Alex. Sadece aktris ve şoförü."

Biraz kafam karışmıştı. "Büro neden bu işin içinde? LAPD danışmanlık mı istedi?"

"Tam olarak değil." Burns durakladı. "Bunu ikimizin arasında tutmanın bir sakıncası yoksa, Antonia Schiffman başkanın arkadaşıydı. Karısının da yakın arkadaşıydı. Başkan cinayet soruşturması için bizden yardım istedi."

"Oh." Ron Burns'ün Washington baskısına sandığım kadar bağışık olmadığını gördüm. Öyle bile olsa, uzun zamandır FBI'ın gelen en iyi şeydi. Ve kısa görev süremde bana birden fazla iyilik yapmıştı bile. Elbette ben de ona birkaç iyilik yapmıştım.

"Alex, şuna hızlı giriş çıkış yap. Gerçekten minnettar . Akşam yemeği için seni ailenle birlikte geri getireceğiz. En azından geç bir akşam yemeği. Benim için cinayet mahallini kontrol et. Neler olduğunu senden duymak istiyorum. İzin aldım, oraya gelmeni bekliyorlar."

Telefon görüşmesini bitirdim ve Jamilla'ya bir bakış attım. "İyi haber şu ki, hiçbir yere uçmak zorunda değilim. Los Angeles'ta bir şey var. Aktris Antonia Schiffman bugün öldürüldü."

Yatakta yanıma uzandı. "Bu korkunç Alex. Onun filmlerini severdim. Her zaman iyi biri gibi görünürdü. Gerçekten çok yazık. En azından sen duymazken ben ninem ve çocuklarla yemek yiyebileceğim."

"Akşam yemeği için hepinizle burada buluşacağım. Biraz geç kalabilirim."

"Uçağım on bire kadar kalkmıyor Alex. Ama geç kalkan uçağa zorundayım." Burns'e teslim olduğum için utanarak, biraz da utanarak onu öptüm.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

"Git Kaliforniya'yı güvenli hale getir," dedi. "Ben Mickey ve Donald'a göz kulak olurum, çıldırmadıklarından emin olurum."

Ne düşünce ama.

Bölüm 10

HİKÂYE *ANLATICISI* arabasıyla Schiffman cinayet *hemen yanından* geçti. Buraya tekrar gelmemesi gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Bir bakıma, bunun iyi bir fikir olabileceğini bile düşündü. Bu yüzden arabasını durdurdu ve etrafa bakmak için indi.

Ne inanılmaz bir aceleye dönüştü. Evi tanıyordu, Beverly Hills'in gösterişli mahallesi Miller Place'i çok iyi biliyordu. Birdenbire neredeyse nefesi kesildi ve tehlike hissini, "şimdi her şey olabilir!" hissini sevdi. Ve kesinlikle olabilirdi. Ne de olsa o bir Hikâye Anlatıcısıydı.

Basın, LAPD ve hatta bazı polis şefleriyle birlikte her yerdeydi ve o da yaklaşık çeyrek mil uzağa park etmek zorunda kalmıştı. Bu onun için sorun değildi - daha güvenli, daha akıllıca. Bir dakika kadar sonra, zavallı Antonia'nın bu sabah fare yarışından ayrıldığı türbeye hac ziyaretinde bulunan hayranlarına ve diğer görünümülülere katıldı.

"Öldüğüne inanamıyorum," diyordu genç bir çift kol kola yürürken, başları sanki gerçek bir sevdiklerini kaybetmiş gibi öne eğikti. Bazı insanların nesi vardı? Bir insan bu kadar deli olabilir miydi?

Öldüğüne inanabilirim, onlara söylemek istedi. Önce kafasına bir tane geçirdim; sonra da annesi onu tanıyamayana kadar yüzünü kestim. İster inanın ister inanmayın, deliliğimin bir yöntemi bile var. Büyük bir plan var ve çok güzel.

Ama tüyler ürpertici yaşlılarla konuşmadı, sadece Schiffman'ın evinin incili kapılarına doğru ilerledi. Orada diğerleriyle -muhtemelen birkaç yüz yas tutucuyla- birlikte saygıyla durdu. Beverly Hills gösterisi yeni başlıyordu, yeni ısınıyordu.

Dostum, bu büyük bir hikayeydi ve tahmin et ne oldu? Bu muhabirlerin hiçbiri *gerçek* hikayeyi bilmiyordu. Antonia hakkında değil, cinayeti hakkında da değil.

Sadece o biliyordu - L.A.'de ne olduğunu ve nereye gittiğini bilen tek kişi oydu ve bilmek oldukça iyi hissettiriyordu.

"Hey, ?" diye duydu. Masalcı dondu kaldı, sonra yavaşça dönüp kiminle konuştuğunu gördü.

Adamın yüzünü tanıdı ama kim olduğunu tam olarak bilmiyordu. *Bu pisliği nereden tanıyorum?*

"Tanrım, sadece . Radyoda olanları duydum. Ben saygılarımı sunmak için durdum, ya da bu her neyse. Ne utanç verici, bir trajedi, değil mi? Dışarıdaki bu çılgın dünya, asla bilemezsin," dedi Hikaye Anlatıcısı, biraz gevezelik ettiğinin farkına vararak.

Diğer adam dedi ki, "Hayır, asla yapmazsın. Antonia Schiffman'ı kim öldürmek ister ki? Ne tür bir manyak? Ne tür bir deli?"

"Burada, Los Angeles'ta," dedi Masalcı, "herhangi biri olabilir, değil mi?"

Bölüm 11

Başkentten gelen telefonda ON BEŞ DAKİKA sonra, Disneyland Oteli'nin dışında siyah bir Grand Marquis beni bekliyordu. Başımı hayal kırıklığıyla ama aynı zamanda öfkeyle salladım - bu yeni bir çığır açacak şekilde berbattı.

Arabanın yanında duran FBI ajanı özenle ütülenmiş bir çift haki pantolon ve soluk mavi bir polo tişört giymişti. Los Angeles Country Club'da golf oynamaya hazır görünüyordu. El sıkışması kuvvetli ve biraz fazla istekliydi.

"Özel Ajan Karl Page. Sizinle tanıştığımı gerçekten memnun oldum, Dr. Cross. Kitabınızı okudum," dedi. "Birkaç kez."

Görünüşüne bakılırsa Quantico Akademisi'nden çıkmalı fazla olmamıştı. Kaliforniya bronzluğu ve neredeyse beyaz sarı saçları buralı olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen yirmili yaşların ortasındaydı. Kesinlikle hevesli bir kunduz.

"Teşekkür ederim," dedim. "Tam olarak nereye gidiyoruz Ajan Page?"

Page ağzını aniden kapattı ve başını salladı. Belki de ben sormadan önce soruma cevap vermeyi akıl edemediği için utanmıştı. Sonra tekrar söze başladı. "Evet, tabii ki. Beverly Hills'e gidiyoruz, Dr. Cross. Cinayet mahalline, kurbanın yaşadığı yere."

"Antonia Schiffman," dedim pişmanlık dolu bir iç çekişle.

"Doğru ya. Size bilgi verildi mi?"

"Aslında, hayır. En azından pek iyi değil. Eve giderken bana bildiklerini anlatmaya ne dersin? Her şeyi duymak istiyorum."

Benim için kapıyı açacakmış gibi arabaya doğru döndü, daha iyi düşündü ve sürücü tarafına bindi. Ben arkaya tırmandım ve yola koyulduğumuzda Page bana davayı anlatırken biraz gevşedi.

"Bunu 'Mary Smith' olarak kodluyorlar. Çünkü geçen hafta Mary Smith adında birinden *L.A. Times*'ın eğlence editörüne gönderilen ve ilk cinayetin sorumluluğunu üstlenen bir e-posta vardı."

Sanırım gözlerim kaymış olabilir. "Bekle. Bu dava çoktan kodlandı mı?"

"Evet, efendim."

"Yani bu münferit bir olay değil mi?" Kendi sesimdeki gerginliği duyabiliyordum. Burns bu bilgiyi benden saklamış mıydı, yoksa bunu bilmiyor muydu?

Kendini mi?

"Hayır. Bu en azından *ikinci* cinayet Dr. Cross. Bir şey olarak sınıflandırmak için çok erken, ancak tek başına bir faaliyet, organize bir yaklaşım, muhtemelen psikoz belirtisi var. Ve belki de her iki cinayet mahallinde de aynı kişi tarafından bir çeşit ritüel gerçekleştirilmiş. Ayrıca katilin bir kadın olduğunu düşünüyoruz ki bu da olayı çok sıra dışı kılıyor."

Yani Page bir iki şey biliyordu. Bu arada, Burns tarafından kandırılmış hissetmekten kendimi alamıyordum. Neden bana gerçeği söylememişti ki? Disneyland arazisinden daha yeni çıkmıştık ve bu cinayet davası şimdiden görüldüğünden çok daha karmaşık bir hal almıştı.

"Çocuğu," dedim gıcırdayan dişlerimin arasından. Oyuna gelmekten yorulmuştum ve belki de Büro'dan da yorulmuştum. Ama belki de tatilimden alıkonulduğum için kötü bir ruh hali içindeydim.

Page sertleşti. "Bir sorun mu var?"

Onunla biraz stres atmak kolay olurdu, ama henüz Ajan Page ile bağ kurmaya hazır değildim. Bütün amacım bu davayı mümkün olduğunca bağlantısız bir şekilde yürütmekti.

"Büyük bir sorun yok. Seninle bir ilgisi yok zaten. Cinayet mahalline gidelim. Sadece hızlıca bir göz atmam gerekiyor."

"Evet, efendim."

Dikiz aynasında Page'in mavi gözlerini yakaladım. "Bana efendim demek zorunda değilsin. Ben senin baban değilim," dedim. Sonra sıırttım, belki şaka olduğunu anlamamıştır diye.

Bölüm 12

İŞTE YINE BAŞLIYORUZ. . . . Başkan bizden yardım istedi.....Ben istiyorum.

ne olduğunu duymak için. Benim mu? Bu bir gülüştü. Benim , kullanıldığım ve bundan hoşlanmadığımdı. Ayrıca böyle sızlanmamdan da nefret ediyordum.

Santa Ana Otoyolu'ndan Los Angeles şehir merkezine girdik ve sonra Hollywood Otoyolu'ndan tekrar çıktık. Ajan Page bir tür otomatik agresiflikle sürüyor, arabaları yakından ve sık sık geçiyordu. Cep telefonu kullanan bir işadamı diğer elini bize parmak sallayacak kadar direksiyondan çekti.

Page kuzeye doğru hızla ilerlerken tüm bunlardan habersiz görünüyordu ve bana tüyler ürpertici çifte cinayet hakkında başka neler bildiğini anlattı.

Antonia Schiffman ve şoförü Bruno Capaletti sabah 4:00 ile 5:30 arasında vurulmuşlardı. Bir bahçıvan cesetleri saat 7:15 civarında bulmuştu. Schiffman'ın güzel yüzü de keskin bir bıçakla kesilmişti.

Görünüşe göre para ya da başka değerli eşya alınmamıştı. Bruno Capaletti'nin cebinde yaklaşık 200 dolar bulundu ve Schiffman'ın el çantası hâlâ limuzinde, cesedinin yanındaydı. Çantada kredi kartları, elmas küpeler ve daha fazla nakit para vardı.

"İkisi arasında önceden bir bağlantı var mı?" Ben sordum. "Schifman ve limuzin şoförü? İkisi hakkında ne biliyoruz?"

"Capaletti'nin çalıştığı diğer tek film *Banner Season'du* ama o Jeff Bridges için şoförlük yaptı. Hâlâ şoförü . *Banner Season'ı* izlediniz mi?"

"Hayır, . Olay yeri ne kadar sıcak? , LAPD, medya? Varmadan önce bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Henüz oraya gitmedim," diye itiraf etti Page. "Ama muhtemelen listelerin dışında olacak. Yani, Antonia Schiffman, biliyor musunuz? Gerçekten iyi bir oyuncuydu. İyi bir hanımefendi olduğu söyleniyor."

"Evet, . Çok yazık."

"Onun da çocukları vardı. Dört küçük kız: Andi, Elizabeth, Tia ve Petra," diyen Page'in gösteriş yapmayı sevdiği açıktı.

Dakikalar sonra otoyoldan çıkıp Sunset'in batısına doğru ilerliyorduk. I

Şehir manzarasının Hollywood şehir merkezinin klişelere meydan okuyan kentsel çirkinliğinden Beverly Hills'in yemyeşil ve klişe konut caddelerine dönüşmesini izledik. Sıra sıra palmye ağaçları sanki burunlarının dibindeymiş gibi yukarıdan bize bakıyordu.

Sunset'ten döndük ve arkamızda şehrin muhteşem manzarasını sunan dolambaçlı bir kanyon yolu olan Miller Place'e doğru ilerledik. Sonunda Page bir yan sokağa park etti.

Televizyon ve radyo minibüsleri her yerdeydi. Uydu kuleleri devasa heykeller gibi havaya uzanıyordu. Yaklaştıkça CNN, KTLA, KYSR Star 98.7, *Entertainment Tonight*'ı gördüm. Bazı muhabirler kameralara sırtlarını dönmüş bir şekilde duruyordu, muhtemelen canlı yayında haber yapıyorlardı. L.A. ve kanal şovları. Ne sirk ama. Peki neden ben de burada olmak zorundayım? Disneyland'de olmam gerekiyordu, daha nazik, daha kibar bir sirk.

Ajan Page ve ben kibarca kalabalığın arasından geçerek iki üniformalı polis memurunun nöbet tuttuğu yere doğru ilerledik. Kimliklerimize dikkatlice baktılar.

"Bu Dr. Alex Cross," dedi Page.

"Yani?" dedi üniformalı.

Tek kelime etmedim. "Yani?" bana uygun bir yanıt gibi geldi.

Üniforma sonunda geçmemize izin verdi ama midemi bulandıran bir şeyi fark etmeden önce değil. James Truscott, dalgalı kızıl saçlarıyla muhabir kalabalığının içinde duruyordu. Kameramanı da öyleydi - aynı kadın, tamamen siyah giyinmişti. Truscott beni de gördü ve başıyla bana doğru işaret etti. Dudaklarından bir gülümseme bile geçmiş olabilir.

Not alıyordu.

Benim fotoğraflarımı çekiyordu.

Bölüm 13

Page'le birlikte beyaz çakıl taşlarıyla döşeli uzun, dairesel araba yolunu takip ederek ana eve doğru ilerlerken YUMUŞAK YUMUŞAK DÜŞÜNÜYORDUM. İki katlı, İspanyol tarzı bir yapı olan bu yer için *konak* kesinlikle daha iyi bir kelimeydi. Her taraftaki yoğun yeşillik ön cepheyi görmemi engelliyordu ama ana ev en az yirmi bin metrekare, muhtemelen daha da fazla olmalıydı. Yaşamak için kim bu kadar alana ihtiyaç duyar ki? D.C.'deki evimiz üç binin altındaydı ve bize yetecek kadar yer vardı.

Bir dizi balkon ikinci katı çevreliyordu. Bazıları, siyah bir limuzinin sarı suç mahalli bandıyla kordon altına alındığı araba yoluna bakıyordu.

Burası Antonia Schifman ve Bruno Capaletti'nin öldüğü yerd.

Limuzinin etrafındaki alan geniş bir daire şeklinde kapatılmıştı ve sadece tek bir giriş ve çıkış yolu vardı. İki LAPD memuru daha insanlar gelip giderken isimlerini aldı.

Beyaz tavşan kıyafetli teknisyenler ellerinde USB mikroskobu ve kanıt vakumlarıyla arabayı inceliyorlardı. Birkaç kişi de normal fotoğrafların yanı sıra Polaroid çekiyordu.

Bir başka ekip de örnek kişileri almak üzere çoktan dağılmıştı. Her şey oldukça etkileyici olduğu kadar iç karartıcıydı da. Dünyadaki en iyi adli polis departmanının Tokyo'da olması gerekiyordu.

Yurt içinde ise FBI'ın kaynaklarına rakip olabilecek tek birimler Los Angeles ve New York'tu.

"Şanslıyız sanırım," dedi Page. "Görünüşe göre adli tabip işini bitirmek üzere." Limuzinin yanında duran ve elindeki kayıt cihazına konuşan iri yapılı, kır saçlı bir kadın olan adli tabibi işaret etti.

Bu cesetlerin kaldırılmadığı anlamına geliyordu. Şaşırmıştım ama bu benim için iyi bir haberd. Olay yeri ne kadar az bozulursa, Burns için o kadar çok bilgi toplayabilirdim. Ve başkan için. Ve karısı. Sanırım cesetler bu yüzden kaldırılmamıştı: Ölüler beni bekliyordu.

Page'e döndüm. "LAPD'den kim sorumluyorsa henüz hiçbir şeyi hareket ettirmemesini söyle. Temiz bir bakış istiyorum.

"Ve bu insanların bazılarını buradan çıkarmaya çalışın. Sadece gerekli personel. Fiberler, baskı, ama hepsi bu. Geri kalan herkes molada."

Page o sabah ilk kez cevap vermeden önce durakladı. Bu daha önce görmediği, tamamen işle ilgili bir yanımdı. Ağırılığımı koymayı pek sevmem ama şu anda bunu kullanmak zorundaydım. Tüm bu kaos ve karmaşanın ortasında düzgün bir iş yapabilmemin imkânı yoktu.

"Oh, bir şey daha var, yetkili kimse ona söylemelisin," dedim. Page arkasını döndü. "Öyle mi?"

"Onlara söyle, ben burada olduğum sürece yetki *bende*."

Bölüm 14

Müdür Burns'ün sesini hâlâ kafamda duyabiliyorum. *Ne olduğunu senin ağzından duymak istiyorum. Seni ailenle birlikte geri getireceğiz. Akşam yemeği.*

Ama bundan sonra yemek ister miydin?

İçinde hâlâ iki ceset olan limuzin kesinlikle kokuyordu. Öğrendiğim en iyi numaralardan biri, koku alma sinirleri uyuşana kadar yaklaşık üç dakika dayanmaktı. O zaman iyi olacaktım. Bana cinayet işine geri döndüğümü söyleyen o üç dakikayı atlatmak zorundaydım.

Odaklandım ve tüyler ürpertici detayları tek tek inceledim.

Önce, geleceğini kısmen bilsem de hazır bir şok geldi.

Antonia Schiffman'ın yüzü neredeyse tamamen tanınmaz haldeydi.

Muhtemelen yakın mesafeden vurulduğu sol tarafının bir kısmı tamamen yok olmuştu. Geriye kalan etler -çoğunlukla sağ göz, yanak ve ağız- birkaç kez kesilmişti. Katil Mary Smith cinnet geçirmişti ama sadece Antonia Schiffman'a karşı, şoföre değil, ya da öyle görünüyordu.

Aktrisin kıyafetleri sağlam görünüyordu. Herhangi cinsel saldırı belirtisi yok. Burun deliklerinden ya da ağzından kan köpürdüğüne dair bir iz de yoktu, bu da öldüğü ve neredeyse anında nefes almayı bıraktığı anlamına geliyordu. Kim böyle vahşi bir saldırı yapar ki? Neden Antonia Schiffman? İyi bir insana benziyordu, iyi bir basını vardı. *Herkes*e göre de herkes onu severdi. Peki bu katliamı ne açıklayabilir? Evindeki bu saygısızlığı?

Ajan Page göründü ve omzumun üzerinden eğildi. "bu kesik ne hakkında? Estetik cerrahiye bir tür gönderme olabilir mi?"

Genç ajan, şu anda yalnız kalmam gerektiğine dair her ince ve pek de ince olmayan ipucunu elinin tersiyle itmişti ama onu giydirecek cesareti kendimde bulamadım.

"Sanmıyorum," dedim. "Ama henüz spekülasyon yapmak istemiyorum. Kontrolden temizlendikten sonra daha fazla öğreneceğiz." *Şimdi, lütfen çalışmama izin ver, Page.*

Aktrisin harap olmuş yüzünü donuk kahverengi bir kurumuş kan tabakası kaplamıştı. Ne korkunç bir kayıp. Burada gördüklerim ve arkadaşının başına gelenler hakkında başkana tam olarak ne anlatmam gerekiyordu?

Sürücü Bruno Capaletti hâlâ direksiyonun başında duruyordu. Sol şakağından giren tek bir kurşun başının büyük bir kısmını parçalamıştı. Yanındaki boş koltuğa kan bulaşmıştı, muhtemelen kendi vücudu tarafından, ama daha büyük olasılıkla Antonia Schiffman'ı ön koltuktan vurduğu anlaşılan katil tarafından. Sürücünün ceketinin cebinde az miktarda kokain bulunmuştu. Bunun bir anlamı var mıydı? Muhtemelen hayır, ama henüz hiçbir şeyi göz ardı edemezdim.

Sonunda dışarı çıkıp limuzinden uzaklaştım ve temiz hava aldım. "Burada garip bir kopukluk var," dedim, başkasından çok kendime.

"Düzgün ve özensiz mi?" Page sordu. "Kontrollü ama çıkmış."

Ona baktım ve ağzım gülümsemeye benzer bir şeye dönüştü. Bu içgörü beni biraz şaşırttı. "Evet. Kesinlikle." Cesetler arabanın içine öylece yerleştirilmişti. Ama vurulma ve özellikle de Schiffman'ın yüzündeki kesikler öfkeli, gelişigüzel bir nitelik taşıyordu.

Bir kartvizit vardı. Arabanın kapısına bir dizi çocuk çıkartması yapıştırılmıştı: tek boynuzlu atların ve gökkuşaklarının parıltılı, parlak renkli resimleri. Görünüşe göre önceki hafta işlenen cinayet mahalline de aynı türden çıkartmalar bırakılmıştı.

Çıkartmaların her biri büyük harfle işaretlenmişti, ikisi *A*, biri *B ile...* Tüm bunlar neyle ilgiliydi?

Page bana bu davaya eşlik eden dava hakkında bilgi vermişti. Film sektöründe çalışan bir başka kadın, başarılı bir prodüksiyon şefi olan Patsy Bennett, altı gün önce Westwood'daki bir sinema salonunda vurularak öldürülmüştü. Hiç tanık yoktu. Bennett o günkü tek kurbandı ve olayda bıçak kullanılmamıştı. Ama o olay yerindeki etiketlerde de büyük *A* ve *B* harfleri vardı.

Bunu her kim yapıyorsa, cinayetlerden kendine pay çıkarmak istiyordu. Cinayetler doğaçlama değildi ama katilin yöntemleri dinamikti. Ve tabii ki geliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Page sordu. "Sormamın sakıncası var mı? Yoksa yolunuza mı çıkıyorum?"

Ben daha ona söyleyemeden başka bir ajan ikimizin arasına girdi. Eğer mümkünse, Ajan Page'den daha bronz ve belki de daha sarışındı. Acaba aynı fabrikada mı üretilmişlerdi diye düşündüm.

"*L.A. Times*'da başka bir e-posta daha var," dedi. "Aynı editör, Arnold Griner ve aynı Mary Smith."

"Gazeteler e-postalarla ilgili haber yaptı mı?" diye sordum. İki ajan da başını salladı. "Güzel. Bu şekilde kalmaya çalışalım. Ve bu çocukların çıkartmalarına da bir sınır koyalım. Eğer yapabilirsek. Ve *A*'lar ve *B*'ler."

Saatimi kontrol ettim. Saat 5:30 olmuştu bile. Schiffman'ın mülkünde en az bir saate daha ihtiyacım vardı; sonra *Times*'ta Arnold Griner ile konuşmak istiyordum. Ve gün bitmeden önce kesinlikle LAPD ile görüşmem gerekecekti. James Truscott da muhtemelen hâlâ dışarıda dolaşıyordu. Başkent'teki evimde, öğünleri sık sık kaçıırıyordum. Ninem ve çocuklar buna alışkındı, Jamilla da muhtemelen anlayışla karşılardı ama bunların hiçbirisi mazeret olamazdı. Bu, hayattaki en kötü alışkanlıklarımın birini kırmak için çok iyi bir zamandı: ailemle akşam yemeğini kaçırmak.

Ama , değil mi? Önce oteldeki Nana'yı, sonra da Jamilla'yı aradım. Sonra zavallı Schiffman ve Bennett ailelerini düşündüm ve işime geri döndüm.

İkinci Bölüm

LOS ANGELES'I SEVİYORUM.

Bölüm 15

"NEDEN BEN, ONCA INSAN ARASINDAN? neden *bana* bu korkunç mektupları yazıyor? Hiç mantıklı değil. Mantıklı mı? Buna bir anlam verebilecek bir şey bulabildin mi? Katledilen anneler mi? Hollywood bu cinayetler yüzünden çıldırmak üzere, güven bana. Mary'nin küçük kirli sırrı ortaya çıkacak."

Arnold Griner röportaj sırasında bana aynı soruları birkaç kez sormuştu. Görüşmemiz *L.A. Times*'in haber merkezinin kalbindeki L şeklindeki camdan bir ofiste gerçekleşiyordu. Katın geri kalanı masalar ve kabinlerden oluşan geniş bir alandı.

Zaman zaman biri kafasını odacık duvarından uzatır, bize doğru hızlıca bir bakış atar ve tekrar aşağıya eğilirdi. Griner kendi kendine kıkırdarak buna *kır koşusu* diyordu.

Kahverengi deri bir koltuğa oturmuş, buruşuk gri Dockers pantolonunun dizlerini kavrayıp açıyordu. Ara sıra kucağındaki bloknotun üzerine bir şeyler

Şimdiye kadarki sohbet Griner'ın geçmişine odaklanmıştı: Yale'de okumuş, ardından *Variety*'de staj yapmış, burada yazıları düzeltmiş ve eğlence muhabirlerine kahve servisi yapmıştı. Bir endüstri partisinde Tom Cruise'la röportaj yapmayı başardığında hızlı ve ünlü bir şekilde kadrolu bir pozisyon kazanmıştı. İki yıl önce *L.A. Times* kendi köşesi olan "Ekranların Ardında" için bir teklifle onu yanına çekmişti. Bana sektördeki ününün "içeriden" Hollywood hikayeleri ve "keskin" eleştiriler olduğunu söyledi. Belli ki kendini çok beğeniyordu.

Griner ile cinayetler arasında film endüstrisi bağlantısı dışında başka bir bağlantı bulamamıştım. Yine de Mary Smith'in e-postalarını almak için rastgele seçildiğine inanmaya hazır değildim.

Griner da buna inanmaya meyilli görünmüyordu. Yine de dikkati her yerdeydi ve başladığımızdan beri beni soru yağmuruna tutuyordu.

Sonunda ona yakın bir yere oturdum. "Bay Griner, sakın olur musunuz?

Lütfen." "Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verdi ve hemen ardından "Üzgünüm. Özür dilerim." İki parmağını alnına götürdü ve gözlerinin arasını ovuşturdu. "beri sinirliyimdir. Greenwich'te büyüdüğüm çocukluğumdan beri."

Arnold Griner gibi gafil avlanmanın paranoya ve öfkenin karışımı olan bu tür bir tepkiyi daha önce de görmüştüm. Tekrar konuştuğumda sesimi, beni duymak için konsantre olması gerekecek kadar alçak tuttum.

"Bu konuyu daha önce ele aldığınızı biliyorum ama bu mesajları almanızın herhangi bir nedeni olabilir mi? Patsy Bennett, Antonia Schifman ve hatta limuzin şoförü Bruno Capaletti ile daha önce kurduğunuz herhangi bir temaslara başlayalım."

Omuz silkti, gözlerini devirdi, umutsuzca nefesini tutmaya çalıştı. "Aynı partilerden bazılarında bulunmuş olabiliriz, en azından iki kadın. Onların filmlerini incelediğim kesin. Sonuncusu Antonia'nın filmlerinden biriydi, *Canterbury Yolu*, nefret ettiğimi söylediğim için üzgünüm, ama onu filmde sevdim ve yazıda da bunu söyledim.

"Sence bağlantı bu olabilir mi? Belki katil benim yazdıklarımı okuyordur. Yani, okumalı, değil mi? Bu inanılmaz derecede tuhaf. Çılgınca bir cinayet planına nasıl dahil olabilirim?"

Ben daha bir şey söyleyemeden, hızlı sorularına bir yenisini daha ekledi.

"Antonia'nın şoförünün tesadüfi olduğunu mu düşünüyorsunuz? E-postada sanki sadece ... *yolunun üstündeymiş* görünüyor."

Griner'ın hem kişisel hem de profesyonel olarak bilgiye aç olduğu açıktı. Ne de olsa o bir ve Hollywood çevrelerinde zaten oldukça güçlüydü. Ben de ona her zamanki muhabir cevabımı verdim.

"Bunu söylemek için çok erken. Peki ya Patsy Bennett?" diye sordum. "Onun filmlerinden biri hakkında en son ne zaman yazdığını hatırlıyor musun? Yapımcılığını üstlendiği bir film? Hâlâ ara sıra film üretiyor, değil mi?"

Griner başını salladı; sonra yüksek sesle, neredeyse teatral bir şekilde iç çekti. "Sizce köşemi şimdilik bırakmalı mıyım? Bırakmalıyım, değil mi? Belki de bıraksam iyi olur."

Mülakat, dikkat eksikliği olan bir çocukla pinpon maçı yapmak gibiydi. Sonunda tüm sorularımı yanıtlamayı başardım ama *Times*'a geldiğimden düşündüğümünden neredeyse iki kat daha uzun sürdü. Griner'ın sürekli olarak güvenceye ihtiyacı vardı ve ben de bunu ona tamamen dürüst olmadan vermeye çalıştım. Ne de olsa tehlikedeydi.

"Son bir şey daha," dedi Griner yanından ayrılmadan hemen önce. "Sence bu konuda bir kitap yazmalı mıyım? Bu biraz hastalıklı bir şey mi?"

İki soruya da cevap vermeye zahmet etmedim. Yale'e gitti. Bunu çözebilir.

Bölüm 16

RÖPORTAJDAN SONRA, Mary Smith'in e-postalarının izini sürmekle görevli LAPD teknisyeni Paul Lebleau ile temasa geçmek için Arnold Griner'in masasına gittim.

Benimle hızlı hızlı konuşurken Griner'in bilgisayarının klavyesini tıkırdattı. "İki farklı proxy sunucusu üzerinden iki e-posta geldi. İlki Santa Monica'daki bir siber kafeden gelmiş. Bu da Mary Smith'in birkaç yüz kişiden biri olabileceği anlamına geliyor. *İki* farklı adresi var. Şimdiye kadar. Her ikisi de genel Hotmail hesapları, ki bu da bize hiçbir şey söylemiyor, ancak ilkine USC'deki kütüphaneden kaydolduğunu biliyoruz. İlk mesajdan bir gün önce."

Lebleau'yu takip etmek için konsantre olmam gerekti. Buradaki herkesin dikkat bozukluğu var mıydı? "Peki ya ikinci e-posta?" Ona sordum.

"İletim aynı yerden başlamadı. Bu kadarını söyleyebilirim."

"L.A. bölgesinden mi geldi? Bana bunu söyleyebilir misiniz?" "Henüz bilmiyorum."

"Ne zaman öğreneceksin?"

"Muhtemelen günün sonunda, pek yardımcı olacağından değil." Öne doğru eğildi ve gözlerini kısarak ekrandaki birkaç kod satırına baktı. "Mary Smith ne yaptığını biliyor."

İşte *yine* o. Herkesin neden bu zamiri kullandığını anlamıştım. Ben de yapıyordum ama sadece kolaylık olsun diye.

Yine de bu, katilin bir kadın olduğuna ikna olduğum anlamına gelmiyordu. En azından henüz değil. Griner'a gelen mektuplar bir tür kişiliği temsil ediyor olabilir. Ama *kimin*?

Bölüm 17

Şu ana kadar tatilini nasıl buldun Alex? Çok eğleniyor musun?

Her iki tuhaf e-postanın kopyalarını aldım ve LAPD ile görüşmek üzere yola çıktım. Kuzey Los Angeles Caddesi'ndeki dedektiflik bürosu *Times* ofislerine sadece çeyrek mil uzaklıktaydı; şehirde herhangi bir yere gitmenin kırk beş dakika sürdüğü klişesi göz önüne alındığında bu bir Los Angeles mucizesiydi.

Oh, tatil harika. Her yeri görüyorum. Çocuklar da bayılıyor. Nana çok mutlu.

LAPD'ye giderken iki e-postayı tekrar okuyarak yavaşça yürüdüm. Yazı kişisel olsa bile, katilin zihninden çıkmıştı.

Patsy Bennett'in hayatının son anlarını anlatan ilk başladım. Bir psikopatın günlüğü kesinlikle tüyler ürperticiydi.

Kime?

agriner@latimes.com

Kimden: Mary Smith

Kime? Patrice Bennett:

Seni öldüren benim.

Ne cümle ama değil mi? Bence de öyle. İşte çok sevdiğim bir tane daha.

Biri, hiç tanımadığınız biri, Westwood Village Tiyatrosu'nun balkonunda cesedinizi bulacak. *Sen*, Patrice Bennett.

Çünkü bugün orada, son filmini izlerken öldün, hem çok iyi bir film değil. *The Village* mı? Aklından ne geçiyordu? Seni bu gün, ölüm gününde *The Village*'ı izlemek için sinemaya getiren neydi?

Evde olmalıydın, Patsy. Sevgili küçük çocuklarınla. İyi bir annenin ait olduğu yer orasıdır. Sence de öyle değil mi? Evde geçirdiğin zamanın çoğunu senaryo okuyarak ve telefonda stüdyo politikası yaparak geçirsen bile.

Sana bu kadar yaklaşmam uzun zaman aldı. Sen Stüdyonda Büyük Birisin ve ben sadece videoda film izleyen, *Entertainment Tonight* ve *Access Hollywood*'u izleyen hiç kimselerden biriyim. Stüdyonuzun büyük kemerli girişinden içeri bile giremedim. Hayır efendim.

Tek yapabildiğim koyu mavi Aston Martin'inizin her gün girip çıkmasını izlemektir. Ama ben gerçekten sabırlı bir insanım. İstediğim şeyi nasıl bekleyeceğimi öğrendim.

Beklemekten bahsetmişken, o inanılmaz evinizi sokaktan görmek çok zor. Aslında birkaç kez sevimli çocuklarınızı gördüm. Ve biraz zaman olsaydı eve girmenin bir yolunu bulabilirdim. Ama bugün her şeyi değiştirdiniz.

Bazı röportajlarınızda söylediğiniz gibi, öğleden sonra bir sinemaya gittiniz. Belki patlamış mısır kokusunu özlemişsindir. Küçük kızlarını hiç sinemaya götürdün mü, Patsy? Götürmeliydin, biliyorsun. Dedikleri gibi, her şey göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

İlk başta bana mantıklı gelmedi. Sen çok meşgul bir Big Shot'sın. Ama sonra anladım. Filmler senin işin. Onları sürekli izliyor olmalısın, ama aynı zamanda her gece seni bekleyen bir ailen var. Küçük Lynne ve Laurie ile akşam yemeği için evde olman gerekiyordu. Şimdi kaç yaşındalar? On iki ve on üç mü? Onlar seni orada istiyor, sen de orada olmak istiyorsun. Bu iyi bir şey sanırım. Ama bu akşam yemek gelip geçecek. Düşündüğünde biraz üzücü, ki şu anda yaptığım bu.

Her neyse, sen balkonda dokuzuncu sırada oturuyordun. Ben on ikinci sıraya oturdum. Bekledim ve kafanın arkasını, şişeden çıkmış esmer saçlarını izledim. Kurşunun gideceği yer orasıydı. Ya da ben öyle hayal ettim. Sinemada yapılması gereken bu değil ? Kaçmak? Her şeyden uzaklaşmak? Bugünlerde çoğu filmin çok kasvetli olması dışında- kasvetli derecede aptalca ya da kasvetli derecede kasvetli.

Film başlayana kadar silahımı çekmemiştim. Korktuğumu hissetmek hoşuma gitmedi. Bu kadar gerekiyordu, Big Shot. Ama neler olduğunu bilmiyordun, hatta orada olduğumu bile. Döngünün dışındaydın.

Uzun süre öyle oturdum, silahı kucağımda tuttum ve sana doğrulttum. Sonra daha yakın olmak istediğime karar verdim, tam üstüne.

Vurulduğunu öğrendikten, Lynne ve Laurie'yi bir daha asla göremeyeceğini, bir daha asla bir filme yeşil ışık yakamayacağını, bir daha asla Büyük Adam olamayacağını bildikten sonra gözlerine bakmaya ihtiyacım vardı.

Ama sonra seni iri gözlü ve ölü görmek sürpriz oldu. Aslında sinir sistemime bir şok oldu. O ünlü aristokrat ne oldu? Bu yüzden tiyatroyu bu kadar çabuk terk etmek zorunda kaldım ve bu yüzden seni *yalnız bırakmak* zorunda kaldım.

Artık umurunda olduğundan değil. Şu an bulunduğun yerde hava nasıl, Patsy? Umarım sıcaktır. Hades kadar sıcak, bu bir deyim değil mi?

Çocuklarınızı çok mu özölüyorsunuz? Bazı pişmanlıklarınız var mı? Eminim biliyorsundur. olsam yapardım. Ama ben büyük adam değilim, sadece küçük insanlardan biriyim.

Bölüm 18

Saat dokuzdu ve en hafif tabiriyle her şey yolunda değildi.

LAPD dedektifi Jeanne Galletta'nın el sıkışması şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Sanki istese kemik kıracakmış gibi görünüyordu. Turuncu kısa kollu balıkçı yakası pazularını gösteriyordu. Yine de zayıftı, çarpıcı bir şekilde köşeli bir yüzü ve sizi bakakaltan delici kahverengi gözleri .

Kendimi arada bir yakaladım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Ajan Cross. Sizi beklettim mi?" diye sordu.

"Çok uzun değil," dedim ona. Galletta'nın yerinde daha önce de bulunmuştum. Yüksek profilli bir davada baş dedektif olduğunuzda, herkes zamanınızdan bir parça ister. Ayrıca günüm neredeyse bitmek üzereydi. Dedektif Galletta muhtemelen bütün gece ayakta olacaktı. Bu dava bunu gerektiriyordu.

Bu karmaşa yaklaşık on iki saat önce kucağına düşmüştü. Olay Hollywood'daki Batı Bürosu'nda ortaya çıkmıştı ama seri cinayet vakaları otomatik olarak şehir merkezindeki Özel Cinayet Birimi'ne aktarılıyordu. Teknik olarak, "Mary Smith" en az dört cinayetle ilişkilendirilmedikçe seri katil olarak sınıflandırılmazdı, ancak LAPD ihtiyatlı davranmaya karar vermişti. Ben de bu karara katılıyordum ama kimse benden fikir istememişti.

Bu olayla ilgili olarak medyada yer alan haberler ve sonrasında bakanlık üzerinde oluşan baskı zaten yoğundu. *Times*'a gönderilen e-postalar ortaya çıkarsa, bu durum kısa süre içinde yoğun olmaktan çıkıp çılgınlığa dönüşebilir.

Dedektif Galletta beni üst katta kriz odasına dönüştürülmüş küçük bir konferans odasına götürdü. Burası cinayetlerle ilgili tüm bilgiler için geçici bir takas merkezi görevi görüyordu.

Bir duvarın tamamı polis raporları, şehrin haritası, iki olay yerinin krokileri ve ölülerin düzinelerce fotoğrafıyla kaplıydı.

Köşedeki çöp sepeti boş bardaklar ve yağlı restoran paket servis poşetleriyle dolup taşıyordu. Wendy's bu bölgede hamburger savaşını kazanıyor gibi görünüyordu.

Gömlek kollu iki dedektif büyük ahşap bir masada oturmuş, ikisi de ayrı ayrı evrak yığınlarının üzerine eğilmişti. Tanıdık, iç karartıcı.

Galletta dedektiflere, "Bu alana ihtiyacımız var," dedi. Bu konuda aşırı agresif bir şey yoktu. Alçakgönüllü bir özgüvene sahipti.

zorbalığı gereksiz kıldı. İki adam tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

"Nereden başlamak istersin?" Ona sordum.

Galletta hemen konuya girdi. "Çıkartma olayına ne diyorsunuz?" Bir sinema koltuğunun arkasını gösteren 81/2 x 11 ebadında siyah-beyaz bir fotoğrafı işaret etti. Üzerinde Antonia Schiffman'ın limuzinine yapıştırılanlarla aynı marka çocuk çıkartmaları vardı. Her çıkartma *A* ya da *B olarak* işaretlenmişti.

Çıkartmalardan birinde iri gözlü bir midilli, diğer ikisinde ise salıncakta sallanan bir oyuncak ayı vardı. Katil ve çocuklar arasında ne vardı? Ve annelerle?

"Bana çok ağır geldi," dedim ona. "Tıpkı kadarki diğer her şey gibi. Abartılı e-postalar. Yakın mesafeden ateş etmeler. Bıçak işi. Kahretsin, ünlüler. Bunu her kim yapıyorsa büyük olmak istiyor. Çok yüksek profilli."

"Evet, kesinlikle. Peki ya çocuk çıkartmalarının kendisi? Yani, neden çıkartmalar? Neden bu tür? *A*'lar ve *B*'ler de neyin nesi? Bir anlamı olmalı."

"Her iki de kurbanın çocuklarından bahsetmiş. E-postalarda. Çocuklar bu yapbozun bir parçası, bir parçası. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım."

Galletta dudağını ısırды ve yere baktı. Sırada ne söyleyeceğini görmek için bekledim.

"Burada iki konu var. Hepsi film endüstrisi, Hollywood, en azından şu ana kadar. Ama bir de anne meselesi var. Çocuklar. Her iki e-postada da kocalardan hiç bahsedilmiyor." Yavaşça konuştu, benim sık sık yaptığım gibi. "Ya kendisi de bir anne ya da annelere karşı bir ilgisi var. Annelere."

"Mary Smith'in bir kadın olduğunu mu varsayıyorsunuz?" diye sordum.

Bölüm 19

DEDEKTİF GALLETTA Nike ayakkabılarının topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve sonra bana şaşkınlıkla baktı. "Saçtan haberin yok mu? Sana kim brifing veriyordu ki?"

Kendi zamanımın yine boşa harcanmasından dolayı bir hayal kırıklığı hissettim. İçimi çektim ve Galletta'ya "Ne saç?" diye sordum.

Bana LAPD'nin Westwood'daki sinema salonundaki çıkartmalardan birinin altında bir insan saç bulduğunu söyledi. Testler bunun beyaz bir kadına ait olduğunu ve Patrice Bennett'e ait *olmadığını* gösteriyordu. Çıkartmanın altında pürüzsüz, dikey bir yüzeye sıkışmış olması, kesinlikle kesin olmasa da, kanıt olarak oldukça iyi bir ağırlık kazandırdı.

Galletta'ya Mary Smith'le ilgili kendi görüşlerimi aktarırken bu yeni bilgileri zaten bildiklerimle birleştirdim. Henüz iki cinsiyeti de göz ardı etmememiz gerektiğine dair içgüdülerimi de içeriyordu.

"Ama sana söylediğim her şeyi biraz tuzlu kabul etmelisin. Ben her şeyi bilen bir adam değilim."

Sırıttı, ancak etkisi yeterince hoştu. "Bunu dikkate alacağım, Ajan Cross. Şimdi, başka ne var?"

"Bir medya planınız var mı?"

Bunun onun planı, tamamen onun şovu olduğunu vurgulamak istedim, tabii ki öyleydi. Bu benim Mary Smith davasındaki ilk ve son günüm olacaktı. Eğer doğru oynarsam, bunu yüksek sesle söylememe bile gerek kalmayacaktı. Sadece yürüyüp gidecektim.

"İşte medya planım."

Jeanne Galletta uzandı ve duvara monte edilmiş televizyonu açtı. Birkaç kanal arasında gezindi ve iki cinayetle ilgili haberlerin olduğu her yerde durdu.

"Aktris Antonia Schiffman ve şoförünün şok edici çifte cinayeti

.."

"Şimdi sizi canlı yayınla Beverly Hills'e götürüyoruz."

"Patrice Bennett'in eski asistanı hatta .."

Bunların çoğu CNN'den E'ye kadar ulusal yayınlardı! Eğlence Televizyonu.

Galletta sesi kapatan bir düğmeye bastı.

"Bu bazı muhabirlerin yaşamak için can attığı türden bir saçmalık. Bu pislikleri ve lanet olası paparazzileri uzak tutmak için her iki olay yerinde de yirmi dört saatlik bir görevim var. Tamamen kontrolden çıktı ve daha da kötüleşecek. Bunu sen de yaşadın. Herhangi bir önerin var mı?"

Hiç yaptım mı? Hepimiz birkaç yıl D.C.'deki keskin nişancı vakası ile medyanın iki ucu keskin kılıcı hakkında birkaç acı ders almıştık.

"Bu konuda benim görüşüm şu - ne olursa olsun, umarım bir işe yarar. Haberi kontrol etmeye çalışmayın, çünkü asla edemezsiniz," dedim ona.

"Kontrol edebileceğin tek şey, suç mahalli ile ilgili hangi bilgilerin çıkacağıdır. Davayla bağlantılı herkes hakkında yayın yasağı koy. Departmandan özel izin almadan röportaj yapmak yok. Ve bu biraz çılgınca gelebilir ama birkaç kişiyi telefonla görevlendirin. Bulabildiğiniz tüm emekli memurları arayın.

Basına herhangi bir yorum yapmamalarını söyleyin, şey yapmasınlar. Emekli polisler en büyük sorunlarınızdan biri olabilir. Bazıları kamera için teori uydurmaya bayılır."

Bana bir kez daha sinsice gülümsedi. "Tüm bunlar hakkında bir fikrin olduğundan falan değil."

Omuz silktim. "İnanın bana, bunların çoğunu zor yoldan öğrendim."

Ben konuşurken Dedektif Galletta büyük duvar panosunun önünde ağır ağır yürüyordu. Kanıtları özömsüyordu. Yapılması gereken bu. Detayların zihninizin köşelerinde toplanmasına izin verin, ihtiyacınız olduğunda orada olacaklar. İyi içgüdüleri olduğunu zaten söyleyebilirdim. Sağlıklı bir alaycılığı olduğu kesin ama aynı zamanda bir dinleyiciydi. Bu pozisyona nasıl bu kadar genç geldiğini anlamak kolaydı. Şimdi, *bunu* atlabilecek miydi?

Dedim ki, "Sadece bir düşünce daha. Mary Smith muhtemelen yaptıklarınızı izliyor olacak. Benim önerim, onu ya da çalışmalarını kamuoyu önünde kötülemeyin, en azından . O zaten bunu bir medya oyunu olarak oynuyor. Değil mi?"

"Evet, bu doğru. Sanırım öyle."

Dedektif Galletta durdu ve sessiz televizyon görüntülerine baktı.

"Muhtemelen bütün bunları kaşıkla yiyordu."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ve bu canavarın çok ama çok dikkatli beslenmesi gerekiyordu. Bu *bayan* canavar mı?

Bölüm 20

Nihayet Disney'deki otele döndüğümde gece yarısından hemen sonraydı ve daha kötü haberler aldım. Bu sadece Jamilla'nın San Francisco'ya geri dönmesi değildi. O kadarını zaten biliyordum ve Jam'le yine başımın belada olduğunu anlamıştım.

Otel odasına girdiğimde Nana Mama'nın koltukta derin bir uykuya dalmış olduğunu gördüm. Soluk mavi bir tığ işi kümesi hala parmaklarına dolanmıştı. Bir çocuk gibi huzur içinde uyuyordu.

Zavallı kızı rahatsız etmek istemedim ama kendi kendine uyandı. Nana'yla hep böyle olmuştu. Ben küçükken, hasta olduğumda ya da kâbus gördüğümde tek yapmam gereken onun yatağının yanında durmaktı. Her zaman uyurken bile beni izlediğini söylerdi. Bu gece de beni izliyor muydu?

Sessiz bir an için yaşlı kadına baktım. Çoğu insan büyükanne ve büyükbabası hakkında ne hisseder bilmiyorum ama ben onu o kadar çok seviyordum ki bazen canım acıyordu. Ninem beni dokuz yaşından itibaren büyüttü. Sonunda eğildim ve onu yanağından öptüm.

"Sesli mesajımı aldın mı?" Ben sordum.

Nana, kırmızı mesaj ışığı yanıp sönen otel telefonuna dalgın dalgın baktı.

"Sanırım değil," dedim omuz silkerek.

Elini ön koluma koydu. "Oh, Alex. Christine buradaydı, otele. Geldi ve Küçük Alex'i Seattle'a geri götürdü. O gitti."

Beynim hızlı bir hesap yapamama anı yaşadı. Christine'in Alex'i almasına daha iki gün vardı. Şu anda oğlumuzun velayeti ondaydı ama Disneyland gezisi konuşulmuş ve edilmişti. Hatta bunun iyi bir fikir olduğunu bile söylemişti.

Kanepenin kenarına sertçe oturdum. "Anlamıyorum. Alex'i eve götürdü de ne demek? Neler oluyor? Bana her şeyi anlat."

Nana tığ işlerini yanındaki goblen çantasına tıktırdı. "O kadar kızmıştım ki tükürebilirdim. Hiç kendinde gibi görünmüyordu. Bağırıyordu, Alex. Bana, hatta Janelle'e bile bağırırdı."

"Onun burada ne işi vardı ki? Yapmaması gerekiyordu-" "Erken geldi. En kötü kısmı da bu. Alex, sanırım

seninle ve küçük Alex'le kaliteli zaman geçirmeye geliyor. Hepimizle. Sonra senin çalıştığını öğrenince tamamen değişti. Bir anda öfkeli bir arıya dönüştü. Ona söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Hiç bu kadar öfkeli, bu kadar değişmiş birini görmemiştim."

Her şey çok hızlı geliyordu ve bir dizi duyguyla boğuşuyordum. En önemlisi, oğluma veda bile edememiş olduğumu fark ettim ve şimdi o tekrar gitmişti.

"Peki ya Alex? O nasıldı?"

"Kafası karışık ve üzgün görünüyordu, zavallı küçük çocuk. Annesi onu götürdüğünde seni sordu. Bunun bir tatil olacağına dair ona söz verdiğinizi söyledi. Bunu dört gözle bekliyordu. Hepimiz bekliyorduk. Bunu biliyorsun Alex."

Kalbim sıkıştı ve zihnimde Alex'in yüzünü gördüm. Sanki benden gittikçe uzaklaşıyor, hayatımın bir parçası elimden kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum.

"Jannie ve Damon konuda nasıldı?" Sonra ben sordum.

Nana derin bir iç çekti. "Onlar cesur askerlerdi ama Jannie bu gece uyuyana kadar ağladı. Sanırım Damon öyle yaptı. O daha iyi saklıyor. , gecenin büyük bir kısmını öylece uyuyarak geçirdiler."

Uzun, sessiz bir an boyunca kanepede birlikte oturduk. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Bugün burada olamadığım için özür dilerim," dedim sonunda nineme. "Bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyorum."

Çenemi eline aldı ve gözlerimin içine baktı. *İşte geliyor. Kapakları kapatın.*

"Sen iyi bir adamsın, Alex. Ve iyi bir babasın. Bunu sakın unutma, özellikle de şimdi. Sadece çok zor bir işin var."

Birkaç dakika sonra Jannie ve Damon'ın uyuduğu odaya girdim. Örtülerin üzerinde yatış şekillerine bakılırsa yine küçük çocuklar gibiydiler. Bu görsel etki hoşuma gitti ve orada durup onları izledim. Hiçbir şey beni bu ikisinin gibi iyileştirmemişti. *Bebeklerim, kaç yaşında olursanız olun.*

Jannie yatağının kenarında, yorganı bir kenara uyuyordu. Yanına gittim ve üzerini örttüm.

"Baba?" Damon'ın arkamdan gelen fısıltısı beni hazırlıksız yakaladı. "Sen misin?" "Naber Day?" Yatağının kenarına oturdum ve sırtını okşadım. Bebekliğinden beri bunu yapıyordum ve o beni zorlayana kadar da durmayacaktım. "Yarın çalışmak zorunda mısın?" diye sordu. "Yarın oldu mu?"

Sesinde kötü niyet yoktu. Bunun için fazla iyi bir insandı. Ben iyi bir babaysam, Damon da harika bir evlattı.

"Hayır," dedim ona. "Yarın olmaz. Tatildeyiz, unuttun mu?"

Bölüm 21

İKİNCİ GÜN üst üste rahatsız edici bir uyandırma çağrısı aldım.

Bu, FBI'nın Los Angeles ofisinden sorumlu müdür yardımcısı Fred Van Allsburg'dan geliyordu. İsmi organizasyon şemalarında görmüştüm ama daha önce hiç tanışmamış, hatta konuşmamıştık. Yine de telefonda bana bir tür anlık yakınlık gösterdi.

"Alex! Tatilin tadını nasıl çıkarıyorsun?" diye sordu merhaba dedikten birkaç saniye sonra.

Herkes işimi biliyor muydu? "Peki, teşekkürler," diye cevap verdim. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Dinleyin, dün Mary Smith'le ilgili bilgi verdiğiniz için çok teşekkürler. Bu davada iyi bir ilerleme kaydettik ve LAPD ile nispeten işlevsel bir ilişkimiz var gibi görünüyor.

"Dinle, sadede geleceğim. Buradaki soruşturmanın geri kalanında bizi temsil etmeni istiyoruz. Bu büyük ve bizim için önemli. Ve tabii ki müdür için de. Ne yazık ki bu dava çok büyük olacak."

The Godfather'dan bir replik geldi aklıma: "Tam çıktım derken, beni tekrar içeri çektiler."

Ama bu sefer değil. Fazla uyumamıştım ama bugünün ne hakkında olacağına dair net bir hisle uyandım ve bunun Mary Smith ya da başka bir iğrenç cinayet soruşturmasıyla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bu pişmanlıklarımı dile getirmek zorundayım. Sırtımı dönemeyeceğim ailevi sorumluluklarım var."

"Evet, anlıyorum," dedi, bunu kastetmiş olamayacak kadar hızlı bir şekilde. "Ama belki seni bir süreliğine uzaklaştırabiliriz. Gün içinde birkaç saat."

"Üzgünüm, yapamazsın. Şu anda olmaz."

Van Allsburg hattın diğer ucunda derin bir iç çekti. Tekrar konuştuğunda sesi daha ölçülüydü. Onu doğru okuyup okumadığımı bilmiyorum ama ben de bir küçümseme sezdim. "Burada neyle uğraştığınızı biliyor musun? Alex, bu sabahki haberleri gördün mü?"

"Birkaç gün haberlerden uzak kalmaya çalışıyorum. Unutmayın, tatildeyim. Tatile *ihtiyacım var*. Kurt'tan yeni geldim."

"Alex, dinle, ikimiz de bunun bitmediğini biliyoruz. Burada insanlar ölüyor. Önemli insanlar."

Önemli insanlar mı? Bu da ne demek oluyor? Ayrıca, bunun farkında olup olmadığından emin değilim ama her cümlesine benim adımla başlıyor gibiydi. İçinde bulunduğu durumu, baskıyı anlıyordum ama bu sefer sağlam duracaktım.

"Özür dilerim," dedim ona. "Cevabım *hayır*."

"Alex, bunun seninle benim aramda kalmasını tercih ederim. Ron Burns'e gitmen için bir neden yok, değil mi?"

"Hayır, yok," dedim Van Allsburg'a. "İyi-," diye söze başladı ama sözünü kestim. "Çünkü şu anda çağrı cihazımı kapatıyorum."

Bölüm 22

İTİRAF EDİYORUM, telefonu kapattığımda nabzım biraz hızlanmıştı ama aynı zamanda rahatlamış hissediyordum. Ron Burns'ün muhtemelen bu konuda beni destekleyeceğini düşündüm, ama biliyor musunuz? Umurumda bile değildi.

Bir saat sonra giyinmiş ve turist olmaya hazırdım. "Kim Goofy ile kahvaltı etmek ister?" diye seslendim.

Otel "karakter kahvaltıları" sunuyordu ve enerjimizi tatil moduna geri döndürmek için iyi bir yol gibi görünüyordu. Biraz klişe olduğu kesin, ama bazen klişe iyidir, gerçekten iyidir, her şeyi perspektif içinde tutar.

Jannie ve Damon süitin oturma odasına geldiler, ikisi de biraz temkinli görünüyordu. İki yumruğumu havaya kaldırdım.

"Her biriniz bir el seçin," dedim.

"Baba, biz artık bebek değiliz," dedi Jannie. "Ben on bir yaşındayım. Fark ettin mi?"

Şok olmuş bir ifade takındım. "*Değil misin?*" Aradığım türden bir kakhaha attı.

"Bu ciddi bir iş," dedim onlara. "Şaka yapmıyorum. Şimdi, bir el seçin. Lütfen."

"Ne oldu?" Damon sordu.

Ama ben sessiz kaldım.

Jannie sonunda sol elime dokundu ve ardından Damon omuz silkerek sağ elimi işaret etti.

"İyi seçim." Onu ters çevirdim ve parmaklarımı açtım. İki çocuk da daha yakından bakmak için eğildi.

"*Çağrı cihazın mı?*" Damon sordu.

"Az önce . Şimdi Nana ve ben koridorda bekleyeceğiz ve siz ikinizin onu bir yere saklamanızı istiyorum. İyice saklayın. Başkente dönene kadar o şeyi bir daha görmek istemiyorum."

Hem Jannie hem de Damon ıslık çalmaya ve tezahürat yapmaya başladılar. Nana bile bir çığlık attı. Sonunda tatile çıkmıştık.

Bölüm 23

Belki de tüm bu sefalet ve ıssızlığın içinde bir umut ışığı vardı. Pek olası değil ama belki. Arnold Griner, bu korkunç karmaşa sona erdiğinde kendi hikayesinin özel haklarına sahip olduğunu biliyordu. Ve başka ne biliyor musunuz? Sadece bir TV filmiyle yetinmeyecekti. Her şeyi köşesinde tefrika etmeye çalışacak ve sonra da stüdyolardan birine prestij projesi olarak satacaktı. *Hollywood Kuşatma Altında mı? Yıldızlara Karşı Savaş?* Kötü başlıklar. En azından konsept buydu.

Başını salladı ve yeniden San Diego Otoyolu'na odaklandı. Aldığı Xanax onu biraz sersemletmişti. Gün boyunca bir tür denge sağlamak için kafeini de devam ettirmişti. Aslında sabah işe gidip gelmek gününün en zor zamanıydı. Çok fazla endişelenmemekten çok fazla endişelenmeye ve midesinin bulandığını hissetmeye günlük bir geçişti. Ofisine, masasına, bilgisayarına yaklaştıkça kendini daha da endişeli hissediyordu.

Başka bir ürkütücü e-postanın geleceğini kesin olarak bilseydi, neredeyse daha kolay olurdu. Bunu cehenneme çeviren şey bilmeme kısmıydı.

Mary geri dönecek miydi? Bu bugün olur muydu? Ama en önemlisi, neden ona yazıyordu?

Çok geçmeden Times Mirror Meydanı'na vardı. Griner kompleksin eski bölümünde, 1930'lardan kalma bir binada çalışıyordu ve normal şartlar altında bu binaya karşı belli bir sevgisi vardı.

Ana kapılar, heybetli ikiz kartal heykelleriyle çevrili, bronzdan yapılmış büyük kapılardı. Bu sabah yanlarından geçip arka girişe doğru yürüdü ve merdivenlerden üçüncü kata çıktı. İnsan çok dikkatli olamazdı, değil mi?

Jennie Bloom adlı bir muhabir, haber merkezine iner inmez onunla birlikte adım başladı. Onun sağlığına ani bir ilgi gösteren tüm çalışanlar arasında, bu konuda en açık olanı oydu. Yoksa bu iğrenç bir şey miydi?

"Hey, Arnold, nasıl gidiyor? İyi misin dostum? Bugün ne iş yapıyorsun?"

Griner hiç bozmadı. "Jen, eğer tavlama cümlesinden anladığın buysa, Los Angeles'taki en ahlaksız kadın sen olmalısın."

Jennie Bloom sadece sırtıttı ve devam etti. "Gönül işlerinde tecrübeli biri gibi konuştun. Pekala o zaman, bu konuyu geçelim."

Ön sevişme. Başka e-posta aldın mı? Bu konuda yardıma ihtiyacın var, değil mi? Ben senin için buradayım. Bir kadının bakış açısına ihtiyacın var."

"Cidden, sadece biraz boşluğa ihtiyacım var. Tamam mı? Başka bir şey sana haber veririm." Aniden döndü ve ondan uzaklaştı.

"Hayır yapmayacaksın," diye seslendi arkasından. "Hayır yapmayacağım," dedi ve yürümeye devam etti.

Bazı açılardan, can sıkıcı dikkat dağıtıcılar bile rahatlatıcıydı. Bloom'dan uzaklaşır uzaklaşmaz, zihni daha önce içinde bulunduğu rahatsız edici döngüye geri döndü.

Neden ben? Neden Deli Mary beni ? Neden Jennie Bloom değil? Bugün yine olur muydu? Başka bir yüksek profilli cinayet?
Ve sonra oldu.

Bölüm 24

Sakin, ölçülü bir kadın sesi, "Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?" dedi.

"Ben *Los Angeles Times*'dan Arnold Griner. Dedektif Jeanne Galletta'yı aramam gerekiyordu ama aramıyorum. Masamda numarasını bulamıyorum. Özür dilerim. Şu anda biraz sarsılmış durumdayım. Rolodex'imi bile bulamıyorum."

"Efendim, bu acil bir arama mı? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Evet, bu kesinlikle acil bir durum. Birisi öldürülmüş olabilir. Bunun ne kadar zaman önce olduğunu ya da kesin olarak olup olmadığını bilmiyorum. Marti Lowenstein-Bell adında biri hakkında arayan oldu mu?"

"Efendim, bu tür bilgileri veremem."

"Önemli değil. Lowenstein-Bell'in birini gönderin. Sanırım öldürüldü. Bundan neredeyse eminim."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Sadece öyleyim. Tamam mı? Bir cinayet işlendiğinden neredeyse eminim." "Adres nedir?"

"Adres mi? Tanrım, adresi bilmiyorum. Cesedin yüzme havuzunda olması gerekiyordu."

"Şu anda konutta mısınız?"

"Hayır. Hayır. Dinle, bu bir . . . Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Mary Smith cinayeti davası. Hollywood ünlülerinin cinayetleri. Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Pekâlâ efendim, sanırım anladım. Adı neydi?" "Lowenstein-Bell. Marti.

Kocasının adının Michael Bell olduğunu biliyorum. Sen onun altında bulabiliriz. Öldüğünden emin değilim. Az önce bu korkunç mesajı aldım. *L.A. Times*'da muhabirim. Adım Arnold Griner. Dedektif Galletta kim olduğumu biliyor."

"Efendim, şu anda bilgi bende. Sizi bir dakika bekleteceğim."

"Hayır, yapma-"

Bölüm 25

LAPD DISPATCH sabah 8:42'de bir çağrı yaparak Bel Air'deki Lowenstein-Bell adresine memur, destek ve acil sağlık personeli gönderdi.

Aynı olayla ilgili iki ayrı 911 çağrısı birkaç dakika arayla gelmişti. İlk *Los Angeles Times*'dan gelmişti. İkincisi ise bizzat Lowenstein-Bell'in evinden gelmişti.

Memur Jeff Campbell ve Patrick Beneke olay yerine ilk gelenlerdi. Campbell onlar gelmeden önce bunun bir başka ünlü cinayeti olduğundan şüphelenmişti. Sadece adres bile bu tür bir çağrı için alışılmadık bir durumdu ama merkez tek bir yetişkin kadın kurbandan bahsetmişti. Ve olası bıçak yaralarından. Evin sahibi olan çiftin ikisi de Hollywood tipleriydi. Ne olursa olsun bir belaya işaret ediyordu.

Gri-beyaz hizmetçi üniforması giymiş kısa boylu, siyah saçlı bir kadın garaj yolunda bekliyordu. Bir çeşit havlu sıkıyordu. Devriyeler yaklaştıkça kadının hıçkırığa hıçkırığa ağladığını ve daireler çizerek yürüdüğünü gördüler.

"Harika," dedi Beneke. "Tam da ihtiyacımız olan şey, İngilizce bile bilmeyen, hüngür hüngür ağlayan ve *çok çılgınca* davranan bir Carmelita."

Campbell, genç memurun bıktırıcı, ırkçı alaycılığına her zaman yaptığı gibi karşılık verdi. "Kapa çenenin Beneke. Bunu duymak istemiyorum. Çok korkmuş."

Arabadan iner inmez hizmetçi kadın histerik bir hal aldı. "*Aquí, aquí, aquí!*" diye bağırarak onları ön kapıya doğru yönlendirdi. "*Aquí! Aquí!*"

Konut, Santa Monica Dağları'nın tepesinde ultramodern bir taş ve cam yapıydı. Memur Campbell yaklaşıırken yeşil camlı girişten arka verandayı ve ötesindeki geniş kıyı manzarasını görebiliyordu.

Ön kapı camındaki de neydi öyle? Tamamen yersiz görünüyordu. Bir etiket ya da bir çeşit çıkartma. Çocuk çıkartması mı? Üzerinde büyük bir *A* harfi var.

Hizmetçinin elini kolundan çekmesi gerekti. "Hanımefendi, lütfen sakın olun. *Uno momento, por favor. Como te llamas?*"

Kadın onu duymuş ya da duymamış olabilir. İspanyolcası onun anlayamayacağı kadar hızlıydı. Kadın birkaç kez daha evi işaret etti.

"Hadi içeri girelim," diye ısrar etti Beneke. "Onunla vakit kaybediyoruz. "Yerel hayatı yaşıyor."

İki kruvazör ve bir ambulans daha geldi. Sağlık görevlilerinden biri hizmetçiyle hızlı ve daha etkili bir şekilde konuştu.

"Arka taraftaki havuzda," diye rapor verdi. "Bildiği kadarıyla burada başka kimse yok."

"Bir bok bildiği yok," dedi Beneke.

"Etrafından dolaşacağız," dedi Campbell. O ve Beneke silahlarını çekmiş halde evin kuzey tarafını tuttular. Diğer ekipler güneye, bir dizi çitin arasından geçerek gittiler.

Campbell, sık bir ortanca kümesinin arasından ilerlerken eski adrenalın patlamasını hissetti. Cinayet çağrıları eskiden neredeyse heyecan vericiydi. Artık sadece başının dönmesine ve bacaklarının güçsüzleşmesine neden oluyordı.

Sık çalılarının arasından gözlerini kısarak kadar baktı. Hollywood cinayetleri hakkında bildiklerine göre, katilin hâlâ buralarda olmasına imkân yoktu. "Bir şey görüyor musun?" diye fısıldadı yirmi dokuz yaşındaki ortağına. Kaliforniya kovboyu ve çoğu zaman tam bir pislik.

"Evet, bir demet çiçek," diye yanıtladı Beneke. "Buraya ilk gelenler bizdik. Neden böyle önümüzden gitmelerine izin verdiniz?"

Campbell ilk tepkisini bastırdı. "Sadece gözlerinizi açık tutun," dedi. "Katil hâlâ burada olabilir."

"Benim umudum da bu, *podjo*."

Arka taraftaki geniş, siyah arduvazlı verandaya çıktılar. Buraya devasa, koyu renkli bir sonsuzluk havuzu hâkimdi. Su, terasın kenarına kadar akıp gibiydi.

"İşte " Campbell inledi.

Bir kadının bedeni, kolları gövdesine dik bir şekilde yüzüstü duruyordu. Kireç yeşili tek parça bir elbise giymişti. Uzun sarı saçları suyun yüzeyine hafifçe yayılmıştı.

Sağlık görevlilerinden biri havuza atladı ve biraz zorlukla onu ters çevirdi. Parmağını boğazına götürdü ama Campbell'a göre nabzın atmayacağı çoktan belliydi.

"Vay anasını!" Campbell yüzünü buruşturdu ve önce uzağa, sonra tekrar arkasına baktı. Her şeyi bastırmak için nefesini tuttu. Kim bir şey yapabilirdi ki? Zavallı kadının boynundan yukarısı neredeyse silinmişti. Yüzü kesik etlerle doluydu. Havuzun suyu vücudunun her yerinde parlak pembe renkteydi.

Beneke daha yakından bakmak için yanına gitti. "Aynı katil. Her şeyine bahse girerim. Bunu da aynı çılgın katil yaptı." Kadını çıkarmak için eğildi.

"Bekle," diye bağırdı Campbell. Hâlâ suyun içinde olan sağlık görevlisini işaret etti. "Sen. Havuzdan çık. Hemen havuzdan çık."

Hepsi taş suratlı Campbell'a baktı ama onun haklı olduğunu biliyorlardı. Beneke bile tek kelime etmedi. Bir araştırma ekibi oraya varana kadar cinayet mahalline daha fazla damga vurmanın bir anlamı yoktu. Kurbanı olduğu yerde bırakmak zorunda kalacaklardı.

"Hey! Hey, çocuklar!"

Campbell başını kaldırdığında bir başka memurun, Jerry Tounley'in üst kattaki açık pencereden aşağıya seslendiğini gördü. "Ofis tamamen darmadağın olmuş. Kırık resimler, her yerde eşyalar, camlar var. Ve şuna bakın, bilgisayar hala açık ve bir posta programına açık! Görünüşe göre biri gitmeden önce e-posta göndermiş."

Bölüm 26

Kime?

agriner@latimes.com

Gönderen: Mary Smith

Kime? Marti Lowenstein-Bell:

Dün gece sizi yemek yerken izledim. Sen ve beş kişilik güzel ailen. Çok rahat ve hoş. "Anne en iyisini bilir." O tertemiz cam duvarlarınızla izlemek daha kolay olamazdı. Sizi son akşam yemeğinizde çocuklarınızla birlikte görmek hoşuma gitti.

Tabaklarınızda aşçınız ve dadınız tarafından hazırlanmış lezzetli görünen yemekleri görebiliyordum. Harika vakit geçiriyordun ve bu benim için sorun değildi. Son gecenizde eğlenmenizi istedim. Özellikle çocuklarınızın kalıcı bir anısı olsun istedim. Artık benim de onlarla ilgili bir anım var.

Onların tatlı yüzlerini asla unutmayacağım. Çocuklarını asla ama asla unutma Marti. Bu konuda bana güven.

Ne kadar güzel bir evin var Marti, böylesine önemli bir yazar ve film yönetmenine yakışır şekilde. Bu doğru sıra mı bu arada? Sanırım öyle.

Sen kızları yatırana kadar içeri girmedim. Veranda kapılarını yine açık bırakmıştın ve bu sefer ben kullandım.

koyamadım. Her şeyi sizin gördüğünüz gibi, içeriden dışarıya bakarak görmek istedim.

Ama hala siz zenginlerin evlerinizde neden bu kadar güvende hissettiğinizi anlamıyorum. Eğer dikkat etmezseniz o büyük kaleler sizi koruyamaz. *Ve sen dikkat etmiyordun. Hiç dikkat etmiyordun. Anne olmakla mı çok meşguldün yoksa yıldız olmakla mı?*

Yukarıda kızlarla yatmadan önce seni dinledim.

Çok dokunaklıydı, gerçekten. Muhtemelen onları en son yatıracak kişinin sen olacağını düşünmüşsündür ama öyle olmadı.

Daha sonra, herkes uyuduğunda, o kızların her birini yatağında huzur içinde nefes alırken izledim. Dünyada hiçbir şeyi umursamayan küçük melekler gibiydiler.

Onlara endişelenecek bir şey olmadığını söylememe gerek yoktu, çünkü zaten biliyorlardı. Sizin için tam tersi oldu. Sizinle yalnız kalabilmek için sabaha kadar beklemeye karar verdim, Sayın Müdür.

Ben de beklediğim için çok memnunum. Kocan Michael, bugün kızları okula götürdü. Sanırım onun sırası. Bu

herkes için şanslıydı, ama özellikle onun için. O yaşadı ve sen onun ölümünü izlemek zorunda kalmadın. Ve ben seni istediğim , uzun zamandır hayal ettiğim gibi elde ettim.

Sonra olanlar şöyle Marti.

Son sabahınız diğerleri gibi başladı. Değerli pilatesinizi yaptınız ve sonra havuzda tur attınız. Elli tur, her zamanki gibi. Bu kadar büyük bir yüzme havuzuna sahip olmak güzel olmalı. Hem de ısıtmalı. Durdum ve masmavi suda bir ileri bir geri süzülüşünü izledim. Orada bile, bu kadar yakınken, beni görmen sonsuza kadar sürdü.

Sonunda kafanı kaldırdığında, iyi ve yorgun olmalısın. Çığlık atamayacak kadar yorgundun sanırım. Tek yaptığın arkana dönmekti, ama bu seni vurmamı engellemedi. Ya da o güzel yüzünü parçalara ayırmamı.

Bak ne diyeceğim Marti, bu en iyi kısmıydı. Tahrifatı gerçekten sevmeye başlıyorum.

Şimdi, son bir soru sormama izin verin - *neden ölmek zorunda olduğunuzu biliyor musunuz? Bunu hak etmek için ne yaptığını biliyor musun? Biliyor musun Marti, biliyor musun?*

Nedense bundan şüpheliyim.

Bölüm 27

AMA OLAYIN TAM OLARAK BÖYLE OLMADIĞINI Hikaye Anlatıcısı biliyordu.

Elbette *L.A. Times'a* ve polise her şeyi anlatmayacaktı, sadece bilmeleri , sadece doğrulamalarına yardımcı olmalarını istediği hikayede olanları anlatacaktı.

Çok iyi bir hikâyeydi, kendisi söylemediyse de harika bir hikâyeydi. Mary Smith! Tanrım. Klasik bir korku hikayesi.

Hikâyelerden bahsetmişken, geçen gün iyi bir tane duymuştu: "psikopat testi". Bir psikopatın zihnine sahip olup olmadığınızı söylemesi gerekiyordu. Eğer doğru yaparsanız, öyleydiniz. Hikaye şöyleydi. Annesinin cenazesinde bir kadın bir adamla tanışmış ve anında aşık olmuş. Ama adamın adını, numarasını ya da onunla ilgili hiçbir şeyi öğrenememiş. Birkaç gün sonra, kadın kız kardeşini öldürmüştü.

Şimdi test! Kız kardeşini neden öldürdü? Eğer doğru cevap verirsiniz, bir psikopat gibi düşünüyorsunuz demektir.

Hikaye Anlatıcısı anladı tabii ki. Olayı hemen çözdü. Bu kadın kız kardeşini öldürmüştü ... çünkü hoşlandığı adamın cenazede ortaya umuyordu.

Her neyse, Marti Lowenstein-Bell'i öldürdükten sonra kafası çok iyiydi ama yine de kontrolü elinde tutması gerektiğini biliyordu. Görünüşünü korumak zorundaydı.

O da aceleyle işinin başına döndü.

Pasadena'daki ofis binasının koridorlarında dolaşıyor ve yarım düzine iş arkadaşıyla canını sıkkan şeyler hakkında konuşuyordu, özellikle de bugün. birine az önce olanları, gizli hayatını, onu *anlamadığını*, ne kadar zeki ve olduğunu, ne kadar inanılmaz bir plancı, entrikacı ve katil olduğunu anlatmak istiyordu.

Tanrım, bu kelimeyi ortalıkta dolaştırmayı ne kadar da seviyorlardı - falanca *katildi*,

Bu *adamın* müthiş bir gülüşü, müthiş bir hareketi vardı ama hepsi inanılmaz bir saçmalıktı.

Bu insanların hepsi pısırtıktı. Gerçek öldürmenin ne demek olduğunu bilmiyorlardı. Ama o kesinlikle biliyordu.

Ve başka bir şey daha biliyordu: Bu işi çok seviyordu, hatta düşündüğünden çok daha fazla. Ve bu işte iyiydi.

Ofiste silahını çekip ateş etmeye başlamak için ani bir dürtü duydu

hareket eden, ya da ciyaklayan her şeyi.

Ama bu sadece bir fanteziydi, zararsız bir hayaldi. Asla gerçek hikâyeyle, onun hikâyesiyle, çok daha iyi olan *Mary'nin* hikâyesiyle boy ölçüşemezdi.

Bölüm 28

"ALEX, FBI'DAKİ OFİSİN o kadar çok aradı ki, telefona cevap vermeyi bırakmak zorunda kaldım. Tanrım, bu insanların nesi var böyle?" Büyük teyzem Tia evdeki mutfak masasında oturmuş, biz Kaliforniya'dayken evde kaldığı için teşekkür olarak ona getirdiğimiz renkli atkıyı hayranlıkla seyrediyordu. Ninem Tia'nın yanında oturmuş, kalın bir posta yığını karıştırıyordu.

Kedimiz Rosie mutfaktaydı ve yanılmıyorsam biraz daha ağır görünüyordu. Bacaklarıma sertçe sürtündü, sanki *"Gittiğin için kızgınım ama döndüğüne sevindim"* der gibiydi. *Tia kesinlikle iyi bir aşçı.*

Ben de geri döndüğüm için mutluydum. Sanırım hepimiz öyleydik. Christine'in Alex'i Seattle'a götürmesi tatilimizi aşağı yukarı sona erdirmişti, en azından içindeki neşeyi. Onunla yaptığım tek konuşma gergin ve aynı zamanda üzücüydü. İkimiz de o kadar kontrollüydük ki, öfkemizi kaybetmemeye o kadar kararlıydık ki, sonunda neredeyse söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı.

Ama Christine beni endişelendiriyordu - iniş çıkışlar, bugünlerde sürekli gördüğüm tutarsızlıklar. İkisinin yanında olmadığım zamanlarda Küçük Alex'le nasıl olduklarını merak Alex hiç şikâyet etmezdi ama çocuklar genelde etmez.

Şimdi D.C.'deki mutfağıma geri dönmüştüm ve sanki hiç izin gibi hissediyordum. Bugün perşembeydi. Pazartesi sabahına kadar iş hakkında düşünmemem gerekiyordu; bu karar sadece beş dakika sürmüştü.

Neredeyse alışkanlıkla, çatı katındaki ofisime çıktım. Bir yığın postayı masanın üzerine attım ve hiç düşünmeden telesekreterin Play bastım.

Büyük hata. Neredeyse ölümcül.

Dokuz yeni mesaj beni bekliyordu.

İlki Büro'dan Tony Woods'tan geldi.

"Merhaba Alex. Sana birkaç kez daha çağrı bırakmayı denedim ama şansım yaver . Lütfen kısa zamanda beni Müdür Burns'ün ofisinden arayın. Ve lütfen ev bakıcınızdan benim adıma özür dileyin. Sanırım seni takip ettiğimi düşünüyor.

Muhtemelen öyle olduğum için. Ara beni."

Tony'den gelen *ikinci* mesaj başladığında onun kuru mizahı ve konuşması karşısında ince bir gülümseme takındım.

"Alex, yine Tony Woods. Lütfen mümkün olduğunca çabuk arayın. Bir süredir

Kaliforniya'daki cinayet davasıyla ilgili başka bir olay. Orada işler kesinlikle kontrolden çıkıyor. Los Angeles'ta çok fazla histeri var.

L.A. Times sonunda Mary Smith'in e-postaları hakkındaki hikayeyi ortaya çıkardı. Beni ara. Bu önemli, Alex."

Tony ev telefonuma çok fazla ayrıntı bırakmayacak kadar bilgiliydi. Belirsizliği ile merakımı cezbetmeyi de ummuş olabilir.

O yaptı.

Bölüm 29

Son kurbanın başka bir Hollywood annesi olacağından emindim ama Mary Smith'in yöntemlerinin gelişmeye devam edip etmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Peki ya *Times*'a gönderilen e-postalar? TV haberleri ve internet bana hikâyenin en iyi ihtimalle sadece yarısını anlatacaktı.

Daha fazlasını öğrenmek , aramak zorunda kalırdım.

Hayır, kendime hatırlattım. Pazartesiye kadar iş yok. Cinayet davası yok. Mary Smith yok.

Makine tekrar biyledi ve Ron Burns . Neredeyse her zaman olduğu gibi kısa ve konuştu.

"Alex, Los Angeles'ta Fred Van Allsburg ile temas halindeyim. Onun için endişelenme ama sana birkaç soru sormam gerekiyor. Önemli bir konu. Washington'a tekrar hoş geldin, evine hoş geldin."

Sonra Ron Burns'ten bir telefon daha geldi, sesi hâlâ dikkatle ayarlanmıştı.

"Alex, gelecek hafta bir telefon konferansımız var ve Soğuk geliyor. Gerekirse hafta sonu beni evden ara. Ayrıca Angeles'taki Dedektif Galletta ile konuşmanı istiyorum. Duyman gereken bir şey biliyor. Eğer telefon numaraları sizde yoksa, Tony sizin için bulabilir."

İma zaten açıktı. Ron Burns benden bu davada kalmamı istemiyordu. *Bana söylüyordu*. Tanrım, bundan bıkmıştım - cinayetlerden, birbiri ardına gelen korkunç davalardan. Büro'nun tahminlerine göre, şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde faaliyet gösteren üç yüzden fazla model katil vardı. Hepsini yakalamam mı gerekiyordu?

Bir an durup burada olup bitenler hakkında ne hissettiğime karar vermek için makinedeki Duraklat düğmesine bastım. Düşüncelerim doğrudan Mary Smith'e geri döndü. Onun tekrar aklıma girmesine izin vermiştim. İlgimi, merakımı ve muhtemelen egomu çekmişti. Bir kadın seri katil miydi? Başka kadınları mı öldürüyordu? Anneleri mi?

Ama neden? Bir kadın bunu yapar mı? Ben öyle düşünmüyordum. Olduğunu hayal bile edemiyordum ama bu olmadığı anlamına da gelmiyordu.

Arnold Griner'a başka bir e-posta gönderilip gönderilmediğini de merak ettim. Griner'ın ya da *L.A. Times*'ın bu olaydaki rolü neydi? Mary Smith'in gözünde *bir sonraki* kurban var mıydı? Onun motivasyonu neydi?

Sonunda aklıma gelen düşünce buydu. Masum bir kadın, bir anne, yakında Los Angeles'ta hayatını kaybedecekti. Geride bir koca ve muhtemelen çocuklar kalacaktı. Bu benim için eve çok yakındı ve sanırım Burns aradığında bunu biliyordu. Elbette biliyordu.

Birkaç yıl önce, kendi karım Maria bir arabadan açılan ateş sonucu vurulmuştu. Maria kollarımda ölmüştü. Hiç kimse suçlu bulunmadı, hatta tutuklanmadı bile. En büyük davamdı ve başarısız olmuştum. Her şey anlatılamayacak kadar anlamsızdı. Ve şimdi Los Angeles'taki bu korkunç dava. Mary Smith'in hem kişisel hem de profesyonel olarak tüm düğmelerime bastığını bilmek için psikoloji doktorası yapmama gerek yoktu.

Belki de sadece kontrol etmeliyim diye düşündüm. Ayrıca Burns haklıydı, Pazartesi sabahı topun arkasında görünmek istemiyordum.

Kahretsin, Alex, zayıflıyorsun.

Telefonu açtığımda Damon'ın sesini duymak beni şaşırttı.

"Evet, ben de seni özledim. Seni düşünüyordum. Yemin ederim sürekli seni düşünüyordum."

Sonra ergen bir kızın kahkahası. "Bana Kaliforniya'dan bir şey getirdin mi Day? Fare kulakları? Bir şey, bir şey?"

Kendimi sessizce telefonu kapatmaya zorladım.

Evet, ben de mi seni özledim? Kimdi bu kız? Ve Day ne zamandan beri sır saklıyordu? Eğer bir kız arkadaşı olursa, bunu bana söylemek isteyeceğini düşünerek kendimi kandırmıştım. Bu birden bana aptalca bir yanılsama gibi göründü. Ben de daha önce on üç yaşındaydım. Ne düşünüyordum ki?

Bir gençlik anı geride kaldı. Yaklaşık iki milyon kaldı. Ona beş dakika verip zamanının geldiğini söyleyecektim. Bu arada, başka bir mesajın beklediği telesekretere geri .

Gerçek bir zihin açıcı.

Bölüm 30

"ALEX, BEN ABAJIAN, Perşembe günü, benim saatimle 1:30'da Seattle'dan arıyorum. Dinle, korkarım ki kötü haberlerim var.

"Görünüşe göre Christine'in avukatı son velayet duruşmasının tarihini öne çekmek için bir dilekçe vermiş. Bunu ya da engellememiz gerektiğinden emin değilim. Dahası da var ama konuşana kadar bu konuya girmemeyi tercih ederim. Lütfen en kısa zamanda beni arayın."

Kalbim hızlandı. Ben Abajian Seattle'daki avukatımdı. Christine Küçük Alex'i oraya getirdikten kısa bir süre sonra onu işe almıştım. O zamandan beri birkaç düzine kez konuşmuştuk, tabii ki benim paramla.

Mükemmel bir avukattı, iyi de bir adamdı ama verdiği mesaj kötüye işaretli. Benim tahminim Christine'in Kaliforniya'da olanları kendi yorumuyla ele aldığı ve doğrudan avukatına ilettiği yönündeydi.

Batıdaki saat farkı sayesinde Ben Abajian'ı hâlâ ofiste yakalayabildim. Benim için olumlu şeyleri vurgulamaya çalıştı ama ses tonu tamamen kötüydü.

"Alex, bu sadece geçici bir durum, ama aynı zamanda son duruşma bitene kadar Alex Junior'ın tek başına fiziksel velayetini talep eden bir ex parte dilekçesi de sundular. Yargıç bunu kabul etti. Bunu sana söylemek zorunda olduğum için üzgünüm."

Telefonu elimde sıkıca tuttum. Cevap vermek, hatta Ben'in bana söylediklerini algılamak bile zordu. Christine daha önce hiç bu kadar agresifleşmemişti. Şimdi Küçük Alex'i görmemi bile engellemeye çalışıyor gibiydi. Aslında, en azından geçici olarak başarmıştı.

"Alex, orada mısın?"

"Evet, Ben, buradayım. Kusura bakma. Bana bir saniye ver."

Telefonu bıraktım ve derin bir nefes aldım. Şu anda çökmenin bana bir faydası olmazdı. Ya da telefonda patlamanın. Bunların hiçbirisi Ben'in suçu değildi.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "İddianın dayanağı neydi?" diye sordum. Zaten bilmediğimden ya da en azından şüphelendiğimden değil.

"Alex'in güvenliği için endişe. Önergede, onunla birlikte Kaliforniya'dayken yaptığınız tehlikeli polis işine atıfta bulunuldu. O Disneyland'de senin gözetimindeyken ayrıcalıklarını kötüye kullandığın gerçeği."

"Ben, bu saçmalık. Gerçeklerin tamamen yeniden düzenlenmesi. LAPD'ye bir dava için danışmanlık yaptım."

"Ben de tahmin ediyorum," dedi bana. "Anne Billingsley onun avukatı. Bu aşamada bile biraz tribünlere oynamak onun yapabileceği bir şey değil. Bunun seni etkilemesine izin verme, tamam mı?"

Ben devam etti, "Ayrıca, ister inanın ister , burada bazı iyi haberler de var. Duruşma tarihinin erkene alınması, Christine'in yeni düzenlemeye göre statüko oluşturmaları için daha az zamanları olduğu anlamına geliyor. Yargıcın bu geçici kararları dikkate almaması gerekiyor, ama bu bir zili çalmak gibi bir şey. Yani ne kadar erken olursa o kadar iyi. Aslında takvime bu kadar erken girdiğimiz için şanslıyız."

"Harika," dedim. ". "

Ben bana Kaliforniya'da tam olarak neler olduğunu yazmamı söyledi. Onu işe aldığımdan beri tavsiyesi üzerine bir günlük tutuyordum. Alex'le geçirdiğim zamanı, onun gelişimiyle ilgili fark ettiğim şeyleri, aile fotoğraflarını ve belki de en önemlisi Christine'le ilgili endişelerimi içeriyordu. Oğlumuzu benden iki gün erken alıp götürmüş olması da bu endişelerimi haklı çıkarıyordu. Onun bu iniş çıkışları endişe vericiydi, derinden rahatsız ediciydi. Bu son gelişme de onlardan biri miydi?

"Bir şey daha var," dedi Ben bana. "Bundan pek hoşlanmayabilirsin."

"Dinle, tüm bunlarla ilgili hoşuma gidecek bir şey bul ve ücretini iki katına çıkarayım."

"En güçlü argümanlarınızdan biri Alex'in kardeşleriyle olan ilişkisi olacak."

"Jannie ve Damon tanık kürsüsüne çıkmayacaklar," dedim kesin bir dille.

"Bu bir hayır, Ben; buna izin vermeyeceğim."

Kaç kez mahkeme salonunda yetenekli yetişkin tanıkların içlerinin boşaltıldığını görmüştüm? Çocuklarımı oraya koymayı bile düşünemeyecek kadar çok.

"Hayır, hayır, hayır," diye beni temin etti Ben. "Kesinlikle olmaz. Ama duruşmada hazır bulunmaları olumlu bir etki yaratacaktır. Alex'i geri , değil mi? Amacımız bu, değil mi? Eğer bu konuda yanılıyorsam, o zaman senin davan için zaman harcamak istemiyorum."

Sanki sihirli bir cevap arıyormuş gibi ofisimin etrafına bakındım. "Bunu düşünmem gerekecek," dedim sonunda. "Sana geri döneceğim."

"Büyük resmi unutma, Alex. Bu de hoş olmayacak, ama uzun vadede buna değecek. Bu işi kazanabiliriz. Kazanacağız." Çok sakın ve akıllı başındaydı.

Duygusallaşmasını beklediğimden değil-
Avukatımla mantıklı bir konuşma yapacak havada değildim. "Yarın ilk iş konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette. Ama dinle, umudunu kaybetmemelisin. Yargıcın karşısına çıktığımızda, oğlunuz için en iyi ebeveyn olduğunuzu kalbinizde hissetmeniz gerekir. Bu Christine Johnson'ı çöpe atmamız gerektiği anlamına gelmiyor.

Yenilmiş görünmek, görünmek ve hatta hissetmek. Tamam mı?"

"Yenilmedim. Buna yakın bile değilim. Oğlumu kaybedemem, Ben. Alex'i kaybetmeyeceğim."

"Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yarın seninle konuşacağım. Beni işten ya da evden ara. Cep telefonum sende var mı?"

"Bende var."

Ben'e veda edip etmediğimi ya da telefonu odanın öbür ucuna fırlatmadan önce kapatıp kapatmadığımı bile bilmiyorum.

Bölüm 31

"YUKARIDA NELER OLUYOR?" Nana aşağıdan seslendi. "Alex? İyi misin? Ne oldu?"

Yerdeki parçalanmış telefona baktım ve kendimi kötü hissettim. "Sorun , " diye geri aradım. "Sadece bir şey düşürdüm. Her şey yolunda."

Bu küçük yalan bile içime sinmemişti ama şu anda kimsenin yüzüne bakamazdım. Nana Mama'nın bile. Masamdan geriye doğru ittim ve başımı dizlerimin arasına koydum. Lanet olası Christine. Onun nesi vardı? Bu doğru değildi ve o da bunu bilmeliydi.

Bu konuda daha kötü bir yol seçemezdi. Ayrılmaya karar veren, Alex'in annesi olmaya uygun olmadığını söyleyen oydu. Bunu bana o söyledi. Uygunsuz kelimesini kullandı. Ve sürekli fikrini değiştiren de oydu. Benim için hiçbir şey değişmemişti. Alex'i ilk gördüğüm andan beri istiyordum ve şimdi onu daha da çok istiyordum.

Yüzünü, utangaç küçük gülümsemesini, son zamanlarda geliştirdiği sevimli göz görebiliyordum. Kafamın içinde onun sesini duyabiliyordum. Ona durmak bilmeyen kocaman bir sarılmak istedim.

Kendimi çok adaletsiz ve tamamen yanlış hissetmişim. İçimde Christine'e karşı sadece öfke ve hatta biraz da nefret vardı, bu da beni daha da kötü hissettiriyordu. Eğer istediği buysa onunla kavga ederdim ama bunu yapması delilikti.

Nefes al, dedim kendime.

Kötü bir durumda sakın kalma konusunda iyi olmam gerekiyordu. Ama işimi yaptığım için, polis olduğum için cezalandırıldığımı hissetmekten kendimi alamıyordum.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama sonunda çatı katından çıktığımda ev karanlık ve hareketsizdi. Jannie ve Damon odalarında uyuyorlardı. Yine de içeri girip onlara iyi geceler öpücüğü verdim. Jannie'nin fare kulaklarını çıkardım ve komodinin üzerine koydum.

Sonra arka verandaya çıktım. Piyanonun kapağını kapattım ve çalmak için oturdum. Bir kişilik terapi.

Genellikle müzik beni ele geçirir, canımı sıkan her neyse onunla başa çıkmama ya da onu unutmama yardımcı olurdu.

Bu gece, blues kızgın ve tamamen yanlış çıktı. Daha sakinleştirici bir şey olan Brahms'a geçtim ama hiç faydası olmadı. Benim

pianissimo'larım forte gibi geliyordu ve arpejlerim merdivenlerden inip çıkan botlar gibiydi.

Sonunda cümlenin ortasında durdum, ellerim anahtarların üzerindeydi.

Sessizlikte, kendi nefesimin keskin bir şekilde alındığını duydum, istemsiz bir hava yutkunması.

Ya Küçük Alex'i kaybedersem?

Bölüm 32

Bundan daha kötü hiçbir şey olamaz, hayal bile edemiyorum.

Birkaç gün sonra hepimiz Alex'in velayet duruşması için Seattle'a uçtuk. Tüm Cross ailesi yine batıya gitti. Bu kez tatil yoktu, kısa bir tatil bile.

Vardığımızın ertesi sabahı, Jannie, Damon ve Nana mahkeme salonundaki sıralarda arkamda sessizce oturmuş, duruşmanın başlamasını bekliyorlardı. Konuşmamız gergin bir sessizliğe bürünmüştü ama onların orada olması düşündüğümünden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Önümdeki kâğıtları yaklaşık onuncu kez düzelttim. Herkese iyi göründüğümünden eminim ama içim içimi yemişti.

Ben Abajian ve ben odanın sol davalı masasında oturuyorduk. Duvarlarında bal rengi ahşap kaplama ve standart çağdaş mobilyalar bulunan, sıcak döşenmiş ancak kişisel olmayan bir mekândı.

Pencere yoktu, fark etmezdi de. Seattle o sabah karanlık ve yağmurlu yüzünü gösteriyordu.

Christine içeri girdiğinde çok taze ve toparlanmış görünüyordu. Ne beklediğimden emin değilim, belki de bunun benim için olduğu kadar onun için de zor olduğunun dışı vuran bir göstergesi. Saçları daha uzun görünüyordu, Fransız örgüsüyle arkaya toplanmıştı.

Lacivert takım elbisesi ve gri, yüksek yakalı ipek bluzu ondan alışık olduğumdan daha muhafazakâr ve daha heybetliydi. Sanki odadaki başka bir avukat olabilirmiş gibi görünüyordu. Mükemmeldi.

Gözlerimiz kısaca buluştu. Hiçbir duygu belirtisi göstermeden başını salladı. Bir an için, D.C.'deki eski favori akşam yemeği mekânımız olan Kinhead's'de masanın karşısından bana baktığı anıyı hatırladım. Bu gözlerin mahkeme salonunda benimkilerle buluştuğuna ya da onun aynı kişi olduğuna inanmak zordu.

Jannie, Damon ve Nana'ya kısa bir merhaba dedi. Çocuklar çekingen ve kibardı, bunu takdir ettim.

Nana biraz düşmanca davranan tek kişiydi. Dilekçe sahibinin masasına kadar Christine'e baktı.

"Çok hayal kırıklığı," diye mırıldandı. "Oh, Christine, Christine, kimsin sen? Sen bundan daha iyisini bilirsin. Bir çocuğa zarar vermekten daha iyisini biliyorsun." Sonra Christine dönüp ninesine baktı ve *korkmuş* görünüyordu,

Daha önce onda hiç görmediğim bir şey.
korkuyordu ki?

Bölüm 33

MS. BILLINGSLEY Christine'in solunda oturuyordu, Ben de benim sağımdaydı ve birbirimizi görmemizi engelliyordu. Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Şu anda onu görmek istemiyordum. Daha önce hiç kimseye, özellikle de değer verdiğim birine bu kadar kızdığımı hatırlamıyordum. *Ne yapıyorsun, Christine? Kimsin sen?*

Duruşma başladığında ve Anne Billingsley ustaca prova edilmiş açılış konuşmasına geçtiğinde zihnim allak bullak oldu.

"Esaret altında doğdu" ifadesini duyana kadar odak noktam tam olarak yerine oturmamıştı. Küçük Alex'in doğum koşullarından bahsediyordu, Christine biz Jamaika'da tatildeyken kaçırılmıştı ve bu bizim için sonun başlangıcıydı.

Billingsley'nin Ben'in bahsettiği gibi bir engerek anlamaya başlamıştım. Buruşuk yüzü ve kırılmış gümüş rengi saçları avukatlara özgü bir şovmenliği gizliyordu. Tüm anahtar kelimeleri sert ve mükemmel bir telaffuzla söylüyordu.

"Sayın Yargıç, Bayan Catherine'in karşılaştığı *birçok tehlikeyi* tartışacağız. Johnson'ın oğlu ve aynı zamanda Bayan Johnson'ın kendisi tarafından, en uç cinayet vakalarıyla ilgili uzun bir geçmişi olan Bay Cross ile *kısa ve çalkantılı* bir ilişki sırasında. Ve etrafındakileri tehlikeye atma konusunda da uzun bir geçmişi var."

Bundan sonra da devam etti, birbiri ardına yüklü ifadeler.

Christine'e doğru kısa bir bakış attım ama o sadece önüne baktı. Gerçekten istediği bu muydu? Nasıl gitmesini istiyordu? Ne kadar denediysem de yüzündeki düz ifadeyi yorumlayamadım.

Bayan Billingsley karakterime suikast bitirdiğinde, manik adımlarını durdurdu ve oturdu.

Ben hemen ayağa ama açılış konuşması boyunca yanımdan ayrılmadı.

"Sayın Yargıç, bu noktada mahkemenin çok fazla vaktini almama gerek yok. Duruşma özetini gördünüz ve bu davadaki kilit faktörleri biliyorsunuz. Bu tahkimin ilk tohumlarının Bayan Johnson'ın yeni doğan oğlunu terk ettiği gün atıldığını zaten biliyorsunuz.

"Ayrıca Doktor Cross'un Alex Junior'a hayatının ilk bir buçuk yılında her çocuğun isteyeceği türden sevgi dolu bir yuva sağladığını da biliyorsunuz.

Ve biliyorsunuz ki, kardeşlerimizle paylaştığımız, onların deyimiyle en uzun bağ, Küçük Alex için Washington, D.C.'deki evinde, geçen yıla kadar bildiği tek ailesiyle var.

"Son olarak, hepimiz biliyoruz ki yapı ve başarı fırsatı, ebeveynlerin ayrıldığı talihsiz bir durumda bir çocuk için en iyisinin ne olduğunu belirlemede kilit konulardır. Şu anda söyleyeceğim ve sizin de kabul edeceğinize inanıyorum ki, bir çocuk için babasının, büyük büyükannesinin, erkek kardeşinin, kız kardeşinin ve çok sayıda kuzeninin ve teyzesinin yanında olduğu bir ev, sahip olduğu küçük ailesinden üç bin mil uzakta yaşayan ve şu ana kadar söz konusu çocuğa olan bağlılığı konusunda iki kez fikir değiştiren bir anne tarafından yetiştirilmekten daha kapsamlı bir destekleyici deneyim sağlayacaktır.

"Bu kadarını söyledikten sonra, buraya Bayan Johnson'ı kötülemek için gelmedim. Kendisi, her halükarda, olmayı seçtiğinde son derece iyi ebeveynidir. Burada yaptığım şey, müvekkilimin oğlunun ve herhangi bir çocuğun, bağlılığı hiç sarsılmamış ve gelecekte de sarsılacağına dair hiçbir belirti göstermeyen bir ebeveynle daha iyi durumda olacağı şeklindeki sağduyulu sonuca ışık tutmaktır."

Duruşma öncesi görüşmelerimizde Ben'le mümkünse her şeyi medeni bir şekilde halletmeye karar vermiştik. Ne söyleyeceğini önceden biliyordum ama burada, mahkeme salonunda ve Christine'in önünde kulağıma farklı geliyordu. Anne Billingsley'nin açılış konuşmasında bana yaptığı gibi, iç karartıcı bir şekilde kavgacı görünüyordu.

Kendimi biraz suçlu hissettim. Christine'in avukatı ne tür bir çamur atmak isterse istesin, günün sonunda hala kendi eylemlerimden ve hatta avukatımınkilerden bile sorumluydum. Bu Nana'nın uzun zaman önce içime işlediği bir şeydi.

Yine de bir şey değişmemişti. Kararlılığım hâlâ güçlüydü; en küçük oğlumu Washington'a geri getirmek için buradaydım. Ancak Ben Abajian'ın açıklamalarını dinlerken, bu davanın kazananı olmayacağı hissine kapıldım. Mesele sadece kimin daha az kaybedecekti.

Umarım kaybeden Küçük Alex olmaz.

Bölüm 34

"MS. JOHNSON, bugün neden burada olduğunuzu bize kendi kelimelerinizle anlatabilir misiniz?"

Christine'in kürsüde ne kadar gergin olduğunu görebilen başka biri var mı diye merak ettim. Bir elinin parmaklarını diğeriyle kavradı ve en ufak bir titreme dışında her şeyi durdurdu. Yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım ve midem başladı. Onu böyle görmekten nefret ediyordum, şimdi bile, kendisi için yarattığı koşullar altında.

Christine, Anne Billingsley'nin sorularını yanıtlarken, sesi sabitti ve son derece rahat görünüyordu.

"Oğlumun ev hayatında kalıcı bir düzene ve istikrara sahip olmasının zamanı geldi. Ona sahip olması gerektiğini bildiğim türden bir tutarlılık sağlamak istiyorum. Ve hepsinden önemlisi, güvende olmasını istiyorum."

Billingsley sandalyesinden kalkmadı, kendine çok güveniyormuş gibi yapıyor ya da öyle hissediyordu. "Lütfen bize Bay Cross'tan ayrılmanıza yol açan olayları anlatır mısınız?"

Christine yere baktı ve kendini toparlamak için bir an bekledi. Şu anda nasıl davrandığını hayal bile edemiyordum. Dürüstlüğü, önceki yaşamımızda ona aşık olmamın nedenlerinden biriydi.

"Hamile kaldıktan hemen sonra kaçırıldım ve on ay boyunca rehin tutuldum," dedi tekrar başını kaldırarak. "Beni kaçıran insanlar Alex'e zarar vermek istiyorlardı. O korkunç dönem sona erdiğinde, onunla birlikte normal bir hayata dönmeyi imkânsız buldum. İstedim ama yapamadım."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Alex derken Bay Cross'u mu kastediyorsunuz?"

Ajan ya da Doktor Cross değil, Bay Cross. Avukatın girebileceği en ufak bir kazı.

Christine bile yüzünü buruşturdu ama sonra "Doğru" dedi.

"Teşekkür , Christine. Şimdi, biraz geriye gitmek istiyorum. Oğlunuz Jamaika'da, siz rehin tutulduğunuz sırada doğdu. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Jamaika'da bir hastanede ya da herhangi bir tıbbi gözetim altında mı doğdu?" "Hayır. Ormanda küçük bir kulübedeydi, cangılda. Bir bebek getirdiler.

Bir çeşit ebeydi ama İngilizce konuşmuyordu, en azından benimle konuşmuyordu ve doğum öncesi bakım diye bir yoktu. Alex Junior'ın doğum öncesi

sağlıklı doğdu ve kaldı. Aslında o aylar boyunca bir hapisane hücresinde yaşadık."

Bayan Billingsley ayağa kalktı, odayı geçti ve Christine'e bir mendil uzattı. "Bayan Johnson, bu kaçırılma olayı Bay Cross'la olan ilişkinizin hayatınıza ilk şiddet getirişi miydi?"

"İtiraz ediyorum!" Ben ayağa kalktı.

"Tekrar ifade edeceğim, Sayın Yargıç." Billingsley özenli gülümsemesini tekrar Christine'çevirdi. "Oğlunuzun doğumundan önce ya da sonra, Bay Cross'un işiyle ilgili olarak sizi doğrudan etkileyen başka şiddet olayları oldu mu?"

Christine tereddüt etmeden, "Birkaç tane vardı," dedi.

"İlk sefer biz tanıştıktan hemen sonraydı. O sırada kocam, Alex'in aradığı biri tarafından başka bir korkunç cinayet vakasında vurularak öldürüldü. Daha sonra, oğlumuz doğduktan sonra ve babasıyla birlikte Washington'da yaşarken, en az bir kez Alex Junior'ın gece yarısı güvenlik için evden çıkarıldığını biliyorum. Aslında Cross'un tüm çocukları evden çıkarılmıştı. Bir seri katil Alex'in peşindeydi."

Billingsley dilekçe sahibinin masasında durmuş bekliyordu. Sonunda bir klasörden bir yığın fotoğraf çıkardı.

"Sayın Yargıç, bunları kanıt olarak sunmak istiyorum. Bunlar Bay Cross'un evinin böyle bir acil durum tahliyesi gecesinde olduğunu açıkça gösteriyor. Burada müvekkilimin oğlunun aile üyesi olmayan bir kişi tarafından o karmaşanın ortasında dışarı çıkarıldığını göreceksiniz."

Bu sözde kanıt karşı kendi itirazımı haykırmak istedim. Küçük Alex'i o gece, Christine'in evimin dışında bir fotoğrafçı -*özel dedektif*- tuttuğu gece dışarı çıkaranın isimsiz bir polis memuru değil John Sampson olduğunu kesinlikle biliyordum. Kimse tehlikede değildi çünkü akıllıca ve hızlı hareket etmiştik. Ancak fotoğrafların, en azından şimdilik, kendi adlarına konuşmalarına izin verildi.

Oradan sonra daha da kötüleşti.

Anne Billingsley, Christine'e işimle ilgili bir dizi yanıltıcı olay anlatarak adeta kelimeleri onun ağzına tıkadı. Bu maskaralık, avukatın Güney Kaliforniya'da ailemi tekrar bir psikopatı aramak için "terk ettiğim" Küçük Alex için korkunç bir mayın tarlası gibi gösterdiği Disneyland gezisiyle sona erdi.

Bölüm 35

SONRA SIRA BANA GELDI.

Ben'in beni tanık kürsüsünde sorguladığı süre, şimdiye kadar karşılaştığım en zor, en çetrefilli ve en çok risk içeren sınavdı. Yargıca doğrudan hitap etmemem konusunda beni tembihlemişti ama bunu zordu. Küçük oğlumun geleceği onun ellerindeydi, değil mi?

Yargıç June Mayfield. Altmış yaşlarında görünüyordu, yeni milenyum Seattle'ından çok 1950'lerin orta Amerika'sına benzeyen sert bir güzellik mağazası saç modeline sahipti. İsmi bile bana eski moda gelmişti. Tanık sandalyesinde otururken, Yargıç Mayfield'in çocuğu olup olmadığını merak ettim. Boşanmış mıydı? Kendisi de böyle bir şey yaşamış mıydı?

"Buraya kimse hakkında olumsuz şeyler söylemeye gelmedim," dedim yavaşça. Ben az önce bana bir ebeveyn olarak Christine hakkında herhangi bir endişem olup olmadığını sormuştu. "Sadece Alex için en iyisinin ne olduğunu konuşmak istiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Başını sallaması ve dudaklarını büzmesi bana bunun doğru cevap olduğunu söyledi - yoksa bu bakış sadece yargıcın yararına mıydı?

"Evet, kesinlikle," dedi. "O halde lütfen mahkemeye Alex Junior'ın hayatının ilk bir buçuk yılında sizinle nasıl yaşamaya başladığını açıklayın mı?"

Orada, sehpanın üzerinde otururken, Christine ile doğrudan bir görüş açım vardı. Bunun iyi olduğunu düşündüm. Yüzüne karşı söylemek istemediğim hiçbir şeyi burada söylemek istemiyordum.

Christine'in Jamaika'da olanlardan sonra benimle birlikte olmaya ya da bir çocuk yetiştirmeye hazır hissetmediğini elimden geldiğince açık bir şekilde anlattım. Bunu süslememe gerek yoktu. Burada kalmamayı seçmişti, nokta. Bana Alex'i yetiştirmek için "uygun olmadığını" söylemişti. Christine bu kelimeyi kullanmıştı ve ben bunu asla unutmuyacaktım. Nasıl unutabilirdim ki?

"Peki Bayan Johnson'ın terk etmesi arasında ne kadar süre olduğunu söyleyebilirsiniz?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Kelimeleri müvekkilinin ağzına yerleştiriyor." "Reddedildi," dedi Yargıç Mayfield.

Cevabına çok fazla yatırım yapmamaya çalıştım, ancak yine de iptal kararını duymak iyi hissettirdi.

Ben sorularına devam etti. "Ne kadar süre sonra

bu terk edilme ve Bayan Johnson'ın oğlunu bir sonraki gördüğü zaman?"

Bunu düşünmememe gerek yoktu. "Yedi ay," dedim. "Yedi aydı."

"Evet, oğlunu görmeden yedi ay geçirdi. Bu konuda ne hissettiniz?"

"Sanırım Christine'den haber almak beni her şeyden çok şaşırttı. I geri gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Küçük Alex de öyle." Gerçek buydu ama bunu mahkeme salonunda yüksek sesle söylemek zordu. "Tüm ailemiz hem onun yokluğuna hem de aniden geri dönmesine şaşırdı."

"Peki ondan *bir daha* ne zaman haber aldınız?"

"Küçük Alex'in Seattle'da yaşamasını istediğini söylediğinde. O zamana kadar Washington'da bir avukat tutmuştu bile."

"Bu sefer ne kadar zaman geçti?" Ben sordu. "Altı ay daha geçti."

"Bu mı? Oğlunu terk ediyor, yedi ay sonra onu görüyor, tekrar gidiyor ve anne olmak isteyerek geri mi dönüyor? Böyle mi oldu?"

İçimi çektim. " gibi bir şey."

"Dr. Cross, oğlunuzun velayetini neden şimdi bize içtenlikle anlatabilir misiniz?"

Kelimeler .

"Onu seviyorum; Küçük Alex'e tapıyorum. Kardeşleriyle ve beni dokuz yaşımdan itibaren büyüten büyükannesiyle birlikte büyümesini istiyorum. Bence Jannie ve Damon benim sicilim. Hatalarım ne olursa olsun, mutlu ve tabiri caizse oldukça harika çocuklar yetiştirebileceğimi gösterdim."

Jannie, Damon ve Nana'ya baktım. gülümsediler ama sonra Jannie ağlamaya başladı. Ben'e dönüp bakmak zorundaydım, yoksa ben de kendimi kaybedebilirdim.

Yargıç Mayfield'in bile çocuklara baktığını ve endişeli göründüğünü fark ettim.

"Çocuklarımı dünyadaki her şeyden çok seviyorum," dedim. "Ama ailemiz Küçük Alex, ya da ona verilen isimle Ali olmadan tamamlanmış sayılmaz. O bizim bir parçamız. Hepimiz onu seviyoruz. Onu altı ay ya da altı dakika bile bırakamayız."

Göz ucuyla ninemin başını salladığını gördüm; mama sandalyesi ve siyah cübbesi içinde Yargıç Mayfield'dan çok daha bilge görünüyordu, özellikle de konu çocuk yetiştirmeye geldiğinde.

"Lütfen devam et Alex," dedi Ben sessizce. "Çok iyi gidiyorsun. Devam et."

"İstediğim olsaydı, Christine Washington'dan hiç ayrılmazdı. Ali ikimizin de yanında olmasını hak ediyor. Ama eğer buna sahip olamıyorsa, o zaman

mümkün olduğunca çok ailesiyle birlikte. Seattle'da durumunun kötü olduğunu düşünmüyorum ama bu onun için en iyisi olmalı. Dediğim gibi, bunun ne kadar değerli olduğunu bilmiyorum ama onu çok seviyorum. O benim dostum. Kalbim onda." Ve sonra gözlerim doldu, kesinlikle etki yaratmak ya da yargıcın iyiliği için değil.

İfadeler öğleden sonra ve ertesi sabahın büyük bölümünde devam etti ve zaman zaman çok acımasızdı. Avukatların kapanış konuşmalarından sonra, Yargıç Mayfield bir sonraki hamlesini düşünürken biz adliye koridorunda bekledik.

"Harikaydın baba." Jannie ön kolumu tuttu ve başıyla omzuma sokuldu. "Sen . Alex'i geri alacağız. Bunu hissedebiliyorum."

Boştaki kolumu omzuna doladım. "Bunun için üzgünüm. Ama burada olmanıza sevindim."

Tam o sırada bir mahkeme katibi bizi içeri çağırmak için dışarı çıktı. Boş yüzü hiçbir şey göstermiyordu elbette.

Ben içeri girerken benimle sessizce konuştu. "Bu sadece bir formalite olacak. Muhtemelen bunu değerlendirmeye alacak ve iki ila altı hafta arasında herhangi bir zamanda cevap alacağız. Bu süre zarfında geçici ziyaret anlaşmasının gözden geçirilmesini talep edeceğim. Eminim sorun olmayacaktır. Kürsüde harikaydın, Alex. Endişelenecek şey yok. Şimdilik rahatlayabilirsin."

Bölüm 36

Mahkeme salonunda toplandığımız anda Yargıç Mayfield içeri girdi ve kürsüye oturdu. Eteğiyle oynadı ve sonra hiç vakit kaybetmedi.

"Önüme konan tüm ifadeleri ve kanıtları değerlendirdim ve kararımı verdim. Duyduğum her şeye dayanarak, her şey çok açık görünüyor."

Ben refleks olarak bana baktı ama bu bakışın ne anlama geldiğinden emin değildim.

"Ben?" Fısıldadım.

"Mahkeme davacının lehine karar vermiştir. Ebeveynlik Bayan Johnson'da kalmaya devam edecek ve karşılıklı olarak üzerinde anlaşmaya varılan bir ziyaret programını kolaylaştırma yükünü onun avukatına bırakacağım. Sizi bu mahkeme salonunda tekrar görmeyi kabul etmeden önce bu anlaşmayla ilgili herhangi bir anlaşmazlık için arabuluculuk talep edeceğim."

Yargıç gözlüklerini çıkardı ve sanki bir hayatı mahvetmek gününün yorucu bir parçasıymış gibi gözlerini ovuşturdu. Ardından sözlerine şöyle devam etti: "Coğrafi eşitsizlik göz önüne alındığında, yaratıcı çözümleri teşvik ediyorum ve Dr. Cross'un yılda en az kırk beş gün ziyaret hakkına sahip olacağına karar veriyorum. Hepsi bu kadar."

Ve aynen , ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Ben elini omzuma koydu. "Alex, ne diyeceğimi bilmiyorum. Şaşkına döndüm. Beş yıldır kürsüden bir karar çıktığını görmemiştim. Çok üzgünüm."

Onu zar zor duydum ve ailemin etrafımda dolandığının farkında bile değildim. Kafamı kaldırdığımda Christine ve Anne Billingsley'in gitmek için yanımdan geçtiklerini gördüm.

"Sana ne oldu?" diye sordum, kelimeler ağzımdan çıkıyordu. Sanki son birkaç gündür uyguladığım tüm kontrol kaslarım bir anda devre dışı kalmıştı. "İstedğin bu muydu? Beni cezalandırmak mı? Ailemi cezalandırmak mı? Neden, Christine?"

Sonra Nana Mama konuştu. "Zalimsin ve bencilsin, Christine. Senin için üzülüyorum."

Christine bizden uzaklaştı ve tek kelime etmeden hızla yürümeye başladı. Mahkeme salonunun kapısına ulaştığında omuzları öne doğru eğilmişti. Birden elini ağzına götürdü. Emin olamadım ama

hıçkırmaya başladığını düşündü. Bayan Billingsley onu kolundan koridora çıkardı.

Anlamamıştım. Christine kazanmıştı ama sanki kaybetmiş gibi ağlıyordu. Kaybetmiş miydi? Bu muydu? Az önce kafasının içinde ne olmuştu?

Bir süre sonra şaşkınlık içinde koridora girdim. Nana bir elimi, Jannie de diğer elimi tutuyordu. Christine çoktan gitmişti ama görmek istemediğim başka biri orada bekliyordu.

James Truscott bir şekilde adliyeye girmişti. Ve fotoğrafçısı da. Onun nesi vardı? Buraya geliyor. Şimdi. Ne tür bir hikaye yazıyordu?

"Mahkemede zor bir gün Dr. Cross," diye seslendi koridordan. "Karar hakkında yorum ister misiniz?"

Ailemle birlikte onu iterek geçtim, ancak fotoğrafçı Damon ve Jannie'nin tekli çekimleri de dahil olmak üzere birkaç invaziv fotoğraf çekti.

"Ailemin tek bir resmini bile basmayın." Truscott'a döndüm. "Yoksa ne olur?" diye sordu, elleri kalçalarında meydan okurcasına durarak.

"Ailemin fotoğraflarını derginize koymayın. *Koymayın.*"

Sonra fotoğrafçının kamerasını çekip aldım.

Bölüm 37

AYNI GÜN GEÇ SAATLERDE, Hikâye Anlatıcısı 405 numaralı San Diego Otoyolu'nda kuzeye doğru ilerliyordu, yaklaşık kırk kilometre hızla ve zihninde "nefret listesi" üzerinde çalışıyordu. Sırada kim vardı, ya da sıradaki değilse, bu iş sona ermeden ve öldürmeyi bırakması ya da yakalanması gerekmeden önce kimi öldürmek istiyordu?

Durun! Durun! Tıpkı başladığı gibi aniden. Son. Bitti. Hikaye bitti.

Her zaman ön kapının cebinde taşıdığı küçük deftere bir şeyler karaladı. Araba sürerken yazmak zordu ve arabası şeridinden biraz çıktı.

Birdenbire sağdaki bir moke kornasının üzerine oturdu ve birkaç saniye boyunca kornanın üzerinde kaldı.

Üstü açık siyah bir Lexus'a baktı ve orada tam bir moron ona bağıırıyordu - "Siktir git, göt herif, siktir git, siktir git"- ve ona parmak sallıyordu.

Masalıcı kendini tutamadı - diğer arabadaki kırmızı suratlı aptala güldü.

Pislik herif kendini kaybetmişti. Keşke kime posta bilseydi.

Bu çok komikti! Hatta yolcu tarafındaki pencereye doğru eğildi. Ve görünüşe göre kahkahası deliyi daha da kızdırdı. "Komik olduğunu mu sanıyorsun, pislik? Komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı adam.

Bu yüzden Masalıcı gülmeye devam etti, öfkeli piçi sanki hiç var olmamış ve olsa çakal sidiği kadar değeri yokmuş gibi görmezden geldi. Ama bu adam gerçekten vardı ve aslında Masalıcı'nın sinirine dokunmuştu, ki bu hiç de tavsiye edilir bir şey değildi, değil mi?

Sonunda, sanki pişman olmuş gibi Lexus'un arkasına geçti ve onu takip etti. Moke'un üstü açık siyah arabası iki çıkış sonra indi. O da indi.

Ve bu hikayede yoktu. Şimdi doğaçlama yapıyordu.

Üstü açık arabanın arka lambalarını Hollywood Tepeleri'ne doğru takip etmeye devam etti, bir yan yola girdi ve sonra başka bir dik tepeye çıktı.

Lexus'un sürücüsünün şimdiye kadar kendisini fark edip etmediğini merak etti. Gördüğünden emin için korna çalmaya başladı ve sonraki yarım mil boyunca hiç durmadı.

Diğer adamın şimdiye kadar biraz ürkmüş olabileceğini düşündüm. Eğer o olsaydı kesinlikle korkardı, özellikle de otoyolda *kimi* sıkıştırdığını bilseydi.

Sonra arabayı kenara çekti ve üstü açık arabayı geçmeye başladı. Bu şimdiye kadarki en havalı sahneydi - arabasının tüm camları açıktı, rüzgâr içeri giriyordu.

Lexus'un sürücüsü ona bakıyordu ve artık ona küfretmiyor ya da ters ters bakmıyordu. Şimdi kim biraz pişmanlık gösteriyordu? Birazcık r-e-s-p-e-c-t.

Masalcı'nın sağ eli havaya kalktı, nişan aldı ve diğer sürücünün suratına dört el ateş etti ve sonra üstü açık arabanın kenarındaki kayalık duvara çarpmasını, savrulmasını, tekrar yola çıkmasını ve sonra tekrar kayalara çarpmasını izledi.

Sonra hiçbir şey - sinir bozucu piç ölmüştü, değil mi? Bunu hak etmişti de, pislik herif. İşin utanç verici yanı, bu cinayetlerin er ya da geç durması gerektiği idi. En azından büyük plan buydu, hikâye buydu.

Bölüm 38

DEDEKTİF JEANNE GALLETTA iki yaşındaki Thunderbird'ünü gaza bastı. Daha önce de bundan daha hızlı sürmüştü ama Los Angeles caddelerinde asla. Sireni tepesinde sabit bir ritimle çalarken Van Nuys'taki vitrinler bulanıklaşarak geçiyordu.

Oraya vardığında iki siyah-beyaz araba kafenin önüne park etmişti. Caddenin karşısındaki kaldırımda asi bir kalabalık birikmeye başlamıştı bile. Televizyon kameralarının ve haber helikopterlerinin çok geride kalmayacağından emindi.

"Durum nedir?" diye bağırdı gördüğü ilk memura, o da gönülsüzce kalabalığı kontrol ediyordu.

"Her şey altında," dedi. "Önden ve arkadan sessiz bir yaklaşım sergiledik. Çatıda da birkaç adamımız var. İçeride yaklaşık iki düzine müşteri ve personel var. Biz geldiğimizde buradaysa hâlâ içeride demektir."

Galletta kendi kendine, bu büyük bir *ihtimaldi* ama devam etmek için bir neden, diye düşündü. *Mary Smith hâlâ içeride olabilirdi. Bu iş burada bitebilirdi. Lütfen, Yüce Tanrım.*

", iki birim daha içeri girsin, iki birim daha kalabalığı kontrol etsin ve ön, arka ve üst taraftaki nöbetçileri koruyun."

"Hanımefendi, bu benim ekibim değil-"

"Kimin ekibi olduğu umurumda değil. Sadece şu işi halledin." Durdu ve subayın gözlerinin içine baktı. "Anlaşıldı mı? Anladınız mı?"

"Mükemmel, hanımefendi."

Galletta içeri yöneldi. Kafe büyük bir dikdörtgendi, önünde bir kahve barı ve arkasında sıra sıra bilgisayar masaları vardı. Her elektronik terminal, omuz yüksekliğinde mahremiyet duvarları olan kendi küçük kabiniydi.

Mekândaki herkes birbiriyle uyumsuz masa, sandalye ve koltuklarda toplanmıştı. Galletta hızla yüzlerini inceledi.

Öğrenciler, Yuppie'ler, yaşlılar ve birkaç Venice Beach hippie tipi. Bir memur ona hepsinin arandığını ve hiçbir silah bulunmadığını bildirdi. Bu bir şey ifade etmiyordu. Şimdilik hepsi varsayılan olarak şüpheliydi.

Müdür, içki içecek yaşta görünmeyen ve Galletta'nın gördüğü en kötü sivilceye sahip, boynuz jantlı, çok gergin bir gençti.

Valley'deki lise günlerinden beri. Göğsüne iliştirdiği mini bir CD-ROM'da kırmızı keçeli kalemle BRETT yazıyordu. Galletta'ya arka taraftaki bilgisayar masalarından birini gösterdi.

"Onu bulduğumuz yer burası," dedi.

"şu bir çıkış var mı?" Galletta solundaki dar koridoru işaret ederek sordu.

Müdür başıyla onayladı. "Polis zaten orada. Orayı mühürlediler."

"Peki makineleri kimin kullandığına dair bir kayıt tutuyor musunuz?"

Bir kredi kartı kaydırma cihazını işaret etti. "Bunu kullanmak zorundaydılar. Bilgiyi nasıl alacağımı gerçekten bilmiyorum ama sizin için öğrenebilirim."

Galletta ona, "Biz icabına bakarız," dedi. "Senden yapmanı istediğim şey şu. Buradaki herkesi olabildiğince rahat ettirin. Dürüst olmak gerekirse, biraz zaman alacak. Ve bir şey isteyen olursa, *kafeinsiz* olsun."

Ona göz kırptı ve hissetmediği bir sırıtış verdi, ama bu zavallı adamı biraz sakinleştirmiş gibi görünüyordu.

"Ve şuradaki Memur Hatfield'e beni görmeye gelmesini söyle." Memur Bobby Hatfield ile daha önce kısa bir süre tanışmıştı ve adını hep Righteous Brothers'dan biriyle aynı olduğu için hatırlıyordu.

Bilgisayarın başına oturdu ve bir çift lateks eldiven giydi. Hatfield yanına geldiğinde "şimdiye kadar ne biliyorsun?" diye sordu.

"Aynı tür mesaj, *Times*'taki aynı adama yazılmış. Arnold Griner. Birinin diğer e-postaları ele geçirmiş olması mümkün ama bu bana o kadınmış gibi . Carmen D'Abruzzi'yi duydun, değil mi?"

"şef mi? Tabii ki şef. Kendi programı var. Ara sıra ; sadece yemek yapmıyorum."

Trattoria D'Abruzzi, Hollywood'da ayın en gözde restoranlarından biriydi, A-list akşam yemeği ve mesai sonrası mekanı. Daha da önemlisi, Galletta, Carmen D'Abruzzi'nin güzel kocası ve iki mkemmek çocuğu için yemek pişirdiği çok popüler bir sendika programı olduğunu biliyordu. Her şey Galletta'nın zevkine göre biraz *fazla* mükemmeldi ama bazen programı izliyordu.

Galletta başını salladı. "Lanet olsun. D'Abruzzi tam bu katilin tipi. Onu henüz bulamadınız mı?"

Hatfield ona, " mesele de bu," dedi. "O iyi, sorun yok. Belki biraz korkmuş ama iyi. Ailesi de aynı şekilde. Evinde bir birimiz var zaten. şuna bir bakın, o e-postayı her kim yazdıysa hiç göndermemiş, hatta bitirmemiş bile."

Jeanne Galletta'nın başı tekrar sallandı. "Ne be? O mi?" "Belki de herhangi bir nedenden dolayı ürktü, sağlıklı düşünemiyordu ve az önce gitti. Belki de buranın kahvesini sevmemiştir. Ben kesinlikle sevmiyorum."

Galletta ayağa kalktı ve toplanan müşterilere ve personele tekrar baktı. "Belki de hâlâ buradadır."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Aslında, hayatta olmaz. O aptal değil. Yine de bu her biriyle konuşmak istiyorum. Bir sonraki kadar burası kapalı kutu olacak. İlk taramayı yapın ama kimse benden şahsen geçmeden ayrılmasın.

Anladın mı? Hiç kimse. Hiçbir sebeple. Annelerinden bir not olsalar bile."

"Evet, evet, tamam," diye yanıtladı Hatfield. "Anladım."

Hatfield uzaklaşırken, Jeanne Galletta onun nefesinin altından "sakin " gibi bir şeyler mırıldandığını duydu. Tipik bir durum. Erkek polisler bir erkeğin emirlerine başka, bir kadınınkine başka şekilde karşılık verme eğilimindeydi. Omuz silkti ve dikkatini ekrandaki yarım kalmış e-postaya verdi.

Yarım mı? Bu da böyle?

Bölüm 39

Kime?

agriner@latimes.com

Kimden: Mary Smith

Kime? Carmen D'Abruzzi:

Dün gece sabahın üçüne kadar restoranında çalıştın, değil mi? Meşgul, meşgul kız! Sonra arabana kadar iki uzun blok tek başına yürüdün. Düşündüğün buydu, değil mi? Yalnız olduğunu mu?

Ama sen değildin, Carmen. Seninle birlikte kaldırımdaydım. Dikkatli olmaya bile çalışmadım. Benim için kolaylaştırdın. Çok zeki değilsin. Kendine çok düşkündün. *Ben, ben, ben, ben.*

Belki haberleri izlemiyorsunuz. Ya da görmezden geliyorsunuz. Belki de dışarıda birilerinin senin gibi insanları aradığını umursamıyorsun. Neredeyse seni öldürmemi istiyor gibiydin. Ki bu iyi bir şey sanırım. Çünkü benim de istediğim buydu.

Sizi izlerken, siz *olmaya* çalışırken, iki sevgili çocuğunuza karşıdan karşıya geçerken her iki tarafa da bakmalarını söyleyip söylemediğinizi merak ettim. Dün gece Anthony ve Martina'ya iyi bir örnek olmadığın kesin. Etrafına hiç bakmadın, bir kere bile.

Bu da hepiniz için çok kötü, yemek programınızda gördüğünüz tüm o resim kadar güzel aile için.

Çocuklarınızın siz olmadan kaldırımda ne zaman yalnız kalacağı belli olmaz, değil mi? Şimdi bu önemli güvenlik dersini başka birinden öğrenmek zorunda kalacaklar.

Sen aldıktan sonra

Bölüm 40

AYNEN BÖYLE BİTTİ, cümlelerin ortasında.

Öyle olmasaydı bile, bu davada yepyeni bir kırılma noktasıydı. Carmen D'Abruzzi ölmemişti ve ellerinde ölüm tehdidi notu vardı. Bu olumlu bir şeydi, değil mi?

Jeanne Galletta gözlerini sıkıca kapamış, yeni bilgileri hızlı ve doğru bir şekilde işlemeye çalışıyordu. Belki de Mary Smith mesajlarını önceden hazırlamış ve cinayetten sonra son şeklini vermişti.

Ama bunu neden burada bıraktı? Bunu mi yaptı? Bu o muydu ? Olmayabilir.

Tanrım, bu sorular hiç bitmedi. Peki cevaplar hangi cehennemdeydi? Başlangıç için tek bir cevaba ne dersiniz?

Alex Cross'u düşündü - onun kitabında söylediği bir şeyi. "*Kilit taşını*, her şeyin kalbindeki tek soruyu bulana kadar sormaya devam et. Sonra tekrar dışarı çıkmaya başlayabilirsin. İşte o zaman cevapları bulmaya başlarsın."

Tek soru. Kilit taşı. O da neydi öyle?

Altı saat sonra Galletta için hâlâ bir muammaydı. Hava hemen sonra, nihayet sabahki son müşterilerin evlerine gitmesine izin verdi. Beş kişi söz konusu bilgisayarın başında kimin oturduğuna dair beş farklı görgü tanığı ifadesi vermişti; geri kalanların hiçbir fikri yoktu.

Dedektif Galletta'nın konuştuğu hiç kimse ona şüpheli gelmemişti ama yirmi altı kişinin de takip edilmesi gerekecekti. Sadece evrak işleri bile şimdi ya da hiçbir zaman düşünmek istemeyeceği kadar fazlaydı.

Mary Smith'in kredi kartının çalıntı çıkması kimseyi şaşırtmadı. Kart, Sherman Oaks'ta yaşayan ve kaybolduğunu bile fark etmeyen seksen yaşında bir kadına, Bayan Debbie Green'e aitti. Karttan başka hiçbir şey çekilmemişti; ne bir belge izi ne de başka bir şey vardı. *Bu kadar bariz bir kaçık için dikkatli ve düzenli biri.*

Galletta, müdür Brett'ten tam sert bir espresso istedi. Buradan ofise dönüyor ve günün olaylarını hafızasında tazeyken gözden geçiriyordu. Komşusu köpeği dışarı saldığını söyledi. Ofisine giden yol üzerindeki Çin lokantası yirmi dakika içinde söyledi. Hayat güzeldi, değil mi? *Hayır!*

Gece yarısından önce evde olup olamayacağını ve o zaman bile uyuyup uyuyamayacağını merak ediyordu.

Muhtemelen hayır - her iki açıdan da.

Peki sorması gereken tek soru neydi? Neredeydi bu *Keystone*?

Yoksa Alex Cross saçmalıyor muydu?

Bölüm 41

"Ne istediğini HİÇBİR ZAMAN BİLEMEDİ, Şeker, ve belki de hala Christine'i severdim ama Jamaika'da olanlardan sonra asla eskisi gibi olmadı. Hayatına devam etmek zorunda, sen de öyle."

Sampson ve ben mahallenin gözde mekanı Zinny's'de . Müzik kutusunda B.B. King'in "I Done Got Wise" şarkısı çalıyordu. Bu gece blues'dan başka bir şey çalamazdım, en azından benim için.

Mekân neşeden yoksun olsa da, bizi ismimizle tanıyan barmen Raphael'in içkileri doldurmasıyla bunu telafi etti. viskiyi düşündüm. Bunun üçüncü mü yoksa dördüncü mü olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Yorgun hissediyordum. Indiana Jones filmlerinden birindeki bir repliği hatırladım: "Yıllar değil tatlım. Kilometrelerdir."

"Mesele Christine değil, mi John?" Sampson'a yan gözle baktım. "Önemli olan Küçük Alex. Ali. Kendini böyle çağırıyor. O zaten kendi başına bir insan."

Başımın üstünü okşadı. "*Mesele* tam burada, kafatasının üzerinde, Şeker. Şimdi beni dinle."

Ben doğrulup tüm dikkatimi ona verene kadar bekledi. Sonra bakışları yavaşça tavana doğru kaydı. Gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Ne söyleyeceğimi unuttum. Çok da kötü oldu. Seni çok daha iyi hissettirecektim."

Kendime rağmen güldüm. Sampson bana ne zaman hafif her zaman bilirdi. On yaşından beri böyleydi ve D.C.'de birlikte büyümüştük.

"O zaman bir sonraki en iyi şey," dedi. Raphael'e iki tane daha almasını işaret etti.

"Ne asla bilemezsin," dedim, kısmen kendi kendime. "Aşık olduğunda. Hiçbir şeyin garantisi yoktur."

"Gerçek," dedi Sampson. "Eğer bana bir çocuğum olacağını söyleseydiniz, güler geçerdim. Şimdi burada üç aylık bir bebekle birlikteyim. Bu çılgınlık. Ve aynı zamanda, her şey *bir* anda yeniden değişebilir." Parmaklarını sertçe şıklattı, sesi kulaklarımda çınladı. Sampson tanıdığım en büyük ellere sahip kişi. Ben altı-üç yaşındayım, pek yontulmuş sayılmam ama fena da sayılmam ve o beni hafif gösteriyor.

"Billie ve ben birlikte iyiyiz, buna şüphe yok," diye devam etti, saçmalıyordu ama kendince anlamlıydı. "Bu bir gün her şeyin çığırından çıkmayacağı anlamına gelmiyor. Tek bildiğim, bundan on yıl sonra giysilerimi çimenlere atıyor olacağı. Asla . Hayır, benim kızım bana bunu yapmaz. Benim Billie'm yapmaz," dedi Sampson ve ikimiz de güldük.

Birkaç dakika sessizce oturduk ve içtik. Konuşmasak bile hava kararmıştı.

"Küçük Alex'i tekrar ne zaman göreceksin?" diye sordu, sesi daha yumuşaktı. "*Ali*. Bunu sevdim."

"Gelecek hafta, John. Seattle'da olacağım. Ziyaret anlaşmasını sonuçlandırmamız gerekiyor."

Bu kelimedenden nefret ederdim. *Ziyaret*. Kendi oğlumla yaptığım şey bu muydu? Ne zaman bundan yüksek sesle bahsetsem, bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Bir lamba, pencere, cam.

"Bunu nasıl yapacağım?" Sampson'a sordum. "Ciddiyim. Christine'in, Alex'in yüzüne bakıp nasıl her şey gibi davranabilirim? Artık onu her gördüğümde kalbim sızlıyor olacak. Bunu başarabilsem ve iyi görünsem bile, çocuklarınızla birlikte olmanın yolu bu değil."

"O iyi olacak," dedi Sampson ısrarla. "Alex, hiçbir *şekilde* berbat çocuklar yetiştirmeyeceksin. Ayrıca, bize bir bak. Kendini iyi hissediyor musun? Sen benim iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ona gülümsedim. "Kullanabileceğin daha iyi bir örnek var mı?"

Sampson şakayı duymazdan geldi. "Sen ve ben tam olarak her avantaja sahip değildik ve gayet iyiyiz. Son kontrol ettiğimde, ateş , ortadan kaybolmuyordun ve çocuklarına elini bile sürmüyordun. bunların hepsiyle uğraştım ve sonunda D.C. kuvvetlerindeki en iyi ikinci polis oldum." Durdu ve kafasını tokatladı. "Oh, *bekle*. Sen artık federal bir masa başı memurusun. Sanırım bu beni D.C.'nin en iyisi yapıyor."

Birdenbire hem Küçük Alex'i ne kadar özlediğimi hem de John'un dostluğunu ne kadar özlediğimi hissettim. "Burada olduğun için teşekkürler," dedim.

Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni sertçe itti. "Başka nerede olabilirim ki?"

Bölüm 42

ANİDEN uyandığımda hafif şaşkın bir uçuş görevlisi bana bakıyordu. Ertesi sabah olduğunu ve United uçağıyla Los Angeles'a döndüğümü hatırladım. Meraklı ifadesi az önce bir soru sorduğunu gösteriyordu.

"Özür dilerim?" Dedim.

"Lütfen tepsi masanızı kaldırır mısınız? Koltuğunuzu öne koyun. Birkaç dakika içinde Los Angeles'a inmiş olacağız."

Uykuya dalmadan önce James Truscott'u ve onun birdenbire hayatıma nasıl girdiğini düşünüyordum. Tesadüf mü? Buna inanmama eğilimindeydim. Bu yüzden Quantico'daki bir araştırmacı ve arkadaşımı aradım ve ondan bana Truscott hakkında biraz daha bilgi getirmesini istedim. Monnie Donnelley yakında Truscott hakkında benim bile bilmek istediğimden fazlasını öğreneceğime söz vermişti.

Kağıtlarımı topladım. Onları öylece dışarıda bırakmak iyi bir fikir değildi ve benim gibi değildi; ayrıca uçuşlarda uyumak da bana göre değildi. Bugünlerde her şey biraz ters gidiyordu. Sadece biraz, değil mi?

Mary Smith dosyam sadece birkaç gün içinde oldukça kalınlaşmıştı. Son yanlış alarm tam bir muammaydı. Bunun arkasında Mary Smith'in olduğundan bile emin değildim.

Cinayet raporlarına baktığımda, işinde giderek kendine daha çok güvenen ve kesinlikle daha agresif olan birinin resmini gördüm. Hedeflerine doğru ilerliyordu, kelimenin tam anlamıyla. İlk olay yeri, Patrice Bennett cinayeti, halka açık bir alandı. Sonraki sefer Antonia Schiffman'ın evinin dışındaydı. Şimdi, tüm göstergeler Mary Smith'in gecenin bir kısmını Marti Lowenstein-Bell'in evinde geçirdiğini ve sonunda onu havuzda öldürdüğünü gösteriyordu.

Her neyse, işte yine Los Angeles'taydım, uçaktan indim, bir araba kiraladım. -Ajan Page'den beni isteyebilirdim.

L.A. Bürosu'nun saha ofisi, görünüş açısından D.C. merkezini utandırıyor. Doğu'da alışık olduğum klostrofobik labirent yerine, burası dokuz katlı açık kat planı, cilalı cam ve bol miktarda doğal ışıktı. On beşinci katta bana tahsis ettikleri bölmeden Getty Müzesini ve ötesini görebiliyordum. Çoğu saha ofisinde bir sandalye ve bir masaya sahip olduğum için şanslıyım.

Ajan Page ben oraya vardıktan on dakika sonra etrafta dolaşmaya başladı. Page'in yeterince zeki bir adam olduğunu, çok hırslı ve biraz da tecrübeli olduğunu biliyordum,

iyi bir ajan olacaktı. Ama şu anda omzumun üzerinden bakan birine ihtiyacım yoktu. Müdür Burns'ün peşimde olması yeterince kötüydü, yazar James Truscott'tan bahsetmiyorum bile. Benim Boswell'im, değil mi? Yoksa başka bir şey miydi?

Page ihtiyacım olan bir şey olup olmadığını sordu. Dosyayı elime aldım.

"Bu şey *en az* yirmi dört saat soğuk. Her şeyi bilmek istiyorum Dedektif Galletta LAPD'de. Galletta'nın bildiğinden *daha fazlasını* bilmek istiyorum. Yapabileceğini düşünüyor musun-"

"Tamamdır," dedi ve gitti.

Yine de ona verdiğim sahte bir görev değildi. Gerçekten de güncel bir şeyler bulmam gerekiyordu ve eğer bu Page'in bir süreliğine başımdan gitmesi anlamına geliyorsa, çok daha iyiydi.

Boş bir kâğıt çıkardım ve LAX'ten gelirken üzerinde düşündüğüm birkaç soruyu .

M. Lowenstein-Bell, biri eve nasıl girmiş?

Bu katilin bir çeşit ölüm listesi mi var? Kurulu bir düzen mi? Kurbanlar arasında daha az belirgin başka bağlantılar var mı? Olmak zorunda değil mi?

Benim mesleğimde en yaygın formül şudur: *Nasıl artı neden eşittir kim.* Mary Smith'i tanımak istiyorsam, her bir cinayetin işlendiği yerdeki benzerlikleri ve farklılıkları -ikisinin birleşimini- göz önünde bulundurmalıydım. Bu da Lowenstein-Bell'in evinde durmak demekti.

Yazdım, E-mailer? / Perp?

Bu noktaya geri dönüp durdum. Katilin kişiliği ile e-postalardaki kişilik arasında ne kadar kesişme vardı? Mary Smith'in yazdıkları, daha iyi bir kelime bulamadığım için soruyorum, ne kadar *dürüsttü*? Ve eğer varsa, ne kadarı yanlış yönlendirmeydi?

Bunu çözene kadar iki şüpheliyi kovalamak gibiydi. Eğer şanslıysam, bir sonraki randevum e-postalara ışık tutacaktı.

Kendime bir not daha yazdım. *Alet setleri mi?*

Çoğu model katilinin Mary Smith gibi iki takım aleti vardır.

İlk olarak gerçek cinayet aletleri vardı. Silah burada kesin bir şeydi. Her seferinde aynı bıçağı kullandığını biliyorduk. Bıçak konusunda o kadar emin değildik.

Ve bir araba düşünülmeliydi. İçeri girip çıkmanın başka bir yolu mümkün görünmüyordu.

Bir de psiko-duygusal ihtiyaçlarını karşılamasına yardımcı olan "araçlar" vardı.

Çocukların *A* veya *B* işaretli çıkartmaları ve e-postaların kendileri. Genellikle bunlar katil için gerçek silahlardan daha önemliydi. "Ben buradaydım" ya da "Bu benim" demenin bir yoluydu.

Ya da, muhtemelen, ve bu rahatsız edici kısımdı, "Bu benim olduğumu düşünmenizi istediğim kişi."

Her halükarda, bu bir tür alaydı - "Gel ve beni yakala" şeklinde algılanabilecek bir şeydi. Eğer yapabilirsen."

Bu son düşüncemi de .

Gelip beni alır mısın? Eğer yapabilirsen?

Sonra aklıma takılan bir şeyi yazdım-Truscott.

Altı hafta önce ortaya çıktı. James Truscott kim? Anlaşması nedir?

Birdenbire saatime baktım. İlk randevuma geç kalmak istemiyorsam ofisten çıkma vakti gelmişti. Bir Büro aracı talep etmek, omzumun üzerinden bakan bir kişi daha anlamına gelirdi ve tam da bu yüzden havaalanında bir araba kiralamıştım.

Nereye gittiğimi kimseye söylemeden ayrıldım. Eğer tekrar bir cinayet masası dedektifi gibi davranacaksam, bunu doğru şekilde yapacaktım.

Bölüm 43

Bu en azından GERÇEK POLİSLİK İŞİYDİ ve kendimi yenilenmiş bir enerji ve hevesle bu işe verdim. Aslında, gaza gelmiştim. Profesör Deborah Papadakis beni UCLA'daki Rolfe Binası'ndaki yirmi iki numaralı kitaplarla kaplı ofisine çağırdığında tüm dikkatim üzerindeydi. Müsait tek sandalyeden düzgünce yığılmış bir yığın el yazmasını aldı ve yere koydu.

"Meşgul olduğunuzu görebiliyorum Profesör. Tanrım, ne kadar . Buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Yardım edebilirsem ne mutlu bana." Oturmam için işaret etti. "Los Angeles'ı Rodney King'den beri bu kadar meşgul görmemiştim. Bu biraz üzücü."

Sonra bir elini kaldırdı ve hızla ekledi, "Gerçi bu aynı şey değil, değil mi? Her neyse, bu benim için biraz alışılmadık bir durum. Ben daha çok kısa öykü ve kişisel deneme türünde bir insanım. Gerçek polisiye okumam, hatta polisiye bile okumam. Walter Mosley okuyorum ama o da gizli bir sosyolog."

" ne gelirse," dedim ve Mary Smith'in kopyalarını ona uzattım. "Kendimi tekrarlama riskini göze alarak, bu konuda bize güvenmenizi rica ediyoruz." Bu hem kendi iyiliğim hem de soruşturmanın iyiliği içindi. E-postaları onunla ya da başka biriyle paylaşmak için resmi izin almamıştım.

Profesör Papadakis bana eski bir süzgeçten bir fincan kahve doldurdu ve o e-postaları okurken, sonra tekrar okurken ben de bekledim.

Ofisi, üniversitenin en önemli gayrimenkullerinden biri gibi görünüyordu. Öğrencilerin yazı yazdığı ve mükemmel Güney Kaliforniya havasını soluduğu bir avluya ve heykel bahçesine bakıyordu. Binadaki ofislerin çoğu caddeye bakıyordu. Bayan Papadakis, antika çam masasıyla ve O. Henry Ödülü'nün duvarda asılı olması, uzun zamandır bedelini ödemiş biri izlenimi veriyordu.

Ara sıra "hımm" demesi dışında, okurken tepkisizdi. Sonunda başını kaldırdı ve bana doğru baktı. Yüzündeki rengin bir kısmı gitmişti.

"Şey," dedi derin bir nefes alarak, "ilk izlenimler önemlidir, o yüzden oradan başlayacağım."

Kırmızı bir kalem aldı ve ben de ayağa kalkıp omzunun üzerinden bakmak için yanına geldim.

"Burayı görüyor musun? Ve ? Girişler aktif. 'Seni öldüren benim' ve 'Dün gece seni yemek yerken izledim' gibi şeyler. Dikkat çekicidirler, ya da en azından öyle olmaları gerekir."

"Bundan belirli bir sonuç çıkarıyor musunuz?" Benim de kendime göre bazı çıkarımlarım vardı ama onun bakış açısını öğrenmek için buradaydım.

Başını iki yana salladı. "İlgi çekici ama aynı zamanda daha az spontane. Daha işlenmiş. Bu kişi kelimelerini dikkatle seçiyor. Kesinlikle bilinç akışı değil."

"Yazıda başka ne gördüğünüzü sorabilir miyim? Bu çok yardımcı oldu, Profesör Papadakis."

"Şey, karakterin kendi şiddetinden bir kopuş hissi var, diyelim."

Sanki onay almak ister gibi bana baktı. Genelde bu kadar kararsız olduğunu hayal bile edemezdim. Aksi takdirde havası çok dünyevi ve ayakları yere basan bir havaydı. "Belki çocuklar hakkında konuştuğu zamanlar hariç."

"Lütfen, devam edin," dedim. "Ben çocuklarla ilgileniyorum. Ne görüyorsunuz, Profesör?"

"Ne yaptığını çok açıklayıcı. Çok sayıda basit cümle, bazen neredeyse kesik kesik. Bu sadece bir stil seçimi olabilir, ama aynı zamanda bir tür kaçınma da olabilir. Yazarların malzemelerinden korktuklarını her zaman görüyorum. Eğer bu bir öğrenci olsaydı, ona bu ipleri biraz daha çekmesini, çözümlerine izin vermesini söyledim." Profesör omuz silkti. "Tabii ki, ben psikiyatrist değilim."

"Her şey ama duyduğum kadarıyla," dedim ona. "Gerçekten etkilendim. Biraz netlik kattınız."

İltifatı bir el hareketiyle geçiştirdi.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı? bir şey? Aslında, bu büyüleyici. Hastalıklı bir merak sanırım."

Düşüncelerini tartarken yüzünü izledim, sonra devam etmemeyi seçtim.

"Ne oldu?" diye sordum. "Lütfen, sadece beyin fırtınası yap. Bu konuda endişelenmeyin. Yanlış cevap yok."

Kırmızı kalemini yere bıraktı. "Buradaki soru, bir kişiyi mi yoksa bir karakteri mi okuduğunuz. Başka bir deyişle, gördüğüm kopukluk yazarın bilinçaltından mı geliyor, yoksa cümlelerin kendisi gibi hazırlanmış mı? Bundan emin olmak zor. Buradaki büyük bulmaca da bu, değil mi?"

Bu tam da kendime birkaç kez sorduğum bir soruydu. Profesör benim yerime cevap vermiyordu, ama kesinlikle şunu onaylıyordu

ilk sormaya değeri.

Birden sinirli bir şekilde güldü. "Umarım benim değeriendirmeme soruşturmanızda kritik bir rol vermiyorsunuzdur. Sizi yanlış yönlendirmekten nefret ederim. Bu çok önemli."

"Bunun için endişelenmeyin," dedim. "Bu dikkate aldığımız pek çok faktörden sadece biri. Yine de inanılmaz bir bulmaca. Psikolojik, analitik, edebi."

"Bu küçük bilgi için her yere koşturmaktan nefret ediyor olmalısınız. Ben ederdim, biliyorum."

"Aslında bu tür mülakatlar için en kolay kısmı," dedim ona dürüstçe. Kötü olacak olan bir sonraki randevumdu.

Bölüm 44

Beverly Hills'in Bel Air bölgesindeki Lowenstein-Bell mülkünün kapısında silahlı güvenlik görevlileri beni durdurdu. Garaj yolunun üst kısmında iki özel koruma daha kimliğimi tekrar kontrol etti. Sonunda, daha önce bir kez ziyaret ettiğim ve gördüğüm en sakın ve güzel yerlerden biri olduğunu düşündüğüm Bel Air Hotel'den çok da uzak olmayan dolambaçlı bir yol üzerinde bulunan eve yaklaşmama izin verildi.

Zili çaldığımda Michael Bell'in kendisi cevap verdi. Ev her şeyden çok camdı ve bana ulaşmadan çok önce geldiğini gördüm. Yavaşça ayaklarını sürüyerek yürümesi çok şey anlatıyordu.

Bir cinayetin geride bıraktığı aile üyeleri için her zaman dengeleyici bir harekettir.

En çok bilgiye ihtiyaç duyduğunuz zaman, onların hakkında en az konuşmak istedikleri zamandır. Bana ya da muhtemelen görüşmek için orada bulunduğum kişiye çok iyi gelen bir yöntem bulamadım.

Bay Bell gür sarı sakalı, kot pantolonu, sandaletleri ve soluk ekose gömleğiyle Beverly Hills'e özgü bir görünüme sahip değildi. Ultra modern ortamı olmasa onu neredeyse bir oduncu ya da Nirvana veya Pearl Jam'in eski bir üyesi olarak görebilirdim. Dosyadan onun ve karısının evlerini sadece birkaç yıl önce inşa ettiklerini biliyordum.

Michael Bell'in tavırlarında ve sesinde kederin ilk aşamalarında birinin donukluğu vardı ama beni kibarca içeri buyur etti. "Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu. "Buzlu olduğunu biliyorum. Biraz güneş çayı, Ajan Cross?"

"Hiçbir şey, teşekkürler," dedim.

Orta yaşlı bir hizmetçi / dadı yakınlarda durmuş, elinden geldiğince yardım etmek için bekliyordu. Bunun, yüzme havuzunda cesedi bulan Lupe San Remo olduğunu hayal ettim.

"Hayır, Lupe, teşekkürler," dedi Bay Bell ona. "Quisiéramos cenar a las siete, por favor."

Üç sarışın perinin büyük bir koltukta kümелendiği açık bir galerinin önünden geçerken onu takip ettim. Cassie, Anna ve Zoey, dosyaya göre beş, yedi ve sekiz yaşlarındaydılar. Büyük plazma televizyonda *Kayıp Balık Nemo*'dan bir görüntü duraklatılmıştı.

Araya girmiştım ve bunun için de kendimi kötü hissediyordum. "Mary Smith "in kurbanların çocuklarına karşı gerçekten bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ettim. Ve eğer öyleyse, neden?"

Bu ne olabilir? Neden bu küçük çocukların annesini öldürsün?

"Kızlar, ben birkaç dakikalığına oturma odasında olacağım. Siz bensiz devam edebilirsiniz." Uzaktan kumandanın bir düğmesine bastı ve film yeniden başlarken sesi açtı. Ses bandındaki Ellen DeGeneres'in sesini tanıdım, muhtemelen Jannie'yle *Nemo*'yu onlarca kez izlediğim için. Dorry'yi ölümüne severdi.

Tonozlu oturma odasına girdiğimizde Bay Bell, "Burada konuşabiliriz," dedi. Üç katlı cam duvar, muhteşem bir sahil manzarasına ve daha içeride, karısı Marti'nin bulunduğu yüzme havuzuna bakıyordu. Michael Bell krem rengi kadife bir kanepede sırtını havuza vererek oturdu.

"Eskiden bu manzarayı severdim," dedi sakın bir sesle. "Marti de severdi."

"Başka bir yerde buluşmayı mı tercih edersin?" Ona hemen sordum.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sorun yok. Etrafta dolaşmaya çalışıyorum. mümkün olduğunca normal. Kızlar için. Kendi akıl sağlığım için. değil. Bazı sorularınız mı var?"

"LAPD tarafından sorgulandığınızı biliyorum. Seni akladıklarını biliyorum, bu yüzden bunu olabildiğince kısa tutmaya çalışacağım."

"Bunu takdir ediyorum. Ne pahasına olursa olsun," dedi. "Lütfen. Devam edin. Bunu yapan kişiyi bulmaya yardım istiyorum. Yardım ettiğimi, bir şeyler yaptığımı hissetmeye ihtiyacım var."

Eşleşen bir kanepeye oturdum. Aramızda cilalı mermerden kocaman bir blok masa duruyordu. "Üzgünüm ama bariz olanla başlamak zorundayım. Karınızın bildiğiniz herhangi bir düşmanı var mıydı? Bu olay olduğundan beri aklınızdan geçen biri var mı?"

Ellerini sakalının üzerinde gezdirdi, sonra gözlerinin üzerinde ileri geri hareket ettirdi. "İnan bana, bunu düşündüm. İronik olan da bu zaten. Marti kasabadaki en popüler insanlardan biriydi. Herkes onu severdi, ki burada bu çok nadirdir. Kontrol edebilirsin."

Durdu ve yüzü buruştu. Kendini kaybetmeye çok yakındı ve ben onun düşüncelerini görebildiğime inanıyordum. *Herkes onu seviyordu. Geçmiş zaman.*

Omuzları çöktü. Kapalı yumruğuyla gözlerini sildi. "Özür dilerim. Olanların kafama dank ettiğini düşünüp duruyorum ama gerçekten öyle değil."

"Acele etme," dedim ona.

Daha fazlasını söylemek istedim; ona bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimi söylemek istedim.

Sadece bir eş kaybetmek değil, onu bu şekilde kaybetmek. Bir süre önce, ben de hemen hemen onun şu anda bulunduğu yerdeydim. Eğer onun deneyimi de benim Maria'yla yaşadıklarına benziyorsa, hiçbir yerde, hele de bir yabancıdan, bir polisten gelecek teselli olamazdı. Bu noktada ona söyleyebileceğim herhangi bir kişisel şey sadece kendi iyiliğim için olurdu, bu yüzden Maria'dan ve nasıl olduğundan bahsetmedim.

öldürüldü.

"Baba?"

En büyük kız Zoey, oturma odasıyla koridor arasındaki yüksek kemerde duruyordu. Kapı aralığında korkmuş, ufak tefek ve çok yalnız görünüyordu.

"yok, tatlım," dedi. "Ben iyiyim. Bir saniye buraya gel." Adam kollarını açtı, kadın da yanına gelmemek için kanepenin etrafından dolanarak ona doğru gitti.

Babasına sarıldı ve sonra ikisi de ağlamaya başladı. Acaba babasını daha önce ağlarken görmüş müydü? "yok," dedi tekrar, saçlarını düzelterek. "Sorun yok Zoey. Seni çok seviyorum. Sen çok iyi bir kızsın."

Zoey, "Seni seviyorum baba," diye fısıldadı.

"Bunu sonra yaparız," dedim usulca. "Başka bir zaman. İfadeni dosyaya koydum. Zaten daha fazlasına ihtiyacım yok."

Yüzünün yan tarafını Zoey'nin başına dayayarak takdirle bana baktı. Zoey şimdi duruşunu yumuşatmış ve onun sarılma şeklini karşılamak için kıvrılmıştı. Yakın olduklarını anlayabiliyordum ve aklıma Jannie geldi.

"Yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin," dedi. "Yardım etmek istiyorum."

"Evin içinde hızlı bir yürüyüş yapabilirsem benim için faydalı olur," dedim.

"Tabii ki."

Gitmek için döndüm ama sonra durdum ve kendime engel olamadığım için tekrar konuştum. "Tam olarak doğru şeyi yapıyorsun," dedim ona. "Çocuklarınız bunu atlatmanızı sağlayacaktır. Onları yakınında tut."

"Yapacağım. Şu an sahip olduğum tek şey onlar. Teşekkür . Çok düşüncelisiniz."

Öylece bıraktım ve tahmin etmem gerekirse, bunun sadece bir polisin tavsiyesi olmadığını bildiğini söyleyebilirim. Bu bir babanın ve kocanın tavsiyesiydi. Birdenbire bu evde olmam gerekenden daha fazla kalmak istemedim.

Bölüm 45

Bir dedektif olarak Lowenstein-Bell'in evinde saatler geçirip tüm detayları öğrenmek isterdim. Bu şartlar altında kendime on beş-yirmi dakika verdim.

Güzel havuzun yanından başladım ve derin ucunda durup dibine boyanmış kraliyet mavisi yarış çizgilerine baktım. Tahminlere göre Mary Smith, Marti Lowenstein-Bell'i bu pozisyonda, kafasının tepesine tek bir kurşun vurmıştu. Sonra da cesedi uzun saplı bir havuz ağıyla kendine doğru çekmişti.

Katil sakince tam burada durmuş ve cesedi sudan çıkarmadan bıçakla işini bitirmişti. Kurbanın yüzündeki kesikler özensiz ve hızlıydı, üst üste binmiş düzinelerce kesik. *Sanki onu siliyormuş gibi.*

Bu, insanların bazen fotoğraflara yaptıkları, yüzünü karalayarak sembolik olarak birinden kurtulma şeklini çağırıyordu. Aslında Mary Smith de evin üst katındaki ofiste bulunan birkaç aile fotoğrafını yok etmişti.

Dosya şemalarına dayanarak ofisin nerede olacağını hayal ettiğim yere baktım.

Buradan oraya giden mantıklı yol oturma odasından geçiyor, ardından ana giriş holündeki kireçtaşı merdivenden yukarı çıkıyordu.

Katil cinayet gününden önce evi ziyaret etmiş. Bu tam olarak nasıl gerçekleşmişti? Saat kaçta? Ve neden? Mary Smith nasıl geliyordu?

Evin içinden tekrar geçtiğimde Michael Bell üç küçük kıızıyla oturmuş, hepsi de boş boş film izliyordu. Ben yanlarından geçerken başlarını bile kaldırmadılar ve elimden gelse bir daha onları rahatsız etmek istemedim. Nedense Seattle'da Küçük Alex'e olanlardan hemen sonra Jannie ve Day'e sarıldığımı hatırladım.

Üst kattaki koridor, evi ikiye bölen ahşap ve camdan oluşan asma bir köprüydü. Mary Smith'in muhtemel yolunu takip ederek yukarı çıktım, sonra da Marti'nin ofisinin kolayca bulunabileceği kapalı bir kanada .

Kapısı kapalı olan tek odaydı.

İçeride, ofis duvarında aile fotoğraflarının asılı olduğunu hayal ettiğim göze çarpan boş noktalar vardı. Diğer her şey sağlam görünüyordu.

Katil daha cesur davranıyor, daha fazla risk alıyor ama ailelere olan takıntısı hâlâ güçlü. Katilin odak noktası çok güçlü.

Dikkatim yirmi bir inçlik dikey bir monitörün önündeki yüksek arkalıklı deri koltuğa gitti. Burası kurbanın çalışma alanıydı ve muhtemelen Mary Smith'in *L.A. Times*'tan Arnold Griner'a e-posta göndermek için oturduğu yeri.

Ofis aynı zamanda aşağıdaki teras ve havuza da bakıyordu. Mary Smith yazı yazarken Marti'nin yatan bedenini izleyebilirdi. Bu onu tiksindirdi mi? Onu öfkeliendiriyor muydu? Yoksa burada oturmuş kurbanına bakarken iğrenç bir tatmin mi hissediyordu?

Benim için bir şey tıklandı. Buradaki tahrip edilmiş fotoğraflar. Kahvehanede yakın zamanda yaşanan olay. Profesör Papadakis'in "kaçınma" hakkında söylediği bir şey. O sabah düşündüğüm başka bir şey daha vardı. *Mary Smith cinayet mahallerinde gördüklerinden hoşlanmamıştı, değil mi?*

Bu uzadıkça, geçmişten gelen ve onu rahatsız eden güçlü bir görüntüyü daha fazla yansıtıyordu. Kendisinin görmek istemediği bir parçası daha da netleşiyordu. Onun tepkisi de çökmek oldu. Bunu düşünmekten nefret ediyordum ama muhtemelen kontrolünü kaybediyordu.

Sonra kendimi düzelttim; katil kontrolünü kaybediyordu.

Bölüm 46

O gece otel yatağında SIRTÜSTÜ YATTIM, başım farklı yönlerde dönüyordu, endişelendiğim kadarıyla hiçbirinin bir değeri yoktu.

Mary Smith. Onun patolojisi. Tutarsızlıklar. Cinayetler için olası motivasyon. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı.

Jamilla. Oraya da gitme. Bunu çözmeye yakın bile değilsin. D.C.'deki ailem. Bunu hiç batırdım mı?

Christine ve Alex Junior. En üzücü .

Son zamanlarda hayatımın hiçbir bölümünün hak ettiği ilgiyi görmediğinin farkındaydım. Her şey bir çaba gibi gelmeye başlamıştı. bu tür bir depresyonla başa çıkmasına yardım etmiştim, ama kendime asla ve bana öyle geliyordu ki kimse kendini analiz etme konusunda çok iyi değil.

Sözünün eri Monnie Donnelley, James Truscott hakkında bazı materyaller teslim etmişti bile. Çok basit, o kontrol . Hırslıydı, zaman zaman acımasız olduğu düşünülebilirdi ama Dördüncü Kuvvet'in saygın bir üyesiydi. Mary Smith cinayetleriyle bir bağlantısı varmış gibi görünmüyordu.

Saatime baktım, bir küfür mırıldandım, sonra Jannie ve Damon yatmadan önce onları yakalamayı umarak evi aradım.

"Merhaba, Cross malikanesi. Ben Jannie Cross."

Kendimi gülümserken buldum. "Burası kucaklaşma ve öpüşme dükkânı mı? Bir sipariş vermek istiyorum, lütfen."

"Merhaba baba. Arayacağımı ."

"O kadar tahmin edilebilir miyim? Neyse, boş ver. Siz ikiniz yatmaya hazırlanıyorsunuzdur umarım? Damon'a diğer hatta geçmesini söyle."

"Ben zaten açtım. Sen olduğunu anlamıştım baba. Tahmin edilebilir birisin."

Bu iyi bir şey."

Çocuklarla kısa bir süre görüştüm. Damon, üzerinde ebeveyn tavsiyesi etiketi olan bir CD alması için beni kandırmaya çalıştı. Satış olmadı ve gizemli kız arkadaşından da hala haber yok. Jannie ilk bilim fuarına hazırlanıyordu ve arkadaşlarını yalan makinesine bağlayıp bağlayamayacağımı sordu. "Tabii ki. Seni ve Damon'ı bağladıktan hemen sonra."

Sonra Jannie beni çok rahatsız eden bir şey söyledi. "O yazar yine buradaydı. Nana onu . Ona iyi bir fırça attı, 'mesleğinin yüz karası' dedi."

Çocuklarla işim bittikten sonra Nana ile konuştum ve oda servisi sipariş ettim. Son olarak San Francisco'daki Jamilla'yı aradım. Aramaları stres sırasına göre yapıyordum, biliyordum, zor olanları sona bırakıyordum. Tabii bir de göz önünde bulundurulması gereken zaman dilimleri meselesi vardı.

Jamilla, "Bu Mary Smith olayı bir anda ülke çapında ," dedi. "LAPD'nin onu yakalamaya yakın bile olmadığı söyleniyor."

"İş dışında bir şeylerden konuşalım," dedim. "Senin için sorun olur mu?"

"Aslında gitmem gerek Alex. Bir arkadaşım ile buluşacağım... sadece bir arkadaşım ile."

biraz fazla hızlı ekledi. "Bunun için endişelenme." Ama bu bana *endişelenmenin* şifresi gibi geldi.

"Tabii, git," dedim.

"Yarın konuşur muyuz?" diye sordu. "Kusura bakma. Kaçmam gerekiyor. Yarın, Alex?"

Söz verdim ve sonra . *Sadece bir arkadaş*, diye düşündüm. İki arama gitti, bir tane kaldı. Gerçekten zor olan. Telefonu tekrar elime aldım ve ezbere bildiğim numaraları tuşladım.

"Alo?"

"Benim. Alex."

Christine durakladı - bir başka anlaşılmaz yanıt. "Merhaba," dedi sonunda.

"Alex'le konuşabilir miyim?"

"Tabii ki. , onu getireyim. Yemeğini yeni bitirdi. Oyun odasında."

Bir hışırtı ve ardından Christine'in kısık sesini duydum. "Ben baban." Bu sözcük bana garip bir acı verdi; aynı anda hem sıcak hem de pişmanlık dolu.

"Merhaba baba." Heyecanlı sesiyle bir sürü karışık duygu yoğunlaştı ama en çok onu deli gibi özlemiştim. Onun küçük yüzünü, gülümsemesini görebiliyordum.

"Selam, yavrum. Ne var ne yok?"

Her üç yaşındaki çocuk gibi, Küçük Alex de telefon olayını olarak kavrayamamıştı. Ne yazık ki hızlı bir konuşmaydı. Özellikle uzun bir aradan sonra, arka planda Christine'in sesini tekrar duydum.

"Güle güle de."

"Güle güle."

"Yakında görüşürüz," dedim ona. "Seni seviyorum, dostum." "*Seni* seviyorum, baba."

Sonra Küçük Alex telefonu kapattı. Umursamaz bir *klik* sesiyle odama geri döndüm, Mary Smith vakasıyla baş başa kalmıştım ve çok sevdiğim insanları özlüyordum. Kafamdaki düşünce tam olarak buydu ama bu ne anlama geliyordu?

Üçüncü Bölüm

JUGGLING

AKSİYONLARI

Bölüm 47

MARY SMITH parktaki bankta otururken, küçük Ashley oyun parkında şaklabanlıklar yapıyordu. İyi bir anlaşma. Bu egzersiz, Mary'nin Brendan ve Adam'ı oyun buluşmalarından almasından önce onu yormak için yeterliydi; umarım Mary'nin beyninin bir başka imkansız günden sonra soğuması için yeterli bir zamandı.

Kucağındaki yepyeni günlüğe baktı, ağır kağıdına ve güzel keten kapağına hayran kaldı.

Günlükler hayatındaki tek büyük savurganlıktı. Her gün biraz yazmaya çalışırdı. Belki ileride çocuklar bu sayfaları okuyacak ve onun aşçı, hizmetçi ve şoför dışında gerçekte kim olduğunu öğreneceklerdi. Bu arada, günlük bile ona karşı komplo kurmuştu. Hiç düşünmeden ilk sayfaya *domates, bebek havucu, mısır gevreği, meyve suyu, çocuk bezi* yazmıştı. Kahretsin!

Bu olmazdı. Dikkatlice . Belki aptalcaydı ama bu kitabın kutsal bir yer olduğunu düşünüyordu, alışveriş listesi koymak isteyeceğiniz bir yer değil.

Birden Ashley'nin gittiğini fark etti! *Aman Tanrım, nerede o?*

Bir saniye önce tam oradaydı ve şimdi gitmişti.

Sadece bir saniye miydi? Gerildi. Belki de değildi. Belki birkaç saniyeden daha uzundu.

"Ashley? Tatlım?"

Gözleri hızla küçük, kalabalık oyun alanını taradı. Salıncaklarda sallanan ya da etrafta koşuşturan birkaç sarışın vardı ama Ashley yoktu. Her yer ferforje bir çitle çevriliydi. *Ne kadar uzağa gitmiş olabilirdi?* Kapıya doğru yöneldi.

"Affedersiniz, küçük bir kız gördünüz mü? Sarı saçlı, kot pantolonlu, kırmızı tişörtlü?" Ama kimse görmemişti.

Aman Tanrım, bu olmaz. Hayır. Hayır.

Tam o sırada Mary onu gördü. Kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Ashley oyun alanının köşesine yakın bir ağacın arkasına saklanmıştı. Bu kadar çabuk heyecanlandığı için kendinden utanarak küçük bir kahkaha attı. *Tanrım, benim neyim var böyle?*

Ona doğru yürüdü. "Burada ne yapıyorsun, tatlım?" "Saklambaç oynuyorum," dedi. "Sadece oynuyorum, anne."

"Kiminle, Tanrı aşkına?" Ses tonunu kontrol altında tutmak için mücadele etti. İnsanlar bakmaya başlamıştı.

"Seninle." O kadar tatlı gülümsedi ki Mary buna zorlukla dayanabildi.

Eğildi ve onun yumuşak yanağına doğru fısıldadı. "Ashley, kaçıp gidemezsin. Anlıyor musun? Eğer sen beni göremezsen, ben de seni göremem. Tamam mı?"

"Tamam."

"Güzel, şimdi neden gidip orman denemiyorsun?"

Mary, onaylamayan bakışların fırtınadan uzakta başka bir banka oturdu. *L.A. Times* gazetesini okuyan genç bir anne ona . "Merhaba."

"Buralardan değilsin herhalde," dedi Mary ona hızlıca bir göz atarak.

Kadının sesi biraz savunmacıydı. "Neden böyle söylüyorsun?" ", buralarda kimse o kadar arkadaş canlısı değildir," diye cevap verdi

Mary, sonra

gülümsedi. "İkincisi, bir yabancıyı tanımak için bir yabancı gerekir. Ben de bir Vermonter'liyim."

Diğer kadın rahatlamış görünüyordu. "Baltimore," dedi elini göğsüne götürerek. "Kaliforniya'da herkesin dost canlısı olduğunu duymuştum. Arabalarını durdurup karşıya geçmenize izin veriyorlar, değil mi? Baltimore'da bunu göremezsiniz."

"Evet, bu doğru."

"Tabii ki bunu da görmüyorsunuz." Gazetenin ön sayfasını kaldırdı *Times*.

HOLLYWOOD CİNAYET SORUŞTURMASI DEVAM EDİYOR

"Bunu duymuş muydunuz?" diye sordu kadın. "Sanırım duymuş olmalısınız." "Bugünlerde gözden kaçırmak zor."

"Bu beni çok üzüyor. Benim de korkmam gerektiğini biliyorum ama gerçekten o aileler için çok üzülüyorum."

Mary ciddiyetle başını salladı. "Biliyorum. Ben de öyle, ben de öyle. Korkunç değil mi? O zavallı, zavallı çocuklar. İnsanın hüngür hüngür ağlayası geliyor."

Bölüm 48

Masamda okuduğum istatistiklere göre, bilinen kadın seri katillerin yüzde 89'u kurbanları üzerinde zehir, boğma ya da öldürücü iğne kullanmış. Çeşitli katillerin yüzde 10'undan daha azı tercih ettikleri silah olarak silah kullanıyordu ve kayıtlarda bıçak kullandığına rastlamadım.

Mary Smith kuralı kanıtlayan bir istisna mı?

Ben öyle düşünmüyordum. Ama bu konuda yalnızmışım gibi görünüyor.

Önümde birkaç farklı yapbozun parçaları gibi duran bir masa dolusu kupür, fotoğraf ve makaleyi taradım.

Aileen Wuornos bir tetikçiydi. 1989 ve 90'da Florida'da en az yedi kişiyi öldürdü. Tutuklandığında medya onu Amerika'nın ilk kadın seri katili olarak adlandırdı. Muhtemelen en ünlüsüydü ama ilk değildi. Kayıtlara geçenlerin neredeyse yarısı kara dul -koca katili- ya da intikam güdüsüyle hareket eden kişilerdi. Çoğunun kurbanlarıyla bir ilişkisi vardı.

Bir hemşire olan Bobbie Sue Terrell, on iki hastaya ölümcül dozda insülin enjekte etmiştir.

Dorothea Montalvo Puente, Sosyal Güvenlik çeklerini alabilmek için evindeki dokuz zehirledi.

Saha ofisinde çalışan sekreter Maureen kafasını içeri uzattı. "In-n-Out Burger'den bir şey ister misin?"

Kafamı kaldırıp baktığımda havanın çoktan karardığını ve aslında açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettim.

"Izgara tavuklu sandviçleri varsa iyi olur. Ve bir portakal suyu, teşekkürler."

Neşeyle güldü. "Hamburger mi istersin, çizburger mi?"

Uyku düzenim ve özel hayatım darmadağın olduğu için abur cubur alımını kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Günlerdir spor yapmamıştım. İhtiyacım olan son şey burada hastalanmaktı. Maureen'e boş vermesini, eninde sonunda bir şeyler bulacağımı söyledim.

Bir dakika sonra Ajan Page masamın başında duruyordu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Henüz bir şey yok mu?"

Masanın üzerindeki bilgilerin genişliğini göstermek için kollarımı açtım. "Uyum sağlayamıyor."

Page, "Muhtemelen tarihteki kadın seri katillerin yaklaşık yarısı için faaliyet gösterdikleri dönemde bu doğrudu," dedi. Genç ajan beni giderek daha fazla etkiliyordu.

"Peki LAPD'deki iyi dostlarımızdan ne haber? Onlardan yeni bir haber var mı?" "Elbette var," dedi. "balistik sonuçları geldi. Şunu dinle- Eski bir altın. Bir Walther PPK, her aynısı. Eğer orada olmak istersen yarın tam bir brifing var. Yoksa ben hallederim."

Bu şaşırtıcı bir haberdi ve çok tuhaftı - cinayet silahının yaşı. "Silah kaç yıllık? Biliyorlar mı?"

"En az yirmi yıl, bu da gizemi biraz derinleştiriyor, ha? İzini sürmek zor "

"Sence sebebi bu mu? İzlenebilirlik mi?" Çoğunlukla sadece sesli düşünerek sordum. Page hızla bir dizi olasılığı sıraladı.

"O bir profesyonel değil, değil ? Belki de uzun zamandır sahip olduğu bir silahtır. Ya da belki düşündüğümüzden çok daha uzun süredir öldürüyordur. Belki de o bulmuştur. Belki de babasınınındı."

Hepsi de hızlı çalışan bir zihinden çıkan sağlam tahminler. "Kaç ?" diye sordum, aniden meraklanmışım.

Bana yandan bir bakış attı. "Bunu sorman gerektiğini sanmıyorum."

"Sakin ol," dedim. "Bu bir iş görüşmesi değil. Sadece merak ediyorum. Son zamanlarda Quantico'dan çıkan bazı kişilerden çok daha hızlısın."

"Yirmi altı yaşımdayım," dedi genişçe sıratarak.

"Oldukça iyisin, Page. Yine de oyun yüzün üzerinde çalışman gerek."

Yüz ifadesini değiştirmede. "Bende oyun var; sadece burada, saha ofisinde buna ihtiyacım yok." Sonra, mükemmel sörfçü konuşmasını etkileyerek, "Evet dostum, benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum ama sörf bursum kesildiği için kendimi tamamen buraya adadım" dedi.

Çoğunlukla kendime gülüyor olsam da gülmek iyi hissettirdi.

"Aslında," dedim, "senin bir sörf tahtasının üzerine çıktığını hayal bile edemiyorum, Page." "Hayal et dostum," dedi Page.

Bölüm 49

Ertesi gün saat 17:00 sularında, LAPD'deki brifing odası tıklım tıklım , içinde çok fazla ıvır zıvır olan bir bavul gibi. Ön tarafa yakın bir duvara yaslanmış, Dedektif Jeanne Galletta'nın çılgınlığı başlatmasını bekliyordum.

Ofisimden Fred Van Allsburg, L.A. polis şefi Alan Shrewsbury ve tanımadığım üçüncü bir adamla birlikte hızlı adımlarla içeri girdi. Jeanne kesinlikle grubun en yakışıklısıydı ve elli yaşın altında olan tek kişiydi.

"Kim o?" duran memura sordum. "Mavi takım. *Çakmak* mavi takım elbise."

"Michael Corbin."

"Kim?"

"Belediye başkan yardımcısı. O bir takım elbise. Bir boğanın memeleri kadar işe yaramaz."

Toplantıdaki konuşmaların dışında kaldığım için memnunum.

-Ama biraz da temkinli. Bu tür yüksek profilli bir cinayet davasında siyaset kaçınılmazdı. Umarım Los Angeles'ta her zamankinden daha büyük bir rol oynamaya başlamazlar.

Galletta başlamadan önce bana başıyla selam verdi. "Pekâlâ millet, gidelim." Herkes hemen sessizleşti. Belediye başkan yardımcısı Van Allsburg'un elini sıkı ve sonra yan kapıdan çıktı. Ne? Bu da neydi şimdi? Bu bir misafir görünüşü değildi, daha çok bir hayalet görünüşü gibiydi.

Dedektif Galletta, "Önce işin özünü halledelim," dedi. Davanın tüm ortak unsurlarını hızlıca gözden geçirdi - Walther

PPK, iki *A* ve bir *B* ile işaretlenmiş çocuk çıkartmaları, sözde Mükemmel Anne kurbanları, tabii ki basının kullandığı bakış açısı buydu. Şehir dışındaki iğrenç bir gazete davaya "Stepford Karısı Cinayetleri" adını vermişti. Galletta bize Mary'nin *L.A. Times*'a gönderdiği e-postalardaki tam ifadelerin gizli bilgi olduğunu hatırlattı.

Birkaç soru havada uçtu.

LAPD ya da Büro Mary Smith ile bölgedeki diğer cinayetler arasında herhangi bir bağlantı biliyor ya da bundan şüpheleniyor mu? *Hayır.*

Tek bir saldırgan olduğunu nereden biliyoruz? *Kesin olarak bilmiyoruz ama tüm işaretler bunu gösteriyor.*

Katilin kadın olduğunu nereden biliyoruz? *Westwood'daki sinemada bir çıkartmanın altında bir kadın saçı bulundu, muhtemelen saldırganın saçı.*

"Ajan Cross'tan FBI'ın elindeki profil hakkında bize genel bir bilgi vermesini istemek için iyi bir zaman olabilir. Dr. Cross buraya Washington'dan geldi ve Gary Soneji ve Kyle Craig gibi seri katillerle ilgili davaları çözdü."

Yaklaşık yüz çift göz bana bakmak için yer değiştirdi. Brifinge gözlemci olarak gelmişim, diye düşündüm, ama şimdi sahnenin ortasına konacaktım. Bu fırsatı ya da daha kötüsü herkesin zamanını boşa harcamanın anlamı yoktu.

"Mary Smith'in bir kadın olduğuna henüz tam olarak ikna olmadığımı söyleyerek başlayayım," dedim.

Bu onları arka sıralarda uyandırmalı.

Bölüm 50

O DA YAPTI. Odada bir dalgalanma oldu. En azından herkesin dikkatini çekmiştim.

"Kesinlikle bir erkek suçlu olduğunu söylemiyorum, ancak bunu bir olasılık olarak göz ardı etmedik. Bunu yapmanız gerektiğine inanmıyorum. Her iki durumda da," dedim sesimi alçak gürültünün üzerine yükselterek, "bu dava hakkında söyleyebileceğim birkaç şey var.

"Şimdilik varsayılan olarak onu kullanacağım. Muhtemelen beyaz ve otuzlu yaşlarının ortalarında ya da kırklı yaşlarında. Kendi arabasını kullanıyor, bu da cinayetlerin işlendiği lüks mahallelerde çok fazla dikkat çekmeyecek bir şey. Büyük olasılıkla eğitilmiş ve büyük olasılıkla profesyonel olmayan bir işte çalışıyor. Belki de fazla kalifiye olabileceği bir tür hizmet pozisyonu."

Bir süre devam ettim, ardından toplanan ekipten bazı sorular aldım. bittiğinde Jeanne Galletta sözü silah raporu için balistiğe verdi; ardından toplantıyı tamamladı.

"Son bir şey," dedi. "Kileen, otur lütfen. Teşekkürler Gerry. Daha işimiz bitmedi. İşimiz bittiğinde sana söylerim." Sessizlik bekledi ve buldu da.

"Bu konunun başında ne kadar saçma bir şekilde yer aldığını söylememe gerek yok. *Herkesin* her an üzerinde bir kamera varmış gibi düşünmesini ve davranmasını istiyorum, çünkü muhtemelen . Kesinlikle kestirme yol yok, millet. Bu son noktada akciğer kanseri kadar ciddiylim. S.O.P. bir sorun olmamalı."

Konuşurken Galletta'nın gözlerinin Van Allsburg'a kaydığını fark ettim. Prosedür muhtemelen belediye başkan yardımcısıyla yaptıkları kapalı kapılar ardındaki toplantının konusuuydu. Aklıma bunun bir seçim yılı olduğu geldi. Belediye başkanının bu konuda temiz bir sonuca ve hızlı bir sonuca ihtiyacı vardı. Bunun bu şekilde olacağından şüpheliydim.

Galletta, "Tamam, şimdilik bu kadar," dedi ve oda canlandı. Gözüme takıldı ve başını arkadaki konferans odasına doğru salladı.

Ne hakkında konuşmak istediğini merak ederek oraya ulaşmak için kalabalığı itmek zorunda kaldım.

"Nasıl gidiyor?" Kapıyı kapatırken sordum. "O da neydi öyle?" diye tersledi.

Gözlerimi kırptım. "o?"

"Benimle çelişmek, Mary Smith'ten bir erkek olarak bahsetmek, şu anda konuyu karıştırmak. Bu insanların odaklanmasına ihtiyacım var ve ölü konuları böyle birdenbire canlandırmaya başlamadan önce beni bilgilendirmeniz gerekiyor."

"Ölü sorunlar mı? mi? Bunu konuşmuştuk. Sana hislerimi söyledim."

"Evet, biz de kaldırdık."

"Hayır. Onu biz kaldırmadık. *Sen* . Jeanne, baskı altında olduğunu biliyorum.

."

"Aynen öyle. Burası Los Angeles, D.C. değil. Hiçbir fikrin yok." "Bir fikrim var. Gelecekte, bir konferansta sunum yapmamı istersen Bilgilendirme ve herhangi bir kaçınmak için önceden bana haber vermelisin. Gary Soneji ve Kyle Craig'i nasıl yakaladığımı konusunda yukarıda söylediklerini hatırlamaya çalış."

Ses tonumla sakın ve hatta destekleyici olmaya çalıştım ama kimsenin zorbalığı yüzünden pes edecek de .

Jeanne dişlerini sıktı ve bir yere baktı. ".
Tamam. Özür dilerim."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, beni kontrol etmen gerektiğini söylemiyorum. Bu sizin davanız, ancak kadar büyük ve hantal bir şeyde kontrol edebileceğiniz çok fazla şey var."

"Biliyorum, biliyorum." Büyük bir iç çekti, rahatlama değil, daha çok temizleyici bir nefes gibiydi. Sonra Jeanne gülümsedi. "Biliyor musun, bunu telafi etmeme ne dersin? Suşi sever misin? Yemek zorundasın, değil mi? Ve söz veriyorum iş hakkında konuşmayacağız."

"Teşekkürler," dedim. "Ama bugünlük işim bitmedi. Ne yazık ki. Buradan ofise dönmem gerekiyor. Jeanne, bu katilin bir kadın olduğunu sanmıyorum. Peki kim o zaman? Bir ısırık için başka bir zaman, tamam mı?"

Jeanne Galletta "Başka bir zaman," dedi ve daha önce konferans salonuna girdiği gibi aceleyle uzaklaştı.

Bölüm 51

Sonraki birkaç saat boyunca odaklandım, her masaya oturduğumda kendimi o çok verimli çalışma durumuna sokmak isterdim.

VICAP sisteminde birkaç teori yürüttüm, Los Angeles'taki cinayetlerle uzaktan yakından herhangi bir eşleşme aradım.

Sonunda dikkatimi çeken bir şey oldu. Altı aydan fazla bir süre önce işlenen üçlü bir cinayet.

Ancak cinayetler Doğu 57. Cadde'deki Sutton adlı bir sinema salonunda işlenmişti ve ayrıntılar ilk bakışta ilgi çekiciydi.

Bir kere cinayetler hâlâ çözülememişti. NYPD tarafından çözüme yakın bir şey bile yapılmadı. Tıpkı Los Angeles'taki cinayetler gibi.

New York cinayetleri için de görünürde bir sebep yoktu. Bu son kısım önemliydi. Belki de bu seri cinayetler şimdiye kadar herkesin düşündüğünden çok önce başlamıştı. Ve belki de katil aslen New York'luydu.

İlgili NYPD dedektif notlarını çıkardım ve okudum. O öğleden sonra sinema salonundaki bir müşteri ve iki Sutton çalışanı öldürülmüştü. Dedektifin teorisine göre sinema çalışanları, katilin Brooklyn'den Jacob Reiser adında bir adamı öldürdükten hemen sonra içeri girmişlerdi. Reiser New York Üniversitesi'nde sinema öğrencisiydi, yirmi yaşındaydı.

Ama sonra başka bir şey dikkatimi çekti: raporda listelenen cinayet silahı. Cesetlerden çıkarılan mermilere göre Walther PPK kullanılmıştı.

L.A. cinayetlerinde kullanılan silah da bir Walther PPK idi, ancak görünüşe göre eski bir modeldi.

Ama beni etkileyen başka bir şey daha vardı: *New York'taki cinayetler erkekler tuvaletinde işlenmişti.*

Bölüm 52

BÜYÜK HABER-Ömür boyu ücretsiz oda için yeterli otel puanı biriktiriyordum. Sorun şu ki, yaşadığım sürece başka bir otel görmek istemiyordum. Batı Los Angeles da dikkatimi dağıtacak pek bir şey sunmuyordu. Yatağa uzanıp notlarımı tekrar gözden geçirdim, yanımda yarısı yenmiş bir tavuklu sandviç ve sıcak bir soda vardı.

Telefon çaldığında minnetle . Arayan Nana Mama'ydı.

"Ben de tam domuz pizolası ve kaşık ekmeği düşünüyordum," dedim ona. "Ve işte buradasın."

"Neden sürekli bana yağ çekiyorsun Alex?" diye sordu. " de deniyorum. Bana gelecek hafta sonu eve gelmeyeceğini mi ?" "Pek sayılmaz."

"Alex-"

"Eve dönüyorum. Ve inanın bana, bu davayı geride bırakmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama biraz da gidip geleceğim."

"Alex, Kaliforniya'da gerçekten ne kadar zaman geçirmen gerektiğini uzun uzun düşünmeni istiyorum. Görünüşe göre, bu yeni işin öncekinden daha kötü."

Görünüşe göre, velayet sonrası deneme sürem sona ermişti. Büyükannem eski haline dönmüştü, mala ile seriyordu. Tamamen haksız da sayılmazdı.

"Çocuklar nasıl?" Sonunda sordum. "Onlarla konuşabilir miyim?" *Ve kulaklarımı senden uzak tut, yaşlı kadın.*

"Gayet iyiler *baba*. Bilgin olsun diye söylüyorum, ben de iyiyim." "Bir şey mi oldu?" Ben sordum.

"Hayır. Sadece bir baş . Önemli bir şey . Bugün Kayla Coles'u gördüm. Her şey . Dr. Coles beni kontrol . Bir on bin mil daha yapabilirim."

"Eğer tanıyorsam, *ki* tanıyorum, bu büyük bir baş anlamına gelir. Yine mi ?"

"Hayır, *bayılmadım*," dedi, sanki bu hayatında duyduğu en saçma fikirmiş gibi. "Ben sadece yaşlı bir kadını Alex. Bunu sana daha önce de söyledim. Gerçi Tanrı biliyor ya, hiç de yaşıma uygun görünmüyor ve davranmıyorum."

Nana'dan bana Kayla Coles'un telefon numarasını vermesini istediğimde ise bunu kesinlikle reddetti. Damon'ın hatta kalmasını ve Nana'nın telefona çıkmasını beklemek zorunda kaldım.

Sonra ona masama gitmesini ve Rolodex'inden Kayla'nın numarasını almasını söyledim.

"Sana nasıl görünüyor?" Ona sordum. "Ona iyi bakmalısın Day."

"Oldukça iyi görünüyor, baba. Bize ne olduğunu anlatmadı. Ama market alışverişine çıktı ve akşam yemeği hazırladı. Bir sorun olup olmadığını anlayamıyorum. Nana'yı bilirsin, . Şu anda *süpürüyor*."

"Sadece yapıyor. Git onun için süpür. Şimdi git. Büyükanne yardım et."

"Nasıl süpürüleceğini bilmiyorum." "O zaman öğrenmek için iyi bir zaman."

Çocuklarla işimi bitirdikten sonra Kayla Coles'u aradım ama çıktı. Daha sonra Sampson'ı aradım ve eve uğrayıp onu da kısmen getirmiş olan Nana'yı kontrol edip edemeyeceğini sordum.

"Sorun değil," dedi bana. "Yarın kahvaltıya aç geleceğim, ne dersin?"

"Bana kazan-kazan gibi geliyor. Ayrıca, ziyaret için çok inandırıcı bir bahane." "Bunu hemen anlayacaktır."

"Tabii ki yapacak. Gerçi sen çok inandırıcı bir aç insansın." "?" diye sordu sonra. "Elli yaşlarında yüzde."

"Ben iyiyim. Daha çok yetmiş beş gibi. Burada çok fazla şey oluyor. Büyük, karmaşık bir dava John. Çok fazla reklam var. O pislik yazar Truscott'u da görüp duruyorum. Gerçi şimdi tekrar Doğu'ya döndüğünü duydum."

"Destek ister misin? Los Angeles'a gidebilirim. Birkaç tatil günüm var."

"Evet, tam da ihtiyacım olan şey, karını kızdırmak. Yine de teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım - *eğer* şu Mary Smith'e yaklaşırsak."

En iyi işlerimin çoğunu Sampson'la yaptım. Onunla birlikte olmak polis departmanında en çok özlediğim şeylerden biriydi. Yine de onunla işim henüz bitmemişti. Onunla ilgili bir fikrim daha vardı. Doğru zaman , onu ortaya atacaktım.

Bölüm 53

Ertesi günü FBI saha ofisinde geçirdim, yediden yediye kadar çalıştım ama belki de bu uzun, karanlık ve ürkütücü tünelin sonunda bir ışık vardı. Jamilla Los Angeles'a geliyordu ve bütün gün onun ziyaretini dört gözle bekledim.

Jam onu havaalanından almakla uğraşmamam konusunda ısrar etti ve La Cienega'daki Bliss'te buluşmak üzere plan yaptık. Restorana gittiğimde, ayaklarının dibinde bir gece çantasıyla barda duruyordu. Kot pantolon, siyah balıkçı yaka ve sivri burunlu, çelik uçlu siyah botlar giymişti. Arkasına geçtim ve boynunu öptüm. Karşı koymak zordu.

"Hey, sen," dedim. "Güzel kokuyorsun. Daha da görünüyorsun." Ki Jamilla kesinlikle öyleydi.

Bana dönmek için arkasını döndü. "Merhaba Alex. ."

"Hiç şüphen var mıydı?"

"Şey, evet," dedi. "Los Angeles'a en son ne zaman geldiğimi hatırlıyor musun?"

İkimiz de acıkmıştık, bu yüzden hemen bir masa bulduk ve meze sipariş ettik - kabuklu bir düzine istiridye ve paylaşmak için yadigâr domates salatası. Jamilla antrenman masasındaki bir atlet gibi yiyordu ve hoşuma gitti.

Domates ve istiridyeleri mideye indirdikten sonra "Cinayet davasında yeni bir şey var mı?" diye sordu. "İlk cinayetten beri e-posta gönderdiği doğru mu?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. *L.A. Times* e-postaların ne zaman başladığı konusunda bilerek belirsiz davranmıştı. "Bunu nereden duydun? *Ne* duydun?"

"Söylentiler yayılıyor, Alex. Halkın pek bilmediği ama herkesin bildiği şu B seviyesi güvenlik olaylarından biri. San Francisco'ya kadar ulaştı."

"Başka ne duydun? B seviyesinde şeyler," dedim.

"Bu baş dedektif Jeanne Galletta'nın çok popüler olduğunu duydum. İş açısından yani."

"O bir Jamilla Hughes değil ama evet, işinde oldukça iyi."

Jamilla iltifatı duymazdan geldi. Numaram vardı. Mum ışığında güzel görünüyordu, en azından benim gözüme. Şimdi *bu* iyi bir fikirdi: Jam ile güzel bir restoranda akşam yemeği, cep telefonum kapalı.

Onun favorisi olan Oregon'dan bir şişe Pinot Noir seçtik ve doldurulduktan sonra kadehimi kaldırdım. "Son zamanlarda işler biraz karıştı Jam. Yanımda olduğun için sana minnettarım. Ve benim için burada olduğun için de."

Jamilla şarabından bir yudum aldı; sonra elini bileğime koydu. "Alex, söylemem gereken bir şey var. Önemli bir şey. Sadece dinle. Tamam mı?"

Masanın karşısından gözlerinin içine baktım ve gördüklerimden hoşlanıp bilmiyordum. Midem bulanmaya başlamıştı. "Elbette," dedim.

"Sana şunu sorayım," dedi, gözleri benimkilerden uzaklaşarak. "Sana göre biz ne kadar ayrıcalıklıyız?"

Ahh. İşte .

"Görüşmeye başladığımızdan beri kimseyle birlikte ," dedim. "Ama bu sadece benim için geçerli Jamilla. Biriyle tanıştın mı? Sanırım ."

Bir nefes verdi, sonra başını salladı. O işte, açık sözlü ve dürüst. Bunu takdir ettim. Çoğunlukla.

"Onunla görüşüyor musun?" diye sordum. Vücudumun her gerilmeye başlamıştı. İlişkimizin başlarında böyle bir şey bekliyordum ama şimdi değil. Belki de kayıtsız kalmıştım. Ya da fazla güveniyordum. Bu sürekli yaşadığım bir sorundu.

Jamilla vereceği cevabı düşünerek biraz yüzünü buruşturdu. "Sanırım öyleyim, Alex."

"Onunla nasıl tanıştın?" diye sordum, sonra kendimi durdurdum. "Bekle, Jam. Buna cevap vermek zorunda değilsin."

Yine de istiyor gibiydi. "Johnny bir avukat. *Savcılık*, tabii ki. Onunla davalarımın birinde tanıştım. Alex, onu sadece iki kez gördüm. Sosyal olarak yani."

Daha fazla soru istememe rağmen kendimi durdurdum. Buna yoktu, değil mi? Eğer bir şey varsa, bunu kendim yapmıştım. bunu neden yapmıştım? Neden kendimi ? Maria' olanlar yüzünden mi? Ya da Christine'e? Ya da belki yirmili yaşlarında ayrılmış ve bir daha birbirlerini hiç görmemiş olan kendi ebeveynlerime?

Jamilla masaya doğru eğildi ve bunu aramızda gizli tutarak usulca konuştu. "Özür dilerim. Seni incittiğimi söyleyebilirim ve bunu istemezdim. İstersen yemeği bitirip bu konuyu konuşabiliriz. Ya da sen gidebilirsin. Ya da ben giderim. Sen nasıl istersen, Alex."

Hemen cevap vermeyince, "Bana kızgın mısın?" diye sordu. "Hayır," diye biraz hızlı cevap verdim. "Şaşırdım, sanırım. Belki de Hayal kırıklığına da uğradım. Ne olduğumdan tam olarak emin değilim. Şunu açıklığa kavuşturalım: Bana başka insanlarla görüşmek istediğini mi söylüyorsun, yoksa bu gece ilişkiyi bitirmek niyetinde miydin?"

Jamilla şarabından bir yudum daha aldı. "Sana nasıl hissettiğini sormak istedim.

bu konuda."

"Şimdi mi? Gerçekten mi Jam? şekilde devam edebileceğimi sanmıyorum. Sebeplerimden bile emin değilim. Her zaman her seferinde tek bir kişi oldum. Beni bilirsin."

"hiçbir zaman söz vermedik," dedi. "Ben sadece dürüst olmaya çalışıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Minnettarım, gerçekten. Dinle Jamilla, sanırım gitmem gerek." Onu yanağından öptüm ve sonra ayrıldım. Ben de dürüst olmak istiyordum.

Jamilla'yla ve kendimle.

Bölüm 54

Her şeyi geride bıraktım ve hafta sonu için Seattle'a uçtum.

Havaalanından Christine ve Alex'in yaşadığı Wallingford mahallesine doğru giderken, onu şimdi görme fikriyle boğuştum. Başka ne seçeneğim vardı ki?

Hediye ya da rüşvet getirmedim, tıpkı Alex benimle Washington'da yaşarken yaptığı gibi. Christine Alex'i görmeme izin veriyordu ve buna karşı koymamın imkânı . Bir süre onunla birlikte olmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Ev Kuzey Sunnyside Bulvarı'ndaydı ve artık yolu biliyordum. Oraya vardığımda Christine ve Ali verandanın merdivenlerinde oturuyorlardı. Küçük bir kasırga gibi beni karşılamak için aşağıya doğru koştu ve ben de onu aldım. Her zaman son gördüğümünden farklı bir çocuk bulma korkusu vardı. Onu kucağıma aldığım anda tüm bunlar yok oldu.

"Dostum, gittikçe ağırllaşıyorsun; çok büyüyorsun. *Ali.*"

"Yeni bir kitabım var," dedi bana sırtarak. "Her şeyi yiyen aç bir tırtıl. Ortaya çıkıyor. Sonra da seni *iyor!*"

"Bugün kitabınızı yanınızda getirebilirsiniz. Okuyacağız." Onu bir kez daha sıktım ve Christine'in kollarını kavuşturmuş bir şekilde uzaktan beni izlediğini gördüm. Sonunda gülümsedi ve bir elini sallayarak kaldırdı.

"Kahve ister misin?" diye seslendi. "Siz ikiniz yola çıkmadan önce ister misiniz?" Gözlerimi kısarak ona baktım, durgun ve güzel kokulu havada sessiz bir soruydu bu.

"Benim için sorun değil," dedi. "Hadi ama. Isırmam." Sesi parlaktı, muhtemelen Ali'nin olduğu kadar benim de iyiliğim için.

"Hadi baba." Kollarımdan çıktı, elimi tuttu. "Sana yolu göstereceğim."

Ben de onları içeri kadar takip ettim. Bu iyi bir fikir miydi? Daha önce hiç içeri girmemiştim. Ev zevkle darmadağın edilmişti. Arts and Crafts tarzı birkaç gömme dolap kitaplarla ve Christine'in sanat koleksiyonunun bir kısmıyla dolup taşıyordu. D.C. dışındaki evinden daha gayri resmi ve rahat görünüyordu.

Her ikisinin de bana çok yabancı olan bu alanda ne kadar doğal bir şekilde hareket ettiklerini fark ettim. *Ben buraya ait değilim.*

Mutfak açıktı, çok aydınlıktı ve biberiye kokuyordu. Pencere kenarında küçük bir bitki bahçesi vardı.

Christine Alex'e bir bardak çikolatalı süt hazırladı ve ardından aramızdaki masaya iki fincan dumanı tüten kahve koydu.

"Seattle'ın tercih ettiği uyuşturuu," dedi. "ok fazla içiyorum. Öğleden sonraları kafeinsiz kahveye falan gemeliyim. Belki sabahları da" ekledi gülerek.

"Bu iyi. Kahve. Eviniz de harika görünüyor."

Gevezelik sıradanlığı içinde çarpıcıydı ve neredeyse şu anda gerçek bir sohbetin olabileceği kadar rahatsız ediciydi. Christine'e hava durumunu sormayacağıma yemin etmiştim ama bu ikimiz için de tuhaftı.

Kuk Alex sandalyesinden kaydı ve yeni kitabıyla geri geldi. Kuağıma tırmandı.

"Oku. Tamam mı? Dikkatli ol, ortaya çıkar ve seni yer!"

İyi bir dikkat dağıtıcı oldu ve aynı zamanda olması gereken yere, ona odaklanmamı sağladı. Kapağı açtım ve başladım.

"Ayın ışığında kuk bir yumurta bir yaprağın üzerine bırakılmıştı."

Alex başını göğsüme yasladı ve sesimin onun içinde yankılandığını hissettiğimde kalbim biraz eridi. Christine ben okurken beni izledi. İki eliyle kupasını tutarak gülümsedi. *Ne olabilirdi ki?*

Birkaç dakika sonra Alex'in tuvalete gitmesi gerekti ve benden onunla gitmemi istedi. "Lütfen baba."

Christine yanıma geldi ve kulağıma fısıldadı. "işini klozete yapmakta zor. Bu konuda biraz utanıyor."

"Oh," dedim. "Froot Loops. Sende hiç var mı?"

Neyse ki Christine'in bir kutusu vardı ve onu Alex'le birlikte banyoya götürdüm.

Birkaç tanesini kaseye attım. "İşte size güzel bir oyun," dedim. "işinizi bir Fruit Loop'un tam ortasına koymanız ."

Denedi ve oldukça da iyiydi. Yine de kaseyi vurdu.

Dışarı ıktığımızda Christine'e numarayı anlattım ve o da gülümseyerek başını . "Fruit Loops. Erkek işi, değil mi?"

Bölüm 55

Seattle'daki günümün geri daha az stresli ve çok daha eğlenceliydi. Küçük Alex'i akvaryuma götürdüm ve onunla geçirdiğim zamana kendimi kaptırmak kolay ve sevindiriciydi. Gözlerini kocaman açarak tropik balıklara baktı ve daha sonra öğle yemeğinde tavuk parmaklarını ve ketçabı berbat etti. Tek umursadığım, bütün günü bir otobüs terminalinin bekleme salonunda geçirebilirdik.

Onun kendisi olmasını ve izlemeyi seviyordum. Her yıl daha da iyiye gitti. *Ali. Büyük olan gibi.*

O gece eve dönene kadar zihnim yine çok ağırlaşmadı. Christine ve ben verandada bir süre konuştuk. İçeri girmek istemiyordum ama henüz ayrılmak da istemiyordum. Ve eğer hayal , gözleri biraz kızarmıştı. Onu tanıdığımdan beri ruh hali değişirdi ama giderek kötüleşiyor gibiydi.

"Sanırım iyi olup olmadığını sorma sırası bende," dedim. "Sen iyi misin?"

"İyiyim, Alex. Her gibi. İnan bana, her zamanki halimi duymak istemezsin. şeyler."

"Eğer romantizmden bahsediyorsan, haklısın. Ama diğer türlü, devam edin."

Güldü. "Romantizm mi? Hayır, sadece bugünlerde biraz aşırıya kaçtım. Bunu kendime yapıyorum, hep yaptım. Çok fazla çalışıyorum."

Yakınlardaki bir özel okulun yeni müdürü olduğunu biliyordum. Bunun dışında Christine'in hayatının neye benzediğine dair en ufak bir fikrim yoktu - Alex'le birlikte eve dönmeden önce neden ağladığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Ayrıca," dedi, "geçen sefer *seni* soracağım konusunda anlaşmıştık. Sen ? Zor olduğunu biliyorum ve bunun için, olan her şey için üzgünüm."

Ona mümkün olan en kısa şekilde Mary Smith vakasından, Nana'nın son baş dönmesinden ve Jannie ile Damon'ın iyi olduğundan bahsettim. Jamilla'yı konuşmanın dışında bıraktım ve o da sormadı.

Christine, "Gazetede o korkunç cinayet vakasını okuyordum," dedi. "Umarım dikkatli davranıyorsunuzdur. Bir kadının katil olabilmesi beni şaşırtıyor."

"Ben her zaman dikkatliyimdir," dedim ona. Burada her türlü ironi dönüyordu. Açıkçası, Christine ile aramda çok şey ifade ediyordu ve bunların iyi değildi.

"Tüm çok tuhaf, değil mi?" dedi aniden. "Bugün burada olmak beklediğinden daha mı zordu?"

Ona Alex'i görmenin her şeye değeceğini ama dürüst olmak gerekirse onu görmenin de zor olduğunu söyledim.

"Kesinlikle bundan daha kolay oldu, değil mi?" diye sordu. "Evet, ama ebeveyn olarak değil."

Bana baktı ve koyu renk gözleri her zaman olduğu gibi çok zekiydi.

"Böyle söyleyince çok üzücü oluyor Alex."

Söyleyecek bir şey bulamayınca omuz silktim.

Çekingeng bir elini ön koluma koydu. "Özür dilerim Alex. Gerçekten özür dilerim. Umarım duyarsız davranmıyorumdur. Ne hissettiğini bilmiyorum ama içinde bulunduğun durumu anladığımı sanıyorum. Ben sadece-" Bir sonraki düşüncesini topladı. "Bazen nasıl bir ebeveyn olacağımızı merak ediyorum. Birlikte yani."

İşte bu . "Christine, ya duyarsız davranıyorsun ya da bana bir şey söylemeye çalışıyorsun."

Derin bir iç çekti. "Her şeyi yanlış yapıyorum. Her zamanki gibi. Bugün bir şey ama şimdi söyledim. Tamam, burada. Alex'in iki ebeveynli bir hayatı olsun istiyorum. Seni tanımasını istiyorum ve ister inan ister inanma, senin de onu tanımanı istiyorum. Herkesin iyiliği için. Benim bile."

Bir adım geri attım ve eli gevşekçe uzağa düştü. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, Christine. Sanırım benim de aynı şeyi istediğim çok açık. Seattle'a taşınmaya karar veren sendin."

"Biliyorum," dedi. "Seninle asıl konuşmak istediğim konu da buydu. Virginia'ya geri taşınmayı düşünüyorum. Yapacağım şeyin bu olduğundan neredeyse ."

Sonunda aklım tamamen başımdan gitti.

Bölüm 56

VANCOUVER, hikaye anlatıcısının Londra, Berlin ve Kopenhag'la birlikte en sevdiği şehirlerden biriydi. Alaska Air ile oraya uçtu ve Kore ve Çin'den gelen yaklaşık beş yüz "ziyaretçi" ile uzun bir sırada beklemek için tam zamanında geldi. Vancouver Çinliler ve Korelilerle dolup taşıyordu ama Kanada'nın bu güzel limanında hoşuna gitmeyen tek şey buydu ve küçük bir şikâyet gibi görünüyordu.

Kasabada günün çoğunu alan ve onu karanlık bir ruh haline sokan bazı film işleri vardı. O gece saat beş gibi berbat bir ruh haline bürünmüştü ve içinde biriken öfkeyi bir şekilde dışarı atması gerekiyordu.

Neye ihtiyacım var biliyor musun? Birine neler olduğunu anlatmaya, paylaşmaya.

Belki her şeyi değil ama bir kısmını - en azından tüm bunların ne kadar inanılmaz olduğuna dair bir fikir, hayatının bu tamamen tuhaf dönemini, bu çılgınlığı, kendi deyimiyle bu hikâyeyi.

Tanıdığı kızıl saçlı seksi bir yapımcı vardı ve bir TV filmi çekmek için Vancouver'da bulunuyordu. Belki de onunla bağlantı kurmalıydı. Tracey Willett'in Hollywood'da on sekiz yaşında başlayıp yirmili yaşlarının sonuna kadar devam eden kendi çılgın dönemi vardı. O zamandan beri bir çocuğu vardı ve görünüşe göre biraz sakinleşmişti.

Ama onunla iletişim halindeydi ve bunun bir anlamı olmalıydı. Tracey ile her zaman ve neredeyse her konuda konuşabilmişti.

Adam onu aradı ve kadın onunla yemek yiyip bir şeyler içmek istediğini söyledi. Yaklaşık bir saat sonra Tracey film setinden aradı. Film çekimi gecikiyordu. Onun suçu olmadığını biliyordu. Muhtemelen bir yönetmenin hatasıydı. Dağınık, kibirli, film okulunu bitireli iki ya da üç yıl olmuş bir sanat yönetmeni.

Bu yüzden Tracey'i saat on biri geçtikten sonra Marriott'taki odasına gelene kadar göremedi. Tracey ona kocaman sarıldı ve özensiz bir öpücük verdi; bütün gün çalışmış olmasına rağmen oldukça iyi görünüyordu. "Seni özledim, tatlım. Seni çok özledim. Nerelerdeydin? Bu arada harika görünüyorsun. Çok zayıfsın, iyi zayıfsın ama. Zayıf ve aç görünüyorsun, değil mi? Sana yakışıyor."

Tracey'nin hâlâ sakso, içki ya da başka bir şeyle ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyordu, bu yüzden elinde her şeyden biraz vardı ve yaptıkları da buydu - hemen hemen her şey. Tracey'nin oynamak istediğini hemen anladı, çünkü

Filmdeki dublörlerden biri için azmış olması ve kanepede oturup bacaklarını ayırarak yatak odasındaki gözleriyle, tıpkı hatırladığı gibi aç gözlerle ona yukarıdan aşağıya bakması yüzünden. Sonunda Tracey üstünü çıkardı ve "Eee?" dedi.

Böylece onu yatağa götürdü ve Tracey onun yeni zayıf vücuduna tekrar iltifat etti. Tracey biraz daha kokain çekti; sonra bluzunu çıkararak adamın göğüslerine biraz daha hayran kalmasını sağladı. Tracey'nin ne kadar seksi olduğundan bahsetmesi ve yirmi dakika boyunca her yerine dokunması gerektiğini hatırladı, sonra en az otuz dakika boyunca çok enerjik bir şekilde sevişti çünkü Tracey hayatını kurtarmak için orgazm olamıyordu ve her zaman *çok yaklaşıyordu* ama asla tam olarak oraya ulaşamıyordu, bu yüzden devam et, *daha sert, daha hızlı, daha sert, daha hızlı, oh bebeğim, bebeğim, bebeğim*. Ve adam onun içine boşaldığında, kadın bundan hoşlanmış görünüyordu ve hiçbir zaman gerçekten bir çift olmamış olsalar bile, sanki yeniden bir çiftmişler gibi ona sarıldı.

Cinsel ön hazırlıklar aradan çıktıktan sonra, gerçekten sırası ona gelmişti. Şehre bakan terastaydılar ve Tracey başını onun omzuna yaslamıştı. Çok romantik ve sevimliydi, acınası bir şekilde, Meg Ryan ya da Daryl Hannah ile randevuya çıkmak gibi.

"Sana yaptığımdan biraz bahsetmek istiyorum," dedi sonunda. O zamana kadar her şey onunla ilgiliydi.

"Her duymak istiyorum, tatlım. Ancak çocuğu otelimde çok geç saatlere kadar bırakamam. Dadı işi bırakmakla tehdit ediyor."

Şimdi hatırlıyordu da, Tracey çoğu zaman bencil bir kaltağın tekiydi.

"Bu gece ikimiz hakkında bir şey bilen var mı?" diye sordu.

"Hayır. Peki neyin ? Büyük bir şey tabii ki. Zamanı geldi." "Evet, gizemli bir şey. Büyük, . Gerçekten farklı

Yine de. Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Hikayeyi kendim yazıyorum. Hikayelerin hikayesini."

"Vay canına, bu harika. Kendin mi yazıyorsun?" "Evet.

L.A.'deki cinayetleri biliyor musun? Mary Smith?"

Dört haftadır Vancouver'da olduğu biraz biliyordu ama her şeyi bilmiyordu, bu yüzden ona çabucak bilgi verdi.

"Hakları satın mı aldınız? Vay be! Bu harika. Ne yani, yapımcılığını üstlenmemi mi istiyorsun?"

İnançsızlıkla başını salladı.

"*Kimden*, Tracey? Hakları satın alabilirim?" "Ah, doğru. Peki, o zaman anlaşma nedir?"

"Yani seninle konuşabilir miyim? Gerçekten konuşmak için mi?"

"Elbette benimle konuşabilirsin. Bana büyük fikrinizi, hikayenizi anlatın. Seviyorum

gerilim filmleri."

İşte bu kadar. Gidelim mi, gitmeyelim mi? Ne ?

"O cinayetleri ben planladım, Tracey. Ben Mary'yim." Vay be. Çıktı. Aynen böyle. Ben Mary'im. Vay anasını!

Ona gerçekten komik, tuhaf tuhaf baktı ve birden bunun çok kötü bir fikir olduğunu anladı ve deli *olan* yaşlı Tracey değildi, *oydu*. Bütün anlaşmasını mahvetmişti. Peki ne için? Eski bir kız arkadaşıyla biraz stres atmak için mi? İcini dökmek için mi? İtiraf etmek için mi?

Ona sanki iki kafası varmış gibi bakıyordu, en azından o kadar. "Yine mi geldin? Ne diyorsun sen?"

Güldü, elinden gülüyormuş gibi yaptı.

"Bu bir *şaka*, Trace. Kafamız iyi, şaka yaptım. Hey, seni eve . Otelde çocuğun var, bakıcı falan. Seni anlıyorum. Ve sen iyi bir annesin, değil mi?"

Bölüm 57

ARABADA ÇOK KONUŞMUYORLARDI, bu yüzden ne kadar büyük bir hata yaptığını biliyordu ve şimdi yol boyunca başka hatalar yapıp yapmadığını merak ediyordu. Belki de yakalanmasına neden olacak önemli hatalar. New York'ta olduğu gibi. Sinema çekimleri.

Sonunda konuştu. "Son zamanlarda çok stres altındayım, biliyorsun."

"Elbette. Seni anlıyorum." diye mırıldandı.

Kız onu paranoyaklaştırıyordu ve aslında biraz da delirtiyordu. Yine de uzun zamandır arkadaşlardı. "Peki çocuk şimdi kaç yaşında?"

"Uhm, dört buçuk. O harika biri. Stefan."

Onu gerçekten korkutuyordu. Şimdi ne olacaktı? Ne yapmalıydı? Bu bir "Mary Smith" sahnesi değildi. Tracey onun hikayesinde bile değildi. Bu kötü bir haberdi.

Birden kiralık Volvo'sunu yolun kenarına çekti. Şimdi ne olacak?

"Sorun nedir?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Buradan çıksan iyi olur, Trace. Şaka yapmıyorum. Çık dışarı! Yolun geri kalanını yürüyün!"

"Yürümek mi? Delirdin mi sen? Sen neden ?"

"Arabadan çık! Hemen şimdi. *Seni dışarı atmadan önce çık!*"

Bu onu harekete geçirdi. Yolcu kapısını açtı ve bir kamyon şoförü gibi ona küfrederek dışarı fırladı. Dışarısoğuktuve iki kolunu da kendine sarmıştı. Sonra ağlamaya başladı. "Sen delisin. Bunu biliyor muydun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Marriott ile oteli arasındaki karanlık ara sokakta kaçmaya başladı.

Hikâye Anlatıcısı arabadan indi ve kendisini arkasından takip ederken buldu. "Tracey, bekle! Hey. Tracey."

Ona kolayca yetişti. "Hey, hey. Seni korkuttuğum için özür dilerim bebeğim. Gerçekten çok . Hey, iyi misin?" Sonra boğazından vurdu ve kaldırıma düştüğünde tekrar kafasından vurdu.

Ve bu sefer iyi değildi, hiç iyi hissettirmedi. Bu sefer biraz kötü hissetti, kopardı.

Çünkü hikaye devralıyordu, hikaye kendi kendini yazıyordu ve

hikaye kimin incindiğini umursamıyor gibiydi.

Bölüm 58

Ertesi gün SEATTLE'dan Los Angeles'a dönerken, Mary Smith davasının tüm hayatımın arka planına ne kadar karanlık bir şekilde uygun olduğunu bir kez daha fark ettim. Ayrıca kendimi karmaşık ya da başarısız ilişkiler konusunda bir tür rekor sahibi gibi hissetmeye başlamıştım. Christine ile vardığım tek sonuç, yakında daha fazla konuşacak olmamızdı. Küçük Alex-Ali'nin yakınımda olduğunu düşünmek beni heyecanlandırıyordu ama bu fikre bağlanmaya niyetim yoktu. Christine geçmişte söylediği herhangi bir şeyin kesin olarak gerçekleşebileceğine güvenemeyeceğim kadar değişken olduğunu kanıtlamıştı.

Anlaşıldığı üzere, LAX terminalinden geçmeden önce bile cinayet davasına geri çekildim.

Bir televizyon haberi kulağıma çalındı ve bir sonraki gelişmeyi izlemek için durdum.

"Bu sabah düzenlenen basın toplantısında Hollywood Stalker davasının baş dedektifi Jeanne Galletta, sözde ölüm listesinin varlığını reddetti."

Hollywood Stalker, Mary Smith için son zamanlarda ortaya çıkan bir medya takma adıydı. "Ölüm listesi"ne gelince, televizyon muhabirinin neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"LAPD bölge sakinlerini sakin olmaya ve işlerine devam etmeye çağırıyor. Ancak pek çok kişi buna inanmıyor.

"Bir vatandaş grubu yerel karakola giderek polisin var olmadığını iddia ettiği 'ölüm listesini' görmek istedi. Her iki durumda da ve kime inanmayı seçerseniz seçin, açık olan bir şey var: Stalker bu toplumu çok tedirgin ediyor"- muhabir gibi bir duraklama yaptı-"çok gergin. Lorraine Solie, Beverly Hills'den canlı bildiriyor."

Ölüm listesi mi? Bu da neydi böyle? LAPD bir şey bulmuş ve bizimle paylaşmamış mıydı? Bu tek sefer olmazdı.

FBI saha ofisinde ulaşabildiğim ilk kişi, cinayet davasına atanan bir başka özel ajan olan David Fujishiro oldu.

"Çok ama çok uzaklarda bir yerde," dedi bana. "Patrice Bennett, Antonia Schifman ve Marti Lowenstein-Bell ile başlayan yirmi bir isimden oluşan sözde bir liste var. Bu listenin Mary Smith'in ajandası olduğu düşünülüyor."

"Ve L.A.'deki herkes o listede olup olmadıklarını mı bilmek istiyor?" Ben sordum. "Bir tanesi

yirmi bir?"

"Doğru. Bundan daha da iyisi var. Söylentilere göre listedeki herkes Orange County'de var olmayan bir posta kutusuna yüz bin dolar göndererek listeden *çıkabilirmiş*. Her şeyi kontrol ettik ama kimse bize inanmıyor. İnsanlar LAPD'ye karşı yasal işlem başlatmakla tehdit ediyorlar."

"Ama söylentiler doğru değil, değil mi David? Emin misin?"

"kadarıyla hayır. Ama hey, biz ne biliriz ki? Biz sadece FBI'ız."

"Bu dava kendi sosyal hayatına kavuşuyor," dedim. "Liste hakkında Dedektif Galletta ile konuşan oldu mu?"

"Bilmiyorum, ama-ne?" Hatta bir duraklama oldu. ", Alex."

"David? Neler oluyor?"

Arka planda sesler duyabiliyordum ama belirgin bir şey yoktu. Ajan Fujishiro tekrar bağlandı ve bana bir saniye daha beklememi söyledi. "Bir şeyler oluyor," diye ekledi.

"Bekle!" Bağırdım ama işe yaramadı. Yine gitmişti.

Daha fazla ses geldi, ardından genel bir yükseldi. Ne haltlar dönüyordu?

Sonra Fujishiro'nun "Evet, onu telefonda yakaladım." dediğini duydum.

"Alex? Fred Van Allsburg seninle konuşmak istiyor. Çizgiyi koru." Van Allsburg'un sesini duyduğuma hiç sevinmemiştim ama sesinde bir hayır vardı.

Saçma bir gerilim.

" oluyor?" Dedim.

"Biz de şu anda bunu anlamaya çalışıyoruz. Şu anda tek bildiğimiz *Times*'tan Arnold Griner'ın az önce bir e-posta daha aldığı. Hemen *L.A. Times* ofisine gidebilir misin?"

"Yeni bir cinayet mahalli varsa olmaz, yapamam. Şimdi görmem gerek."

"Bu konuda pazarlık yapmayacağım Alex. Neyin ne olduğunu öğrenir öğrensiz haber vereceğiz. Bu arada-"

Kendime engel olamadım, sözünü kestim. "Efendim? Alo? Beni duyabiliyor musunuz?"

Van Allsburg beni gayet iyi duyabildiğini haykırırken telefonu kapattım.

Sonra Ajan Page'i aradım ve Mary Smith'in yeni bir kurbanı olup olmadığını öğrenene kadar beni bekletmesini söyledim.

Bölüm 59

SUZIE CARTOULIS o sabah garaj yolundan geri geri çıkarken gerçek dünyaya pek dikkat etmiyordu. Aklında Pacific Palisades'teki evlerinin arka bahçesindeki tamamlanmamış havuz kabini ve hiçbir telefonuna cevap vermeyen, sadece kocasının telefonlarına cevap veren, her şeyden bihaber müteahhit vardı. İki gün daha böyle adamın kışına tekmeyi basacaktı. Onu ateşe verdikten hemen sonra.

Komşunun sedir çitinin hemen yanında rölantide çalışan bir başka araba son anda görüş alanına girdi. Suzie oraya park etmiş olan serseriye çarpmamak için sert bir fren yaptı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Güne başlamak için kesinlikle hayırlı bir yol olurdu, araba yolundan on adım ötede bir çamurluk kazası.

Dikiz aynasından hızlıca el salladı. "Özür dilerim!"

Benim hatam.

Sonra gümüş renkli Mercedes arabasını vitesine taktı ve Sunset'e doğru çıkmaz sokaktan aşağı inmeye başladı. Diğer araba da durdu ve onu takip etmeye başladı ama Suzie Cartoulis bunu fark etmedi.

Dikkati arka koltuktaki dokuz yaşındaki çocuğa kaymıştı. "İyi Zach? Böyle aniden durmak istememiştin."

"Ben , ben iyiyim, ben iyiyim."

"Pekâlâ, . Sadece kontrol ediyorum, tatlım. Biraz müziğe ne dersin? Ne duymak istersin?"

Zorba olmamaya çalışıyordu ama bazen zor oluyordu. Zachary çok hassas bir çocuktu ve görmezden gelinmeye pek iyi tepki vermiyordu. Belki küçük bir erkek ya da kız kardeşi olsaydı, ama bu yakın zamanda olmayacaktı. Artık Suzie saat on olmuştu. Sonunda Los Angeles'ta tanınan yüzler arasına girmişti - Tucson'dan gelen eski bir hava durumu sunucusu için hiç de azımsanacak bir başarı değildi, çok teşekkür ederim - ve şu anda başka bir hamileliğin onu yavaşlatmasına izin vermeyecekti. Özellikle de New York'un da onunla çok ilgilendiği ortadayken.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefon çaldı.

Arayanın kimliği kocasının cep telefonu numarasını gösteriyordu ve kulaklığı kulağına götürdü.

"Merhaba. Neredesin tatlım?" Gio'nun orada olmamasına sevindiği için kaşlarını çatarak konuştu.

"Miami. Sanırım . Bir dakika içinde Palm Beach'e gitmem gerekiyor. Tabii ufukta bir kasırga daha var, o yüzden buradan kaçmak istiyorum. Sadece birkaç imzaya ihtiyacımız var, ama görünüşe göre sözleşme hazır."

"Harika," dedi içi boş bir hevesle. Adamın hangi projeden bahsettiğini bilmesi gerekiyordu ama hepsi birbirine karışmıştı. Güney Florida'da bir alışveriş merkezi hakkında bir şeyler. Bu doğru muydu? Vero Beach güney Florida'da mıydı? Hazine Sahili mi? Bu onların oyunuydu; adam sanki kadın umursuyormuş gibi işinden bahsediyor, o da umursuyormuş gibi yapıyordu.

"Yani Pazartesi yerine bu gece evde olmalıyım, ki bu iyi olur. Belki bu hafta biraz golf oynarız? Wiatt sonunda beni Riviera'ya davet etti." "Mm-hm."

"Ufaklık nasıl?" "O burada.

Bekle biraz."

Suzie telefonu arka koltuğa bıraktı. "Ben baban. Kibar ol."

Bugünün programını kafasında yeniden düzenlemeye başlamıştı bile. Belediye başkanının devam eden cinayetlerle ilgili basın toplantısını başka birinin sunmasını sağlayın. Temizlikçi tenis antrenmanından sonra Zach'i alsın. Brian'ı ara, kaçıp kaçamayacağını öğren; sonra Ramada'yı ara ve erken giriş yapmasını iste. Her zaman iş yapan kocası şehre dönmeden önce bir kez daha düzgün bir şekilde sevişmek.

Unutulmayacak bir öğleden sonra olsun.

Bölüm 60

Kime?

agriner@latimes.com

Gönderen: Mary Smith

Kime? Suzie Cartoulis:

Los Angeles'taki insanlar sizi her gün televizyonda izliyor, haberleri sunuyor, neler olup bittiğini gerçekten biliyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz. Çok iyi yaptığınız şey bu. Rol yapmak, rol kesmek, yetenekli gibi davranmak. Ama bugün biraz farklı olacak Suze. Bugün sen haber olacaksın.

Suzie Cartoulis ve yakışıklı, eski plaj voleybolu şampiyonu sevgilisinin bir otel odasında öldürülmüş olarak bulunduğunu söyleyecekler. Siz böyle konuşuyorsunuz, değil mi? Öldürüldü mü? Ama haberlerde ne derlerse desinler, sizi öldürdüğümde bana nasıl baktığınızı kimse bilmeyecek. İnanılmaz korkuyu, şaşkınlığı ve saygı olarak algıladığım şeyi.

Bu sabah Pacific Palisades'teki süslü evinizin önünde durum farklıydı. Son derece cilalı gümüş Merc arabanla neredeyse bana çarpıyordun ve bana doğru baktın. *Öyle yaptın* Suze. Bu konuda bana güven. Bu tür şeyleri hatırlarım.

Sonra, tıpkı diğerleri gibi, ben orada yokmuşum gibi gününe devam ettin. İçimde bugünün senin için son gün olacağına dair bir his vardı. Sonra bundan emin oldum.

Önce sevgili küçük oğlunuza son kez veda edişinizi izledim. Muhtemelen onun için yaptığınız her şeyi -tüm fedakârlıkları- takdir edemiyordur ama daha sonra, bir dahaki sefere onu okula ya da antrenmana başka biri zorunda kaldığında bunu düşünecektir. Yine de bir konuda haklısınız, *hayatınızda Zachary için daha fazla zaman ayırmalıydınız. Yapabilirdim, yapmalıydım.*

Sonra seni Batı Hollywood'daki otele kadar takip ettim. Başta oraya neden gittiğini bilmiyordum ama yalnız ölmeyeceğini hemen . Tanıştığın o lezzetli sarışın adam. İkiniz birbiriniz için mükemmeldiniz. Merkezi oyuncu seçimi.

Sadece bakarak bile senin gibi biri olduğunu söyleyebilirim. Haksız mıyım? Ne de olsa olimpiyatlara gitti. Senin kanalında yönetici. Başka bir hızlı takipçi. Ve şimdi başka bir ortak noktanız daha var. İkiniz de *ölü* . Ona baktığınızda bile göremediğiniz biri tarafından öldürüldünüz.

Oraya gelmeden önce ikinize biraz zaman ayırdım.

Senin için. Küçük aldatma kozanda güvende hissetmek için yeterli zaman. Belki de sinsi randevunuz için aklınızdakini yapmaya yetecek kadar. Sonra içeri girdiğimde onu ilk ben gördüm. Bu biraz iyi . Neden biliyor musun? Onun öldüğünü görmeni istedim. Seni vurmadan önce yüzüne Tanrı korkusunu yerleştirdim ve sonra sen artık korkmayana kadar o korkuyu her seferinde bir parça kesip attım.

Artık hiçbir şey değildin.

Sen bir hiçtin, Suzie Cartoulis. Tıpkı benim gibi.

Bölüm 61

Mary Smith'in son haberi geldiğinde hâlâ yoldaydım - bu kez *üçlü* bir cinayet, katilin bugüne kadarki en ölümcül saldırısı, en azından kesin olarak bildiğimiz kadarıyla. Hâlâ New York'taki üçlü cinayetle ilgili ipuçlarının peşindeydim, ancak ilerleme yavaştı ve aniden başka bir suç mahalline gittim.

Ödüllü bir haber spikeri olan Susan Cartoulis, Batı Hollywood'daki Ramada Plaza Suites'in bir odasında sevgilisiyle birlikte ölü bulunmuştu.

Ölen adam, Bayan Cartoulis'in çalıştığı kanalda spor prodüktörü olan Brian Conver'dı. İkinci bir kadın, Southern Cal'da okuyan bir üniversite öğrencisi olan Mariah Alexander da öldürülmüştü. Tüm bunlar neyle ilgiliydi?

Ben arabayı sürerken Ajan Page'den Mary Smith'in son e-posta mesajını telefonda okumasını istedim. Mesaj, habercinin birincil hedef olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Bay Conver'ın adı hiç geçmiyordu ve Mariah Alexander'dan da hiç söz edilmiyordu.

"Susan Cartoulis hakkında ne biliyoruz?" Page'e sordum. "Yöntemine uyuyor mu?"

"Temel olarak, evet. Bulmacaya tam uyuyor. Evli ve bir oğlu var, yakışıklı bir kadın, şehirde yüksek profilli. Yerel bir kanalda saat 10 spikeriydi. Ayrıca Cedars-Sinai pediatrik yanık ünitesi sermaye kampanyasının onursal başkanı. Dokuz yaşında bir oğlu var. Bir başka mükemmel anne."

"Yanında da bir erkek arkadaşı var."

"Sanırım kimse mükemmel değil. Mary'nin bize anlatmaya çalıştığı şey bu mu?" "Belki," dedim.

Basın bunu yiyip , sanki zaten aşırı beslenmemişler gibi. Susan Cartoulis'in kocası ve küçük oğlu için daha da üzöldüm. Cinayeti ve sadakatsizliği tüm ayrıntılarıyla kamuoyunun önüne serilecekti.

"Sence bununla bir ilgisi var mı?" Page sordu. "Aslında o kadar da mükemmel olmayan mükemmel anneler mi? Ev cephesinde ikiyüzlülük? Bu kadar basit bir şey mi?"

"Eğer Mary Smith'in kastettiği buysa, bu oldukça belirsiz davranıyor. Özellikle de e-postalarında mesajını bu kadar bilinçli bir şekilde ileten biri için. Ayrıca, bildiğimiz kadarıyla, öldürülen kadınların çoğu

itibarlarına yakışır şekilde yaşarlar."

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Page. "Bu bizi izlemeye devam edin, tamam mı?"

", neden diğerleri hakkında biraz araştırma yapmıyorsun? Bakalım gözden kaçırdığımız küçük kirli sırları bulabilecek misin? Arnold Griner'ı dene. Eminim içeriden bir iki bilgisi vardır. Bu onun işi, değil mi?"

"Dedikodunun adli tıpi, ha?" Page dedi ve güldü. "Ne yapabileceğime bakacağım. Bakalım Griner'ı kendinden başka bir şey hakkında konuşturabilecek miyim?"

"Diğer kurban kimdi? Mariah Alexander."

"Evet, bu gerçekten berbat. Otelde hizmetçiydi. Üniversite . Mary'nin geçiş anahtarıyla odaya girdiğini düşünüyoruz."

"Bir şey daha var," dedim. "Biri sorarsa, benden haber almadınız ve nerede olduğumu bilmiyorsunuz."

Page hatta durakladı. "Biri bana sorarsa yalan söylemeyeceğim, ama hiçbir şey için gönüllü olmayacağım. Neyse, ben ofisten çıkıyorum."

"Yeterince iyi. Bu arada, harika bir iş çıkarıyorsun." "Bir sörfçü çocuk için, ha?"

"Aynen öyle, dostum."

Bölüm 62

KARL PAGE'in yönlendirmelerini takip ederek Batı Hollywood'daki Ramada'ya gittim ve oraya vardığımda telefonumu bilerek arabada bıraktım. Şu anda Büro'dan kimsenin bana ulaşmasını istemiyordum, Müdür Burns'ün ofisinin bile.

Art Deco tarzındaki sade lobi sessiz ve iç karartıcıydı. Kasvetli, kurumuş avuç içleri, hepsi de boş olan çikolata-kahverengi koltukların üzerinde sıralanmıştı. Resepsiyondaki iki yaşlı kadın görünürdeki tek müşteriydi.

Buranın sorumlusu her kimse - umarım Jeanne Galletta'ydı - olay yerini iyi kontrol etmişti. Bir kat yukarıda büyük bir soruşturma yürütüldüğünün tek göstergesi asansörde görevli iki memurdu. Cinayet mahalline giden merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

İkinci kattaki koridor LAPD personeliyle doluydu. Birçoğu eldiven, beyaz patık ve "Olay Yeri Birimi" polo tişörtü giymişti. Hepsinin yüzü gergin ve çizgiliydi.

Üniformalı bir memur beni bir kez daha süzdü. "Sen kimsin?" diye sordu. Künyesinde Sandhausen yazıyordu. Yorum yapmadan ona kimlik kartımı gösterdim ve yanından geçmeye devam ettim. "Hey!" diye seslendi.

"Hey sen," diye karşılık verdim ve yürümeye devam ettim. 223 numaralı odaya geldiğimde kapı ardına kadar açıktı.

Mary Smith'in kartviziti olan bir dizi karikatürize çıkartma dış cepheye yapıştırılmıştı; iki parıltılı kanatlı peri ve bir başka tek boynuzlu at, tam gözetleme deliğinin üzerine yapıştırılmıştı.

İki çıkartmada *A*, diğerinde *B* harfi vardı. Bir hizmetçi arabası yan tarafa park edilmişti.

"Jeanne Galletta buralarda mı?" Beni iterek koridora geçen başka bir genç memura sordum. Buraya gelip giden insan sayısının çokluğu endişe vericiydi.

Kadın memur bana huysuz bir bakış attı. "Sanırım aşağıda ofiste. Bilmiyorum."

"Öğren," dedim, birden sabrım tükenmişti. "Alex Cross'un onu aradığını söyle. Ben burada olacağım."

Otel odasına adım atmadan önce kendimi çelikleştirdim. Her cinayet mahallinde gerekli bir kopukluk vardır ve bunu ikinci bir deri gibi hissedebilirim

giydiğim. Ama gerekli bir denge de var. Bunun insanlarla ilgili olduğunu asla unutmak istemedim, sadece bedenlerle, sadece veterinerlerle değil. Eğer buna bağışıklık kazanırsam, başka bir kariyer aramanın zamanının geldiğini anlardım. Belki zamanı gelmişti zaten.

Bulduğum şey, Mary Smith'ten beklediğim gibi tahmin edilebileceği gibi acımasız bir sahneydi.

Ayrıca olmadığım birkaç kötü sürprizle .

Bölüm 63

BANYO BİR DEHŞETTİ.

On dokuz yaşındaki otel hizmetçisi Mariah Alexander küvette sırtüstü yatıyordu, başı gövdesine neredeyse imkansız bir açı yapıyordu. Boğazı, bir kurşunun çığlık atma ihtimalini ortadan kaldırdığı yerden yırtılmıştı. Uzun, kıvrırcık siyah saçları kanla kaplanmıştı. Kızın şahdamarı kesilmiş görünüyordu, bu da duvara kadar uzanan kan fişkirmalarını açıklıyordu.

Karo zeminde, ölü kızın sallanan ayaklarının yanında ağır bir anahtar seti duruyordu.

İlk tahminim Mary Smith'in genç kadına silah çektiği, onu otel odasının kapısını açmaya zorladığı, ardından onu banyoya götürüp vurduğu yönündeydi - hepsi de arka arkaya oldu.

Susan Cartoulis ve Bay Conver muhtemelen o sırada kısa bir koridor ötedeki yatak odasındadırlar.

Birisi -muhtemelen Conver- neler olup bittiğini görmeye gelmişti.

Eğer halıdaki kan lekeleri bir gösterge ise, Mary Smith Conver'ı yatak odası ile banyo arasında yarı yolda yakalamıştı.

Ancak bedeni şimdi Susan Cartoulis'in yanındaki yatağın üzerinde duruyordu.

Aşıklar kapakların üzerine yan yana, yüzüstü uzanırlar.

Her ikisi de çıplaktı -Mary Smith için bir ilk daha- gerçi o oraya vardığında muhtemelen soyunmuşlardı.

Yastık kılıfları iki kurbanın kalçalarına ve Ms. Cartoulis'in göğsünde, garip bir imasıyla.

Dostum, bu tuhaf ve kafa karıştırıcı bir katildi. Tutarsızlıklar insanın aklını başından alıyor, en azından benimkini.

Daha da garipleşti. *Büyük boy yatak mükemmel bir şekilde yapılmıştı.* Cartoulis ve Conver'in seks yaparken yatağı kullanmamış olmaları mümkündü ama komodinin üzerindeki meşrubat ve prezervatif ambalajı aksini gösteriyordu.

Mary Smith üç kişiyi öldürdükten sonra gerçekten yatağını yaptı mı? Eğer öyleyse, bu işte iyiydi. Ninem uzun zaman önce gerçek bir hastane köşesi ile tembel bir köşe arasındaki farkı bilmemi sağlamıştı. Mary Smith de farkı biliyordu.

Düzenli bir şekilde yerleştirilmiş örtüler, özellikle de Bayan Cartoulis'in etrafı kanla ıslanmıştı. Her iki kurbanın da kafasında kurşun yarası vardı, ama

Cartoulis'in yüzü de Mary Smith'in zamanki tarzıyla ve e-postada söz verdiği gibi bıçakla acımasızca kesilmişti. Conner'in son, gergin dehşet ifadesini seçebiliyordum ama Cartoulis'in yüzünde o kadar çok kesik vardı ki tek bir açık yara gibi görünüyordu.

Bu bana Antonia Schiffman'ın evindeki cinayetleri hatırlattı. aynı zamanda özensiz.

Bir katil, tamamen farklı iki dürtü.

Ne düşünüyordu ki? Bundan ne çıkarı vardı?

En rahatsız edici yeni kırılganlık birkaç dakika sonra ortaya çıktı. İçinde Susan Cartoulis'in ehliyeti ve kredi kartları olan sarı deri bir Coach cüzdanı yatağın yanındaki sandalyenin üzerinde açık duruyordu.

Cüzdanı incelediğimde, düzgün bir şekilde bir şeyle ve başka bir şeyle dolu olduğunu gördüm, ancak birkaç boş plastik kılıf vardı. Boşluklar omurgamdan aşağı ve yukarı gerilim yarattı. "Lanet olsun," dedim yüksek sesle.

"Fotoğraflar."

Olay Yeri Birimi çalışanlarından biri bana döndü. "Ne ? Bir şey mi buldun?"

"Susan Cartoulis'in kocasının nerede olduğunu biliyor muyuz?" Ben sordum.

"Uçakta olması gerekiyordu, Florida'dan eve dönüyordu. Neden?" "Bu kadının cüzdanında aile fotoğrafları taşıyıp taşımadığını bilmem gerekiyor."

Sorum formaliteydi; cevabı bildiğimden neredeyse emindim. Bu, Mary Smith'in aile fotoğraflarıyla ilgilendiği ikinci olay olacaktı. Çocukları tamamen yalnız bırakmaktan, fotoğraflarını yok etmeye ya da çalmaya kadar gitmişti. Bu arada metodolojisi giderek daha dengesiz bir hal alıyordu ve e-postaları her zamankinden daha kendinden emin görünüyordu.

Bundan ne kadar kaygan bir yokuş olacaktı? Ve beni nereye götürüyordu?

Mary Smith biz onu yakalamadan önce çocuklara saldırmaya başlarsa bununla yaşayabileceğimi sanmıyordum. Ama bundan sonra olmasından korktuğum şey buydu.

Bölüm 64

"Sizinle bir dakika görüşebilir miyim, Dr. Cross? Konuşmamız gerek."

Kafamı kaldırdığımda Dedektif Jeanne Galletta'nın kapıda durduğunu gördüm. Yüz ifadesi gergindi; son görüşmemizden daha yaşlı ve daha zayıf göründüğünü düşündüm, sanki vermesi gerekmeyen on kilo vermiş gibiydi.

Koridora çıktık. "Oluyor? Sakın bana başka bir şey olduğunu söyleme."

Alçak ve yorgun bir sesle, "Bu konuyu fazla açmak istemiyorum," dedi, "ama mavi bir Suburban'ın otelin otoparkından aceleyle çıktığını gören bir kadın var. Olay saat iki civarında olmuş. Başka bir şey fark etmemiş. Acaba onunla görüşebilir misiniz, sonra da notlarımızı karşılaştırabiliriz. Bu konuda bir şey yapmadan önce."

Onun açısından iyi bir hamleydi. Eminim o da benimle aynı şeyi düşünüyordu: 2002'deki D.C. keskin nişancı davası, yanlış araç olduğu ortaya çıkan siyah harfli beyaz bir minibüs için büyük bir kamuoyu araştırmasını içeriyordu. Bu bir soruşturma ve halkla ilişkiler kabusuydu, tam da LAPD'nin şimdi yapmak istemeyeceği türden bir hataydı.

"Ve bunu hemen şimdi yapabilir misiniz? Bu çok yardımcı olur. Minnettar olurum," diye ekledi. "Eğer bu işi yapacaksam, beklemek istemiyorum."

Suç mahallini terk etmekten nefret ediyordum. Yapılacak çok iş vardı. Jeanne stresini bu kadar belli etmeseydi, belki de hayır derdim.

"Buradaki işimi bitirmem için bana beş dakika verin," dedim. "Hemen geliyorum." Bu arada Jeanne'dan bana bir iyilik yapmasını ve Giovanni'yi takip etmesini istedim.

Cartoulis'e karısının cüzdanındaki kayıp fotoğraflar hakkında bilgi verdi. Ondan aldığımız bilgilerle yapabileceğimiz sinir bozucu derecede az şey vardı ama Mary Smith'in aile fotoğraflarını çalıp çalmadığını bilmek önemliydi. Ayrıca, önceki tüm kocalar gibi Giovanni Cartoulis'in de şüpheli olmaktan çıkarılması gerekiyordu. Jeanne ve ekibi bu konuyla ilgileniyordu ama ben raporlardan memnundum. LAPD iyi bir iş çıkarıyordu.

"Ne?" Jeanne koridorda kıpırdamadan durup bana sordu. "Ne düşünüyorsun? Söyle bana. Bununla başa çıkabilirim. *Sanırım.*"

"Derin bir nefes al. Bu saçmalığa teslim olma. Davayı herkesin yürütebileceği kadar iyi yürütüyorsun ama şu anda berbat görünüyorsun."

Kaşlarını çattı. "Teşekkürler?"

"İyi görünüyorsun ama her zamanki kadar iyi değilsin. Solgunsun, Jeanne. Stres . Kimse başına gelene kadar bunu anlayamaz."

Jeanne sonunda gülümsedi. "Lanet bir rakun gibi görünüyorum. Gözlerimin etrafında büyük koyu lekeler var."

"Özür dilerim."

" yok. gerek."

Daha önceki akşam yemeği davetini ve benim beceriksizce reddetmemi düşündüm. Orada birkaç saniye daha durmuş olsaydık, belki daha sonra davete karşılık verebilirdim ama Jeanne -ve o an- çoktan gitmişti.

Ve yapmam gereken bir

röportaj vardı. Mavi bir

Suburban, değil mi?

Bölüm 65

Bettina Rodgers'ın her iki kolunun üstündeki ve altındaki AYAK UZUNLUĞUNDAKİ SERPENTİN dövmeleri ya da yüzündeki yarım düzine piercing, az önce bana anlattıklarından şüphe duymama neden olmadı. Aslında, Bettina iyi bir tanıktı. Sorun daha çok görgü tanıklarının ifadelerinin yarım yamalak ve güvenilmez olduğu gerçeğiydi. FBI araştırmaları, bir olaydan sadece birkaç dakika sonra bile yüzde 50 civarında doğruluk payı olduğunu göstermiştir - ve bu olay en az iki saat sonraydı.

birlikte, Bettina'nın gördüklerine olan güveni sarsılmazdı.

"Otoparktaydım, arabamı çalıştırıyordum," diye üçüncü kez anlattı bana. "Ve Suburban Santa Monica Bulvarı'na doğru yola çıktı. Bakmak için arkamı döndüm çünkü çok hızlı gidiyordu.

"Koyu mavi olduğundan eminim ve bir Suburban olduğunu biliyorum çünkü annemde de bir tane vardı. Ona milyonlarca kez bindim. Bunun komik olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü annem böyle deli gibi araba kullanıyordu."

Durakladı. "Suburban park alanından keskin bir sola döndü. Tek bildiğim bu. Artık gidebilir miyim?"

Jeanne Galletta'nın ağzından ancak bu kadar laf , ama birkaç soru daha sorarak devam ettim.

"Arabada herhangi bir işaret var mı?" diye sordum. "Tampon etiketleri, ezikler, herhangi bir şey?"

Omuz silkti. "Çoğunlukla sadece yandan gördüm ve dediğim gibi çok hızlı geçti. Bir Suburban için. Plakasını falan görmedim."

"Peki ya şoför? Fark ettiğiniz bir şey var mı? Arabada başka biri var mıydı? Birden fazla kişi?"

Bunu düşünürken kaşındaki kalın gümüş halkalardan biriyle dalgınca oynadı. Makyajı ağır ve çoğunlukla siyahtı, yüzündeki pudranın soluk beyazlığı dışında. Bettina hakkında çok fazla şey bilmiyordum ama birkaç yıl önce bir dava için araştırdığım şehrli vampir kültürünü aklıma getirdi. O zaman öğrendiğim şeylerden biri de bu insanların bazılarının klişelere rağmen ne kadar zeki olduğuydu.

Sonunda Bettina başını salladı. "Bir kadın olduğunu söylemek istiyorum, çünkü bu mantıklı olurdu, değil mi? Demek istediğim, *Tanrım*, o sikik şey hakkında konuşuyoruz-

Hollywood Stalker fahişesi, değil mi? Yalan söyleme zahmetine girme, o olduğunu *biliyorum*. Diğer polislerden biri söyledi zaten."

Cevap vermedim, tekrar omuz silkene kadar biraz daha düşünmesine izin verdim. "Mavi Suburban cehennemden çıkmış bir yarasa gibi gidiyor, sola dönüyor, gerçekten emin olduğum tek şey bu. Bu benim son cevabım."

Detayları doldurmaya meyilli olmaması aslında ona olan güvenimi artırdı. Ne kadar çok insanın bazen sırf mülakatı yapan kişiyi memnun etmek için tam tersini yapması inanılmaz. Birkaç dakika sonra Bettina'ya zamanı ve yardımı için teşekkür ettim ve gitmesine izin verdim.

Sonra düşüncelerimi anlatmak için Jeanne Galletta'yı buldum. İkinci kattaki kullanılmayan bir misafir odasında buluştuk. Jeanne bana başka bir otel müşterisinin hikayeyi doğruladığını söyledi.

"Saat iki civarında, üçüncü kattaki odasından park yerinden çıkan büyük, koyu mavi bir SUV görmüş. Çok fazla bir şey görememiş ama kadın bir sürücü olabileceğini söyledi."

"Bu Mary Smith olduğu anlamına gelmez," dedim. "Ama eğer , bu bizim için büyük bir olay olur. En az iki kişi aynı aracın aceleyle ayrıldığını görmüş."

Jeanne bu fikri tartarak sessizce başını salladı. "O zaman geriye almış dört bin dolarlık bir soru kalıyor: Bu işi ne kadar büyüteceğiz?"

Her iki şekilde de riskler vardı ve bunu kısmen onun için kısmen de kendim için yüksek sesle düşündüm.

"Zaman bizden yana değil. Mary Smith yavaşlama belirtisi göstermiyor. Aslında tam tersi. Gelişiyor gibi görünüyor. Bu, basını avantajımıza kullanmak ve araştırmayı hızlandırmak için bir şans - eğer istediğiniz buysa.

"Öte yandan, insanlar zaten korkmuş durumda ve gördükleri her mavi Suburban'a, muhtemelen her mavi SUV'a tepki göstereceklerdir. Eğer bu olay yüzünüze patlarsa, halkın Bakanlığa güvenmemesi için bir neden daha ortaya çıkmış olur. Ama eğer Mary Smith'i kurtarırsanız, o zaman her şey yolunda demektir ve siz bir kahramansınız demektir."

"Rus ruleti," dedi kuru bir sesle.

"Oyunun adı bu," dedim.

"Bu arada, kahraman olmak istemiyorum."

"Bölgeyle birlikte gider."

Sonunda gülümsedi. "Amerika'nın Sherlock Holmes'u. Bunu senin hakkında bir yerde okumamış mıydım?"

"Okuduğunuz her şeye inanmayın."

Jeanne'in kafasının içindeki saatin tik taklarını neredeyse duyabiliyordum, ama belki de bu kalp atışlarıydı.

", " dedi saatine bakarak. "Hadi yapalım şunu. Ben gidiyorum

Bu konuyu Bakanlıkla görüşmem gerekiyor ama şimdi gidersem, ilk haberlerden önce bir basın toplantısı düzenleyebiliriz."

Kapıda durakladı. "Tanrım, umarım bu yaptığım bir hata değildir." "Sadece git," dedim.

"Benimle gel, Alex. Tamam mı?"

"Tamam," dedim. "Sherlock Holmes yorumuna rağmen."

Bölüm 66

BU BÜYÜK BİR ŞEYDİ, buna hiç şüphe yok. James Truscott bile . Mavi Suburban'daki basın toplantısı herkes ve onların ağabeyleri tarafından haber yapıldı ve L.A. cinayet davasında daha dramatik başka bir şey ortaya çıkana kadar her haberin ana konusu olacağından emindi.

Umarım, Suburban'ın ele geçirilmesi ve ardından Mary Smith, erkek ya da kadın.

Dedektif Jeanne Galletta ile birlikte kamera karşısında küçük grupta yer almadım ama birkaç dakika sonra onunla karşılaştım. Etrafı kızlarla ama beni görmek için yanıma geldi.

"Yardımanız için teşekkürler. Akıllıca tavsiyeler için," dedi. "Ulusal televizyonda lanet bir rakun gibi mi göründüm?"

"Hayır, . Evet, yaptın." Sonra gülümsedim. "Bir keresinde *yemek yemen gerektiğini* söylediğini hatırlıyorum, *değil mi?* Hâlâ ilgileniyor musun?"

Jeanne'in endişeli bakışı aniden geri döndü. "Oh, Alex, bu gece olmaz." Sonra göz kırptı ve sırtıttı. "Anladım. Evet, yemek yiyebiliriz sanırım. Ne yemek istersin? Aslında şu anda açlıktan ölüyorum. İtalyan yemeği kulağa hoş geliyor mu?"

"İtalyanca bana her zaman iyi geliyor."

Jeanne'in evi restorana giden yol üzerindeydi ve durmamız için ısrar etti. "Yüzümü kendi aynamda, güvendiğim ve tanıdığım bir ışıkla kontrol etmem gerekiyor," diye açıkladı. "Bu sadece beş dakika sürecektir, belki de en fazla yedi dakika. Yukarı gel. Söz veriyorum üzerine atlamayacağım."

Güldüm ve onu Santa Monica'da kırmızı tuğlalı bir binaya takip ettim.

Merdivenlerden dairesine yürürken, "Belki kemiklerinin üzerine atlarım," dedi.

Kapıyı kapatır kapatmaz olan da tam olarak buydu.

Hızla döndü, beni yakaladı, öptü ve sonra tekrar bıraktı. "Hmmm. Bu çok hoştu.

Ama ben sadece seninle dalga geçiyorum, *Doktor*.

On dakika, tıpkı söz verdiğim gibi."

"Yedi."

Sonra Jeanne koridordan geçerek yatak odasına ve güvenebileceği ışıklandırmaya gitti. Onu hiç bu kadar gevşek ve canlı görmemiştim; sanki işinden uzakta bambaşka bir insan gibiydi.

Yedi dakikadan biraz fazla sürdü, ama beklemeye değdi, aslında dönüşüm biraz şaşırtıcıydı. Beni her zaman çekici bulmuştu ama iş yerinde biraz sert ve kesinlikle işinin ehli görünüyordu. Şimdi ipek bir tişört giymiş, kot pantolon ve sandalet giymişti, saçları hızlı bir duştan sonra hâlâ ıslaktı ve Dedektif Jeanne Galletta daha yumuşak görünüyordu, başka bir yönü ortaya çıkmıştı.

"Biliyorum, , görünüyorum," dedi, ama ikimiz de farklı olduğunu biliyorduk. içiyle alnına vurdu. "Sana bir içki ikram etmeyi unuttum. Tanrım, benim neyim var böyle?"

"Sadece beş dakikamız vardı," dedim.

"Doğru. İyi bir noktaya değindin. Her zaman, *genellikle*, doğru şeyi söylersin. Tamam o zaman, gidelim. Gece bizi bekliyor."

Mesele şu ki, Jeanne'ın vücudunun benimkine ve dudaklarına karşı bıraktığı izlenimi hâlâ hissedebiliyordum. Ayrıca, artık , değil mi? *Öyle miydim?* Dürüst olmak gerekirse, benim de kafam biraz karışmaya başlamıştı. Ama beni kapıdan koridora doğru sürüklüyordu ve sonra Jeanne tekrar bana doğru döndü. Bu sefer hazırdım ve onu kollarıma aldım. Öpüştük ve bu ilk seferden daha uzun ve daha tatmin ediciydi. Müthiş kokuyordu, daha da iyi hissettiriyordu ve kahverengi gözleri bu kadar yakından çok güzeldi.

Jeanne elimi tuttu ve beni dairesine geri çekmeye başladı. Onu durdurdum.

"Dışarı çıkmak için yeni giyindin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, senin için giyindim."

Ama sonra , kendime geldim ve "Hadi yemeğe gidelim Jeanne" dedim.

Gülümsedi ve "Tamam, hadi yiyelim *Alex*" dedi.

Bölüm 67

Alicia Pitt adında yirmi iki yaşındaki bir aktris sabah saat dörtte Las Vegas'tan ayrılıp Los Angeles'a doğru yola çıktı. Açık oyuncu seçmeleri saat dokuzda başlıyordu ve Alicia sıradaki üç yüz beş numaralı sarışın piliç olmak istemiyordu.

-O daha okumaya başlamadan o kısım çoktan gitmiş olacaktı.

Hayal gücü yüksek Pitts'in Büyük Mavi adını verdiği ailesinin Suburban'ı, vicdanı olmayan bir benzin oburuydu. Bunun dışında bedava bir yolculuktu, yani sonuç olarak, fiyat doğru olmaya yakındı. Alicia gerçek bir iş bulduğunda, belki Los Angeles'ta gerçekten yaşamayı karşılayabilirdi. Bu arada, seçmeler ve geri çağırımlar için bitmek bilmeyen bir gidiş geliş vardı.

Alicia, I-10'da batıya doğru ilerlerken, yanındaki koltukta duran köhnemiş senaryoya çok fazla bakmamaya çalışarak repliklerini sıraladı. Tanıdık ritüel Los Angeles'a kadar neredeyse tüm yol boyunca devam etti.

"Bana gururdan bahsetme. Senden duymam gereken her şeyi duydum. Sen sadece-"

Bekle, bu o değildi. Önce yazıya, sonra tekrar yukarıya, yola ve geçen trafiğe .

"Bana gururdan bahsetme. Bunların hepsini senden daha önce duydum. Şimdi bana söyleyeceğin hiçbir şeye inanmayacağım. Sadece-' Oh, kahretsin! Ne yapıyorsun, Alicia? Seni mankafa!"

Bir şekilde otoyoldan çıkmış ve sonra bir çıkış rampasına girmişti. Bu onu tanımadığı bir kavşaktaki trafik ışıklarına getirdi.

L.A.'deydi ama burası kesinlikle Wilshire Bulvarı değildi.

Görünüşe bakılırsa daha önce gittiği bir yer değildi. Çoğunlukla terk edilmiş binalar ve uzaktaki bir kaldırımda duran yanmış bir araba. Aslında bir taksi.

Sonra adamları, oğlanları, her ne onları gördü. Üçü de köşede durmuş, ona doğru bakıyorlardı.

Tamam, tamam, diye düşündü. , Alicia. Sadece geri dön ve otobana geri çık. Yağmur gibi haklısın; her şey yolunda.

Boyununu büküp otoyola dönüş rampasını ararken önündeki kırmızı ışığın değişmesini diledi.

Gençlerden biri kavşağa doğru , ön camdan daha iyi görebilmek için başını eğmişti. Bol bir kargo kıyafeti giymişti.

Pantolon ve gök mavisi bir eşofman; on altı, on yedi yaşlarından fazla olamazdı.

Sonra diğer ikisi yavaşça arkadan geldi. Alicia kırmızı ışıkta geçmeyi düşündüğünde, çocuklar arabasının kaputunun önünde durmuş, yolu kapatmışlardı. Oh, harika. Şimdi ne olacaktı?

Bölüm 68

Yarım saniyeliğine gözlerini kapattı. Bu durumda ne yapman gerekiyordu? Ve neden hiç cep telefonu almamıştı? Belki de neredeyse beş parasız olduğu içindir.

Gözlerini tekrar açtığında, mavi ceketli kişi yan penceresindeydi, yüzünde tehditkâr bir ifade, boynunda kırmızı bir ejderha dövmesi vardı.

Kendine rağmen çılgılık attı; sadece küçük bir çılgıktı ama adamın onun ne kadar korktuğunu görmesine yetti.

Sonra panik seviyesi daha da yükseldi. Mavili çocuğun bir şeyler söylediğini fark etmesi bir anını aldı Ellerini "sakin ol" der gibi düz bir şekilde havaya kaldırmıştı.

Camı kırdı. "Ne?" dedi, sesinin titremesini engelleyemiyordu.

"Kaybettiniz mi?" diye sordum. "Hepsi bu kadar mı *hanımefendi*, *kaybettiniz mi*? Baksana

-*Kayıp*."

Alicia hıçkırıklarını bastırdı. "Evet. Çok özür dilerim." Kötü bir alışkanlıktı; her şey için özür dilerdi. "Sadece arıyordum-"

"Çünkü buralarda yaşamadığını *biliyorum*," dedi. Yüz ifadesi değişti ve tekrar sertleşti. Diğerleri bu şakaya güldü. "Bu senin araban mı?"

Korku ve kafa karışıklığı Alicia'yı nefret ettiği itaatkârlığa kilitlemişti. Tek düşünebildiği sorusuna cevap vermektir. "Ailemin."

Mavili adam onun cevabını düşünüyormuş gibi çene bıyıklarını ovuşturdu. "Tıpkı bunun gibi bir araba arayan bir sürü insan var," dedi. "Gazete okumuyor musun? Televizyon izlemiyor musun?"

"Sadece Westwood'a gitmeye çalışıyorum. Bir seçme için. Bir TV filmi. Otoyoldan çıkmam gerekirken çıktım-"

Kahkahalarla uludu, arabadan grubuna doğru döndü ve sonra tekrar geri döndü. Hareketleri rahat ve yavaştı. "Bir filmde oynamak için Westwood'a gitmeye çalışıyor. Bir *filmde*. Kahretsin, tam da bunu bekliyordum. Çünkü buralarda hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle ilgilenmediğini biliyorum."

"Hayır, dostum," dedi diğer çocuklardan biri. "Öldürme işini zengin mahallelerinde yapıyor."

"Bununla bir sorunum yok," dedi bir başkası. "Zengini öldür, zengini ye,

Her neyse."

"Ne diyorsun sen?" Şimdi her birine baktı, herhangi bir netlik, oradan çıkmak için ne söylemesi ya da yapması gerektiğine dair bir ipucu için çaresizce. Vahşi gözlerle dikiz aynasına baktı. *Buradan geri dönebilir miyim? Hızlı mı? Gerçekten çok hızlı mı? Pedalları metale doğru çevirmek gibi bir şey mi?*

Penceredeki çocuk ceketini kaldırarak kot pantolonunun kemerine sıkıştırılmış bir tabancayı gösterdi. "Bunu yapmak istemezsin," dedi.

Sabah kahvesini içmeden önce öldürülebileceği fikri Alicia'nın üzerine çirkin bir hesaplaşmayla çöktü. "Lütfen, sadece ... lütfen. Bana zarar verme," diye kekeledi.

Kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. Sanki başka birini gibiydi, acınası birini. Tanrım, onun bir aktris olması gerekiyordu.

Mavili adam yavaşça başını salladı, kadının anlayamadığı bir şekilde. Sonra arabadan geri çekildi ve geçmesi için elini uzattı.

"Otoyol şu ," dedi. Diğer ikisi de kenara çekildi.

Alicia rahatlamaktan bayılacakmış gibi hissetti. Adamlara sulu bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Çok özür dilerim," dedi tekrar.

Elleri direksiyonun üzerinde titriyordu ama en azından güvendeydi.

Suburban, mide bulandırıcı bir çatırtıyla daha yeni ilerlemeye , ön cam yaklaşık bir milyon cam parçasından oluşan bir örümcek ağına dönüştü.

Bir an sonra, ağır bir metal boru sürücü tarafındaki camı kırdı.

Felç Alicia'yı ele geçirdi. Kolları ve bacakları . Çıglık bile atamıyordu.

Gaza basma dürtüsü beynine bir an için çok geç ulaştı - arabasının kapısı açıldıktan ve büyük, güçlü eller onu sokağa sürükledikten yaklaşık bir saniye sonra. Alicia sırt üstü yere düştü, ciğerlerindeki hava soluk soluğa dışarı fırladı.

Birinin "Ne tür bir aptalsın sen?" dediğini duydu ve sonra başının yan tarafında bir acı şoku hissetti. Sonra bir borunun yükseldiğini ve çok hızlı bir şekilde aşağı indiğini gördü, tam alnının ortasını hedef alan bir bulanıklık.

Bölüm 69

Mary Smith'te her şey aniden ve dramatik bir şekilde değişmişti. Jeanne Galletta dışarıdaydı; tamamen davadan alınmıştı. Başka bir yere atanmıştı.

Onu savunmaya çalıştım ama Alicia Pitt'in öldürülmesinden birkaç saat sonra Mary Smith'in peşine düştü. O akşam, Polis Şefi Shrewsbury, Hollywood Sırtı cinayetlerini bizzat yöneteceğini ve Dedektif Galletta'nın mavi bir Suburban kullanan Las Vegaslı genç bir kadının talihsiz cinayetiyle ilgili soruşturma için geçici olarak izne ayrıldığını duyurdu.

Jeanne teselli bulamıyordu ama kurbanlık koyun rolü de dahil olmak üzere davayla ilgili tüm deneyimleri yaşıyordu. "Las Vegas Belediye Başkanı Los Angeles Belediye Başkanı'na polis şefine bir soruşturmayı nasıl yürüteceğini mi söylüyor?" diye söyleniyordu bana. "Bu iş profesyonellerin iyi iş çıkarmasıyla ilgili olmaktan ne zaman çıktı?"

"Zamanın şafağı civarında bir yerde," dedim.

İkimiz o gece saat 8:00 civarında bir şeyler içmek için buluştuk. Yeri o seçti ve cinayet soruşturmasıyla ilgili olarak ondan ihtiyacım olan her şeyi aldığıma emin olmak istediğini söyledi. Tabii aynı zamanda içini dökmek de istedi.

"Alicia Pitt'in benim hatam olduğunu biliyorum ama-"

"Jeanne, orada dur. O kadının başına gelenlerden sen sorumlu değilsin. Senin verdiğin bir kararın sonucu olabilir ama bu aynı şey değil. Sen yapabileceğin en iyi kararı verdin. Gerisi politik. Sizin de davadan alınmamanız gerekirdi."

Birkaç saniye boyunca konuşmadı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "O zavallı kız öldü."

"Hiç tatil zamanın var mı?" Ona sordum. "Belki de kullanmalısın." "Evet, sanki şimdi şehri terk edecekmişim gibi," dedi. "İzinli olabilirim dava, ama-"

bitirmedi ama bitirmesine de gerek yoktu. Daha önce ben de onun durumundaydım. Kuralları çiğneyeceğinizi yüksek sesle söylememek en iyisidir. Sadece devam et ve onları çiğne.

"Alex, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olacak," dedi. "Bu yüzden seninle burada buluşmak istedim."

"Tamamen anlıyorum. Bana nereden ulaşacağını biliyorsun," dedim. Jeanne sonunda yarım bir tebessüm etti. "Sen gerçekten iyi bir adamsın," dedi.

"FBI için."

"Bir polis için iyisin. LAPD için."

Sonra masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. Ama hemen elini çekti.

"Garip," dedi ve tekrar gülümsedi. "Aptalca davranıyorsam özür dilerim."

"İnsan gibi davranıyorsun Jeanne. Bu farklı, değil mi? Ben olsam yapmazdım.

Bunun için özür dilerim."

"Pekâlâ, artık özür dilemeyeceğim. Ağlamadan ya da utanç verici bir şey yapmadan önce gitmeliyim. İhtiyacınız olursa bana nerede ulaşabileceğinizi biliyorsunuz."

Sonra Jeanne masadan kalktı. Kapıya varmadan önce geri döndü. "Yine de bu davayı bırakmıyorum. Buralarda olacağım."

Bölüm 70

TUHAF.

O gece odama döndüğümde resepsiyonda beni bir zarf bekliyordu.

James Truscott'tan.

Odama giderken açtım ve yol boyunca içindekileri okumadan duramadım.

KONU: KALİFORNİYA'DA İDAM EDİLEN KADINLAR.

Şu anda on beş tane vardı ve Truscott her biri hakkında kısa bir yazı ekledi.

İlk kadın Cynthia Coffman'dı. 1986'da erkek arkadaşıyla birlikte dört kadını soymuş ve boğmuşlardı. 1989'da hüküm giymişti ve hâlâ bekliyordu. Cynthia Coffman şimdi 42 yaşındaydı.

Uzun notun sonunda Truscott hapishanedeki bazı kadınları ziyaret etmeyi planladığını söyledi. Yararlı olacağını düşünürsem ben de gelebilirdim.

Sayfaları okumayı bitirdikten sonra ikinci kez göz gezdirdim.

James Truscott'un nesi vardı? Ve neden benim Boswell'im olmak istiyordu? Beni rahat bırakmasını diledim ama bu olmayacaktı, mi?

Bölüm 71

Otel odamdaki telefon beni sabah saat 2:30'u biraz geçe uyandırdı. Küçük Alex ve Christine hakkında bir rüya görüyordum ama ilk zil sesini duyar duymaz çoğunu unuttum.

İlk tutarlı düşüncem: *James Truscott*. Ama o değildi.

Gece saat 03:00 sularında Hollywood'un bilmediğim bir mahallesinden geçerek Hillside konut kompleksini arıyordum. Gün ışığında daha erken bulabilirdim ve eğer yol boyunca aklım orada olmasaydı.

Mary Smith'in oyunu yine değişmişti ve ben bunu anlamakta zorlanıyordum. Neden bu cinayet? Neden şimdi? Neden bu iki kurban?

Sonunda bulduğum apartman kompleksi yetmişli yıllarda inşa edilmiş gibi görünüyordu. Birimler koyu renkli sedir ağacından yapılmış, düz çatılı, üç katlı, ayakları kalın sütunlu ve altları açık otoparklı yapılardı. Sokakta da park yeri olduğunu fark ettim ve bu davetsiz bir misafir için mahremiyet sağlayabilirdi.

"Ajan Cross! Alex!" Karşı duydum.

Karl Page'in sesini karanlıkta bir yerden tanıdım. Saatim 3:05'i gösteriyordu.

Bir sokak lambasının altında bana yetiştii. "Bu taraftan" dedi. "Nereden duydun?" Ona ben sordum. Beni arayan Page'di.

Otel odamda.

"Hâlâ ofisteydim." "Ne zaman uyuyacaksın?" "Bittiğinde uyuyacağım."

Genç ajanı takip ederek bir dizi sağa ve sola dönüşten sonra ortak bir bahçe ve havuz alanına bakan bir bina meydanına geldim. Çoğu gecelik giysiler içinde olan birkaç apartman sakini ön kapılardan birinin etrafında toplanmıştı. Boyunlarını bükmüşler ve kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Page, çekilmiş perdelerin arkasında ışıkların yandığı üçüncü kattaki bir birimi işaret etti. "Yukarıda," dedi. "Cesetler orada."

Görevli memurların yanından geçip ön merdivenlerden yukarı çıktık - binaya girmenin iki yolundan biri

"*Kontrol.*" Page, biz içeri girerken apartman kapısındaki etiketlere verdiği yanıtı kısa tuttu. İki A ve bir B ile işaretlenmişti. Bu Mary Smith'ti.

. Çıkartmalar bana hep *Poltergeist* filmindeki palyaço bebeği düşündürmüştür. -Dışarıdan iyi huylu ama bağlam içinde tamamen uğursuz. Çocuk oyunu ters yüz edilmiş.

Kapı büyükçe bir oturma odasına açılıyordu. Karton taşıma kutuları ve gelişigüzel yerleştirilmiş mobilyalarla .

Odanın ortasında, yere düşmüş bir yığın kutunun üzerinde yüzüstü yatan bir adam ölmüştü. Birkaç düzine kitap kum rengi halının üzerine dökülmüştü ve birçoğu kanla kaplanmıştı. *The Hours* ve *Running with Scissors* kitaplarının kopyaları cesedin yanında duruyordu.

"Philip Washington," dedi Page bana. "Otuz beş yaşında; Merrill Lynch' yatırım bankacısı. Belli ki iyi okumuş."

"Sen de, sanırım."

Bu kez cesedi düzenlemek ya da sanatsal bir tablo oluşturmak yoktu. Komşuların bu kadar olması ve yeterli siper nedeniyle katil acele etmiş olabilir.

Ve tek hedef Philip Washington değildi. Yakınlarda, başka bir ceset yerde yüzüstü yatıyordu.

Bu uzlaşmadığım bir cinayetti, peşimi bırakmayacak bir cinayet.

Kurbanın sol şakağında kurşunun girdiği yerde çirkin bir yara vardı ve yüzü Mary Smith'in kendine özgü tarzıyla defalarca kesilmişti. Alnın ve gözlerin etrafındaki et bıçak izleriyle çaprazlama kesilmişti ve çığlık atarken daralan yanakların her ikisi de delinmişti.

Cesede baktım, ne olduğunu ve buna yol açan olayları bir araya getirmeye yeni başlamıştım. Aklımda iki soru vardı. *Bu cinayetin işlenmesinde benim de payım var mıydı? Bunun olacağını görmeli miydim?*

Belki de baktığım kurbanın bir cevabı vardı ama *L.A. Times* yazarı Arnold Griner, Mary Smith davasında bize yine yardımcı olamayacaktı. Griner da kurbanlardan biriydi.

Dördüncü Bölüm

MAVI BANLIYÖ

Bölüm 72

LAPD'nin Dedektiflik Bürosu'ndan sorumlu şef yardımcısı ve aynı zamanda Jeanne Galletta'nın yerine davaya bakan Maddux Fielding ile karşılaştığımda olay mahallinde yürümeye henüz başlamıştım. Gümüş grisi saçları ve Jeanne'ınkilerle aynı koyu kahverengi gözleriyle Fielding, Jeanne'ın babası olabilirmiş gibi görünüyordu.

Başından beri profesyonel ve odaklanmış biri gibi geldi bana. Aynı zamanda bir çeşit pislik gibi görünüyordu.

"Ajan Cross," dedi elimi sıkarak. "D.C.'deki çalışmalarınız hakkında çok şey duydum." Bunu söyleme şeklindeki bir şey tam olarak bir iltifat gibi gelmedi.

"Bu Özel Ajan Page," dedim. "Ben Los Angeles'tayken bana yardımcı oluyor."

Fielding hiç cevap vermedi, ben de devam ettim.

"Bütün bunlardan ne anlıyorsun?" sordum. "Davaya başladığınızı biliyorum, ama önceki davaları bildiğinizi varsayıyorum."

Son kısım bir iğneleme amacı taşımıyordu ama sanki öyleymiş gibi havada asılı kaldı. Fielding ağzının kenarlarını aşağı indirdi ve kalın çerçeveli gözlüklerinin üstünden bana baktı. "Bu benim ilk seri katil vakam değil. Ben hazırım."

Kendini beğenmiş bir şekilde derin bir nefes aldı. "Şimdi, sorunuza gelince, bunun Mary Smith'in işi olduğuna ve bir taklitçi olmadığına inanmaya hazırım. İlk günden beri Arnold Griner'in ölmesini isteyip istemediğini merak ediyorum. Ben istediğine inanıyorum. Tabii ki asıl soru, bu nedenin önceki olaylarla nasıl ve neden bağlantılı olduğu."

Söylediği her şey , özellikle de Griner'in en başından beri bir hedef olabileceği. Page'e döndüm. "Peki ya sen?"

Ne düşündüğünü merak etmeye başlamıştım, ki bunu ona karşı artan güvenimin bir işareti olarak kabul etmiş ya da etmemiş olabilir.

Page küçük bir not defterini karıştırırken, "Griner ve Washington yeni taşındı," dedi. "Aslında üç gün önce. Griner'in tüm bilgilerini değiştirdiğini ve her şeyi liste dışı tuttuğunu biliyorum, bu yüzden Mary'nin onu takip etmek için en azından biraz zahmete girmesi gerekirdi. Bu da takip tutarlı, değil mi? Ve Griner kurban profiline uymasa da, Mary'nin bir parçasıydı.

Başından beri Smith'in manzarası. Onunla başladı ve şimdi, bilmiyorum, belki de bitiriyor. Belki de bu onun için bir tür kapanışı temsil ediyordur. Belki de hikayesi sona ermiştir."

Fielding Page'e bakmadan, "Şüpheli," dedi. "Burada ifade edilen çok fazla öfke var. Griner'in cinayetinde çok fazla öfke var. *The Grudge*'ı izlediniz mi? Önemli değil. Söylediğimi unut."

"Peki ya mavi Suburban?" diye sordum. "Orada bir gelişme var mı?" O öğleden sonra itibariyle LAPD umut verici bir şey bulamamıştı, aciliyet göz önüne alındığında bu biraz şaşırtıcıydı.

Fielding bir mendil çıkardı, gözlüklerini çıkardı ve konuşmadan önce parlatmaya başladı. "Henüz bir şey yok," dedi sonunda. "Ama madem bu konuyu açtınız, bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Ben Dedektif Galletta değilim. Ben onun patronuyum ve her fırsatta sizi kontrol etmeyeceğim. *Eğer* Büro bu davada tam yetki almak istiyorsa, bunun için tartışabilirler. Burada işler bu hale geldikten sonra, bunu neredeyse memnuniyetle karşılayacağım. Ama o zamana kadar sen sadece işini yap ve benim soruşturmamı Dedektif Galletta'ninkinden daha fazla mahvetmemeye çalış. Umarım anlaşılmıştır."

Polisten polise sadakatti. Tek bir soru bile sormadan, Jeanne için davayı boşa harcadığıma karar verdi. Bu tür şeyleri daha önce de görmüştüm, hatta biraz anlamıştım. Ama şimdi sessiz kalamazdım.

"Küçük bir tavsiye," dedim ona. "Etrafa suçlamalar savurmadan önce ne hakkında konuştuğunu bilmelisin. Sadece kendi işini zorlaştıracaksın."

"Bu noktada bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," dedi sertçe. "Şimdi her şeyi hallettiğimizi düşünüyorum. Sorularınız olursa ya da bize yardımcı olacak bir şey bulursanız bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz."

"Kesinlikle."

O uzaklaşırken kafasının arkasına bir yumruk atabilirdim. Belki de ilk buluşmamızı daha düşük bir seviyeye taşıyabilecek tek şey buydu.

"Harika bir adam," dedi Page. "Çok kişilikli, sosyal becerilere sahip, her şeyiyle."

"Evet, içim sıcacık ve yumuşacık."

Bunun üzerinde durmak yerine işime geri döndüm. LAPD ile iletişim hatları daha da gerilecekse, kendi analizimize her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardı. Page benden bunu istemedi ama ben ona sürecimi . Cesetlerden dışarı doğru bir spiral çizerek çalıştık, herkesin yapacağı gibi, ama çok daha yavaş.

Önce apartman dairesini santim santim kapladık; sonra koridora, ön ve arka merdivenlere ve ardından binanın etrafındaki araziye kadar çalıştık.

Page'in sabrının nasıl ya da onun yaşındaki herkesin bu işi doğru yapmak için çok aceleci olmadığını merak ediyordum. Page gayet iyiydi. Davaya kendini kaptırmıştı.

Büro'nun elektronik izleme biriminden haber aldığımızda dışarıdaydık. O sabah 5:30'da Arnold Griner'ın *L.A. Times* adresine bir e-posta gelmişti.

Mary Smith'ten bir mektup gelmişti; az önce öldürdüğü adama yazılmıştı.

Bölüm 73

Kime?

agriner@latimes.com

Gönderen: Mary Smith

Kime? Arnold Griner:

Tahmin et ne oldu? Sunset'teki Asia de Cuba'da arkadaşlarınla yemek yedikten sonra seni yeni dairene kadar takip ettim.

Binanın altına park ettin ve arka taraftaki merdivenlerden çıktın. Tek kat mı? Formda olmadığını görebiliyorum, Arnold. Ve korkarım zamanın da yok.

Dairenizin ışıkları yanana kadar dışarıda bekledim ve sonra takip ettim. Artık eskisi kadar korkmuyordum, eskisi gibi değil. Silah eskiden elimde garip ve hantal dururdu. Şimdi sanki orada olduğunu bile bilmiyorum.

Arka kapınıza sürgü takmamışsınız. Belki de bunu yapmak istiyordunuz ama taşınma nedeniyle çok meşguldünüz; ya da belki de yeni yerinizde kendinizi biraz daha güvende hissettiğiniz için bunun bir önemi yoktu. Son kısım hakkında haklısınız. Artık bir önemi yok.

İçeri girdiğimde mutfak karanlıktı ama oturma odasının ışıkları ve televizyonu açıktı. Lavabonun yanındaki tezgahda da bir oyma bıçağı vardı ama onu olduğu yerde bıraktım.

Benim de kendi e-postalarım vardı, ki diğer e-postalarımı okuduysanız muhtemelen *beni* zaten biliyorsunuzdur.

Mutfakta dayanabildiğim kadar bekledim, sizi ve arkadaşınızı dinledim. Birbirinize tam olarak ne söylediğinizi duyamıyordum ama sesleriniz hoşuma gidiyordu. Hatta onları duyan son kişi olacağımı bilmek bile hoşuma gitti.

Sonra gerginlik geri gelmeye başladı. İlk başta çok azdı ama daha fazla beklersem daha da kötüleşeceğini biliyordum.

O anda evden çıkabilirdim ve orada olduğumu bile anlamazdınız.

Diğerlerine benzemenin bir yolu da bu. Kimse zamanı gelene kadar etrafta olduğumu bilmiyor gibi görünüyor. Görünmez Kadın, o benim. Aslında çoğumuz öyleyiz.

Oturma odasına girdiğimde ikiniz de aynı anda ayağa fırladınız. Silahı gördüğünüzden emin oldum ve ondan sonra hareketsiz kaldınız. Senin için neden geldiğimi, neden ölmeyi *hak ettiğini* bilip bilmediğini sormak istedim ama hemen yapmazsam bitiremeyeceğimden korktum.

Tetiği çektim ve sen sırt üstü yere düştün.
Oda arkadaşın çığlık attı; sonra kaçmaya çalıştı. Nereye
kaçacağını düşündüğünü hayal bile edemiyordum.

Onu vurdum ve sanırım hemen ölmüş olabilir. İkiniz de öylece ölmüş
gibiydiniz. İçinde pek mücadele yok, özellikle de ne kadar hırçın
ve kötü bir adam olduğunu düşünürsek.

Gle gle, Arnold. Sen gittin ve başka ne var biliyor musun?
oktan unutuldun.

Bölüm 74

HİKÂYE ANLATICISI cinayet akışını artık DURDURMALIYDI. Bunu biliyordu; bu planın bir parçasıydı ve plan iyi bir plandı. Yine de ne yazık, ne yazık. Bu işte daha yeni yeni iyi olmaya başlamıştı ve uzun zamandır hiçbir şeyde iyi olmamıştı.

Her neyse, tebrikler sıradaydı. Televizyonlarda ve elbette gazetelerde ona övgüler yağıyordu. Özellikle de o pislik Arnold Griner'ı bir aziz ve şehit haline getiren *L.A. Times*'da. Herkes Hikaye Anlatıcısı'nın başyapıtının farkındaydı ama bu onların bildiğinden çok daha iyiydi.

Kutlama yapmak istiyordu ama bunu söyleyebileceği kimse yoktu. Bunu Vancouver'da denemişti ve bakın ne olmuştu. Bir arkadaşını, daha doğrusu bir tanıdığını, eski bir kamburunu öldürmek zorunda kalmıştı.

Peki nasıl kutlayacaktı? Arnold Griner ölmüştü ve bu onu bazen yüksek sesle güldürüyordu. Griner'ın e-postalarını alması, sonra polise habercisi olması, sonra da kendisinin alması gibi bazı ince ironiler de dahil olmak üzere ironiler artıyordu. Gerçek hayatta -son e-postada yazılanların aksine- küçük pislik kim olduğunu gördüğünde, nihayet anladığında hayatı için yalvarmıştı, bu da cinayetini daha da tatmin edici kılıyordu. Griner ve arkadaşını öldürmemişti. Bir saate yakın sürmüştü ve melodramın her dakikasını sevmişti.

Peki şimdi ne yapacaktı?

Parti yapmak istiyordu ama bu konuda konuşabileceği kimse yoktu. Boohoo, kimsesi yoktu.

O zaman ne yapmak istediğini tam olarak biliyordu ve bu çok basitti. Zaten Westwood'daydı, bu yüzden bir otoparka park etti ve *Collateral*'ın oynadığı harika, pejmürde Bruin Tiyatrosu'na doğru yürüdü. *Tom Cruise, oh, güzel.*

Sinemaya gitmek istedi.

Halkıyla birlikte oturup Tom Cruise'un hiçbir vicdan azabı ya da pişmanlık duymadan büyük, kötü bir katilmiş gibi davranmasını izlemek istiyordu.

Korkuyorum, Tom.

Bölüm 75

"Bay TRUSCOTT sizi aradı. Bir röportaj yapmak istediğini söyledi. Önemli olduğunu söyledi. İsterseniz eve gelebileceğini söyledi. İdam mahkumu kadınlarla ilgili notlarını alıp almadığınızı merak etti."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Truscott'a aldırma. Ben yokken başka bir şey oldu mu?"

"Damon sana arkadaşıyla söyledi mi?" Nana bana sessizce sordu. "Bir kız arkadaşı olduğunu biliyor muydun?"

Döndüğüm ilk gün, o Cumartesi öğleden sonra mutfakta oturuyorduk. Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için oturma odasına doğru baktım.

"Telefonda o kadar çok konuştuğu kız bu mu?" diye sordum.

"Artık değil," dedi. "İyi ki de öyle, eminim. Bunların hiçbiri için çok genç." "Joshua Fit the Battle of Jericho" şarkısını mırıldanarak ayağa kalktı ve dikkatini ocakta pişmekte olan acı biber tenceresine verdi.

Çilinin kendisi ve her zamanki dana ya da domuz eti yerine hindi kıyması kullanmış olması dikkatimi dağıtmıştı. Belki de Kayla Coles bir sihir yapmış ve sonunda Nana'nın kendine bakmak için yeni bir şeyler yapmasını sağlamıştı. Aferin Kayla'ya.

"Damon sana bir kız arkadaşı olduğunu ne zaman söyledi?" Konuyu tamamen kapatamadan sordum. Büyük oğlumla aramızdaki ilişkinin ne kadar dışında kaldığımı göstermek istemediğimden daha çok merak ediyordum.

Nana, "Bana söylemedi; kendiliğinden ortaya çıktı," dedi. "Gençlerin doğrudan konuştuğu bir şey değil. Cornelia birkaç kez eve geldi. Ödev yapmak için. Çok iyi bir kız. Annesi ve babası avukat ama ben bunu ona karşı kullanmadım." Küçük şakasına güldü. "Belki de birazcık ona karşı tuttum."

Cornelia mı? Uzman Nana ve yabancı Alex. Tüm iyi niyetlerim ve işleri farklı yapmak için kendime verdiğim sözler, beni her *zaman* -her zaman- İş'e geri sürükleyen şey tarafından yutulmuştu.

Damon'ın ilk ayrılığını kaçırdım. Onu geri alamazsın. Cornelia, seni çok az tanıyorduk.

Yine de evde olmak güzeldi. Mutfak çok geçmeden büyükannemin yemek kokularıyla dolup taşmaya başlamıştı.

arkadaşlar ve aile için bir parti ile. Acı biberin yanı sıra ninenin meşhur mısır ekmeği, iki çeşit sarımsaklı yeşillik, baharatlı biftek ve nadir bir gösteriş ikramı olan bir miktar karamelli ekmek pudingi vardı. Görünüşe göre Dr. Coles ona işin kolayına kaçma kısmını tam olarak anlatamamıştı.

Nana saatini kontrol edip mutfakta uçarken, ben de ayak altında dolaşmadan yardım etmeye çalıştım. Bir partiyi hak ettiğimi düşünseydim daha heyecanlı olurum. Sadece yılın babası adaylığından çekilmekle kalmamıştım, aynı zamanda Los Angeles'a dönüş yolculuğum da çoktan ayarlanmıştı.

Bölüm 76

"BAKIN KİM AİLESİYLE BURADA! Şuna bakar mısınız? Kameram nerede?"

Sampson ve Billie, yeni doğduğundan beri görmediğim üç aylık Djakata ile erkenden geldiler. John gülümseyerek onu Billie'nin göğsündeki Snugli'den çıkardı ve kucağıma verdi. Ne güzel bir manzaraydı bu: Sampson küçük kızıyla birlikte. *Baba Ayı*, diye düşündüm. *Ve Anne ve Bebek Ayı*.

"Ne ender rastlanan bir güzellik," dedim, gerçekten de öyleydi; kakao rengi teni ve siyah yumuşak kıvrımları vardı. "de en iyi yanlarına sahip. Ne güzel bir bebek."

Jannie geldi ve Djakata'ya iyice bakabilmek için aramıza girdi. Bir gün kendi bebeklerinin olabileceğini düşündüğü yaşlardaydı ve bir bakış açısı edinmeye başlamıştı.

"O kadar minicik ki," dedi, sesinde huşu vardı.

"Çok küçük değil," dedi Sampson. "Yüzüncü yüzdalık dilimde boy ve kilo. Babasına çekmiş. Beş yaşına geldiğinde Billie kadar büyük olacak."

Nana eğildi ve "Umalım da senin ellerini ve ayaklarını almasın, zavallı şey," dedi. Sonra da zaten ailemizin bir parçası sayılan Billie'ye göz kırptı.

O anda içimi yoğun bir eve dönüş hissi kapladı. Bu, sizi biraz şaşırtan ve aynı anda size iyi şeyleri hatırlatan o aşkın anlardan biriydi. Başka ne olursa olsun, olmam gereken, ait olduğum yer burasıydı.

Anlık görüntü - bir dahaki sefere ihtiyacım olduğunda hissi hatırlamak için.

Ancak bu samimiyet hissi çok uzun sürmedi çünkü ev kısa süre içinde diğer konuklarla dolmaya başladı. DCPD'deki eski korumalarımın birkaçı daha geldi; Jerome ve Claudette Thurman, Rakeem Powell ve adını yeni kız arkadaşıyla birlikte geldiler. "Bir hafta bekle," dedi Sampson yanımda. "Eğer hâlâ buraladaysa, o zaman endişelenebilirsin."

Tia Teyze ve kuzenim Carter gelen ilk gerçek aileydi, onları bir dizi sıcak ve tanıdık yüz izledi, bunların birçoğu benimkine belli belirsiz bir benzerlik taşıyordu.

En son gelen Dr. Kayla Coles oldu ve onu kapıda ben karşıladım.

"Annie Sullivan, sanırım?"

"? Oh, . Mucize İşçi."

"Mucize İşçi. Büyükanneimin acılı hindi koymasını sağlayan kişi. Sanırım bu senin eserindi. Aferin."

"Hizmetinizdeyim." yapıştığı halde çok rahat görünen turkuaz elbisesinin içinde şakacı bir şekilde reverans yaptı. Kayla genellikle kendini pek gösterve ben de bunu fark etmeden edemedim. Her zamanki tiki ve pratik iş kıyafetlerinden kesinlikle daha farklı görünüyordu.

Tıbbi bir çanta yerine, üstü kapalı büyük bir taşıyordu.

"Bu şimdiye kadarki en büyük numaran olabilir," dedim. "Nana'nın mutfağına başkasının yemeğini getirmek mi? Bunu görmek istiyorum."

"Sadece yemek değil; tarifini de getirdim."

Güveci çevirerek kenarına bantlanmış beyaz bir indeks kartını gösterdi.

"Kalp sağlığına uygun kuru fasulye, nasıl pişirileceğini çok iyi bilen bir kadın için

pastırma yağıyla pişirin."

"İçeri buyurun," dedim elimle geniş bir hareket yaparak. "Riski size ait olmak üzere."

Branford Marsalis Quartet'in *Romare Bearden Revealed* şarkısının sesleri bizi partinin hız kazandığı ve herkesin mahallenin azizlerinden biri olan Dr. Kayla'yı görmekten memnun görüldüğü eve götürdü. Biraz başımın dönmesine engel olamadım. Hafta sonunda başka bir uçakta olacaktım. Ama şimdilik, bu olabildiğince iyiydi.

Bölüm 77

SAMPSON VE BILLIE'Yİ tam mutfakta bira açarken buldum ve elinden aldım. Şenlikler başlamadan önce koca adamla aramızda halletmek istediğim bir şey vardı.

"Beni takip et. İkimiz de bir şeyler içmeden önce seninle konuşmam gerek," dedim.

"Ooh, gizemli," dedi Billie ve her zaman yaptığı gibi ikimize de güldü. Billie bir acil servis hemşiresidir ve her şeyi görmüştür.

John'a, "Yukarı gel," dedim.

"Ben zaten bir içki içtim," dedi John. "Bu iki numara." "Yine de gel. Sadece bir dakika sürer, Billie."

Çatı katındaki ofisimden, zeminden gelen müziğin sesini hâlâ duyabiliyordum. Parti seslerinin belli belirsiz uğultusu arasında Dr. Kayla'nın kahkahasını tanıdım.

Sampson duvara yaslandı. "Beni mi görmek istediniz efendim? Ofisinizde mi?"

Anthony's'deki büyük erkekler ligindeki basketbol takımından komik bir tişört giymişti. "*Kimse hareket etmezse, kimse incinmez.*" yazıyordu.

"İşle partiyi birbirine karıştırmak istemedim," dedim.

"Ama kendine engel olamıyorsun." Sampson sırttı. "Ya sen?"

"Çok uzun süre evde olmayacağım. Los Angeles'a zorundayım ve bu konuda daha fazla beklemek istemiyorum."

"Bu iyi bir kanca," dedi. "Saha nedir? Duyalım bakalım." "Temel olarak mı?

Direktör Burns ve ben, bu konuyu ciddi olarak düşünmenizi istiyoruz. Büro'da çalışmak için geliyor. Harekete geçmeni istiyoruz, John. Bunu bekliyor muydun?" Ben sordum.

Güldü. "Aşağı yukarı, elbette. Yeterince imada bulundun. Burns Büro'yu karalamak mı istiyor, şekerim?"

"Hayır. Umursadığımdan değil."

Burns'Büro'da istediği şey saha çalışmasının değerini bilen daha fazla ajan ve güvенеbileceği insanlardı, ekibiydi. Eğer sadece bir kişiyi işe alabilseydim, ona John Sampson'ın ilk tercihim olacağını söylemişim. Bu Burns için yeterince iyiydi.

"Müdürün ofisinden çoktan izin aldım," dedim. "Ron

Burns de aynı şeyleri istiyor. Ya da belki de tam ." "Yani beni mi istiyor?"

Sampson sordu.

"Jerome'u, Rakeem'i ya da Sojourner Truth okulundaki geçidi bekçisini alamadık. Yani evet, seninle yetinecek."

Sampson yüksek sesle güldü, bu benim en sevdiğim seslerden biridir. "Ben de seni özledim," dedi. "İster inan ister inanma, bir cevabım var. Washington PD'ye geri dönmeni istiyorum. Bu nasıl geri dönüş? Bir konuda haklısın, tekrar bir araya gelmek zorundayız. Öyle ya da böyle. Sanırım ben oyumu diğerinden yana kullanıyorum."

Ben de yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım; sonra John ve ben yumruklarımızı tokuşturduk ve öyle ya da böyle tekrar birlikte çalışmamız gerektiği konusunda anlaştık.

Sampson'a sürpriz teklifini düşüneceğimi söyledim, o da benimkini düşüneceğini söyledi. Sonra Sampson ofisin kapısını açtı ve alt kattan gelen müziği içeri aldı.

Bölüm 78

"Şimdi içki içmemize izin var mı?" dedi Sampson. "Bu bir parti, şekerim. Partileri hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz," dedim.

İki dakika sonra bir elimde bira, diğer elimde ev yapımı barbekü sosu damlayan bir pirzola vardı. Jannie ve Damon'ı yemek odasında kuzenleri Michelle ve Kayla Coles ile On Üç oynarken buldum. Dürüst olmak gerekirse, beni buraya çeken Kayla'ydı.

"Misafirlerimizi görmezden mi geliyorsunuz?" Çocuklara sordum.

Jannie, Kayla ve Michelle'e başıyla işaret ederek, "Bu ikisi değil," dedi.

Kayla, "Hayır, beni görmezden gelmek için kıcımı çok fazla kırbaçlıyorlar," dedi,

Jannie ve Damon'ı komplocu kahkahalara boğdu. İşte yine oldu. Bir kadın ve çocuklarım, iyi geçiniyorlar. Bunun nesi vardı? Neyi kaçıyordum?

Kartları karıştırıp dağıtırken Dr. Kayla'ya uzun uzun baktım. İnanılmaz derecede ayakları yere basıyordu ve öyle olmaya çalışmadan yakışıklıydı. Aslında ondan hoşlanmıştım. Kayla'dan uzun, çok uzun zamandır, Güneydoğu'da büyüdüğümüz çocukluğumuzdan beri hoşlanıyordum. Ne olmuş yani?

"Kartlarıma mı bakıyorsun?" diye sordu, hayallerimi ya da her ne olması gerekiyorsa onu bölerek.

"Kartlarınıza değil," diye araya girdi Jannie. "Size, Dr. Kayla. O böyle sinsidir."

", bu kadar şaka yeter. Ben gidiyorum. Gidip nineme yardım etmem gerekiyor," dedim. Kayla'nın iyiliği için gözlerimi devirdim ve sonra uzaklaştım.

Çabuk ol.

"Gitme," dedi Kayla. Ama ben çoktan kapıdan içeri girmiştım.

Mutfağa doğru giderken aklımda tek bir şey vardı. Kayla'yı partide nasıl yalnız bırakabilirdim? Ve ilk randevumuzda onu nereye götürecektim?

Bölüm 79

KAYLA'yı Kinhead'e bilerek götürdüm. Christine'le benim en sevdiğimiz yerd, ama ondan önce *benim* en sevdiğim yerd ve ben orayı geri alıyordum. Kayla benden beş dakika sonra geldi ve bu hoşuma gitti. Tam zamanında gelmişti, oyun oynamıyordu. Üzerinde siyah şal kaşmir kazak, siyah pantolon ve kedi topuk askılı ayakkabı vardı ve yine göz kamaştırıcıydı. Kendi tarzında.

"Özür dilerim Alex," dedi barda bana doğru yürürken. "Ben dakik biriyim. Bunun çok sıkıcı olduğunu ve her şeyin gizemini ortadan kaldırdığını biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Bir dahaki sefere, ki bir dahaki sefer olacak, kendimi moda'ya uygun bir şekilde geç kalmaya zorlayacağım. En az on dakika, belki on beş dakika."

"Affedildin," dedim ve birden kendimi inanılmaz derecede rahatlamış hissettim. "Aramızdaki buzları erittin, ha?"

Kayla göz kırptı. ", değil mi? Aynen . Tanrım, çok , değil mi? Sinsi, tıpkı gibi."

"Erkeklerin kendilerini tehdit eden kadınlardan hoşlanmadıklarını çünkü çok zeki olduklarını söylerler, bilir misin?" Dedim. "Korkunç zekisin."

"Ama sen kuralı kanıtlayan bir istisnasın, değil mi? Zeki kadınlardan . Her neyse, ben o kadar zeki değilim. Nedenini söyleyeyim, en azından benim teorim."

"bakalım. Ben bir bira alayım, musluktan Pilsner," dedim barmene.

Kayla sözlerine şöyle devam etti: "Hastanede sözde süper zeki insanlar, özel hayatlarında tam bir felaket olan doktorlar ve araştırmacılar görüyorum. Peki gerçekten ne kadar zeki ? Gerçekleri ve diğer insanların fikirlerini ezberleyebildikleri için mi akıllılar? Kaydedilmiş tüm rock'n roll şarkılarını bildikleri için mi? Ya da *Bewitched* dizisinin her bölümünün hikayesini bildikleri için mi?"

Gözlerimi devirdim. "*Bewitched*'ın hikayesini biliyor musun? *Bewitched*'ın hikayesini bilen insanlar tanıyor musun?"

"Tanrım, hayır. Belki *ER*. Ve *Scrubs*."

"Çok fazla R&B şarkısı biliyorum," dedim ona. "Yine de hayatı çok iyi anlayamadım."

Kayla güldü. "Katılmıyorum. Çocuklarınla tanıştım

Alex." "Christine Johnson'la tanıştın mı?"

"Kes . Her neyse, onunla tanıştım. Etkileyici bir kadın.

Tamamen. Ŗu anda biraz kafam karışık."

", tartışmayacağım. Yine de kendime karşı iyi bir dava açabilirim."

konuştuk, çok güldük, biraz içtik, güzel yemekler yedik.

İlginç bir şekilde, belki de çok kolay olacağı için büyükannem ve çocuklar hakkında konuşmaktan uzak durduk. Her zaman olduğu gibi Kayla'nın mizah anlayışından ama en çok da kendine olan güveninden keyif aldım. Kendi rahattı, savunmacı değildi. Onunla bir randevuya çıkmak hoşuma gitti.

Yemek sonrası içkimizi bitirirken, "Bu çok güzeldi Alex. Çok güzel ve kolay."

"Şaşırdın mı?" Ona sordum.

"Hayır, pek sayılmaz. Belki biraz," diye itiraf etti. "Belki de çok." "Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Hmm. Sanırım kim olduğumu bilmediğini bildiğim için, muhtemelen bildiğini düşünsen bile"

"Seni gördüğümde genellikle çalışıyorsun," dedim. "Dr. oluyorsun. Mahalle Sağlık Hizmetleri'nden Kayla."

"İki aspirin al, *sakın* beni evden arama," dedi ve güldü. "Sanırım zor olan, pek çok insanın bana sırrını açması ama çoğu zaman benim sırrıma karşılık alamamam."

Gülümsedim. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kayla başını salladı. "Sanırım bunu zaten söyledim. Bu çok iyi oldu. Bu gece düşündüğümünden çok daha fazla eğlendim."

"Doğru. Ve bir dahaki sefere olacak. Sen de öyle demiştin."

Bana çok hoş bir şekilde göz kırptı. "Bu konuda haklı değil miydim?"

"Haklıydın. Eğer beni tekrar görürsen."

"Görüşürüz Alex. Tabii ki görüşeceğiz. Bunun nasıl görmek istiyorum."

Bölüm 80

Ertesi öğleden sonra, Batı Yakası'na döndüğümde, Los Angeles Bürosu saha ofisi Mary Smith davasındaki son gelişmelerle ve aynı zamanda benimle ilgili dedikodularla çalkalanıyordu, ki bu en hafif tabiriyle iyi bir haber değildi.

Görünüşe göre, Maddux Fielding ile Jeanne Galletta'nın yerine geçtikten sonra pek anlaşılmadığımız söylentileri yayılmıştı. Büro-LAPD ilişkisi her zaman zayıftı, bazı davalarda diğerlerine göre daha işlevseldi ve bu kesin bir gerilemeydi.

Anladığım genel dedikodu/tartışma, Washington'dan Ajan Cross'un kaybedecek hiçbir şeyi olmadan gelip LAPD için işleri küstahça berbat edip etmediğiyle ilgiliydi.

Bunun beni beş dakika kadar rahatsız etmesine izin verdim; sonra yoluma devam ettim.

Mary Smith, nam-ı diğer Hollywood Sapığı, nam-ı diğer Kirli Mary, herkesin hatırlayabileceği en yoğun, en hızlı hareket eden ve en hızlı değişen cinayet davalarından biri haline geliyordu. Eskiler bile konu hakkında konuşuyordu. Özellikle de baş döndürücü kargaşa anlarının arasına küçük bir tartışma karışmışken.

Şehre geldiğim sabah bir e-posta daha gelmişti. Henüz görmemiştim ama bu seferkinin farklı olduğu söyleniyordu ve LAPD yanıt vermek için çabalamaya başlamıştı bile. Mary Smith bu kez bir uyarı göndermişti ve mesajı çok ciddiye alınmıştı.

Haftalar önce Büro'nun Mary Smith sinir merkezi olarak belirlenen on dördüncü kattaki konferans salonunda toplandık. Duvarlarda fotoğraflar, gazete kupürleri ve laboratuvar raporları sıralanmıştı. Hem uzunluğu hem de genişliğiyle odaya hakim olan devasa kiraz masanın bir kenarında geçici bir telefon bankası duruyordu.

Toplantı Fred Van Allsburg tarafından yönetilecekti ve o hepimizden on dakika sonra içeri girdi. Nedense onun geç gelmesi bana Kayla Coles'u ve onun her zaman dakik olmayı ne kadar sevdiğini düşündürdü. Kayla, alışkanlık olarak geç kalan insanların başkalarına -en azından saatlere- saygı duymadığına inanıyor.

Fred Van Allsburg'un tozlu ve eski bir lakabı vardı: Dur İşareti. Seksenli yılların sonunda kapattığı bir Amerika Birleşik Devletleri-Orta Amerika eroin koridoruna dayanıyordu. Bildiğim kadarıyla o zamandan beri bürokratik basamakları tırmanmak dışında kayda değer pek bir şey yapmamıştı. Şimdi onunla çalıştığım için

rütbesine ve kıdemine göre ona işin gerektirdiğinden daha fazla saygı duyuyordu.

Sanırım bunu biliyordu, bu yüzden toplantıya o şekilde başlaması beni hazırlıksız yakaladı.

"Başlamadan önce birkaç şey söylemek istiyorum," diye söze başladı.

"Şimdiye kadar hepinizin bildiği gibi, LAPD söz konusu olduğunda neredeyse tek başımızayız. Maddux Fielding elinden geldiğince tek başına hareket etmeye niyetli görünüyor ve büyük bir baş belası olma konusunda kendini aşıyor. Öyle değil mi Alex?"

Odada bilmiş bir kıkırdama dolaştı. Kafalar bana doğru döndü. "Yorum yok," dedim daha fazla kahkaha eşliğinde.

Van Allsburg herkesi susturmak için sesini yükseltti. "Bana kalırsa, iletişim hatlarımızı açık tutacağız ve bu da bildiğimiz her şeyi LAPD'ye tam ve zamanında bildirmek anlamına geliyor. Eğer herhangi birinin ufak tefek bir şey sakladığını duyarsam, kendilerini bir sonraki davalarında parmak izlerinde bulurlar. Fielding işleri istediği gibi yürütebilir. Bunun kendi profesyonelliğimizi tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Bu herkes için açık mı?"

Van Allsburg'un bu duruma verdiği tepki beni çok şaşırttı. Görünüşe göre, benim yanımda kalmak anlamına gelse bile, kendi bağlılıkları vardı.

Daha sonra Mary Smith'in yeni e-postasına geçtik. Mesajı hepimizin görebileceği şekilde büyük ekrana yansıtmak için konferans odasının projeksiyon sistemini kullandı.

Mesajı okuduğumda ne yazdığına değil, bize ne söylüyor gibi görüldüğüne takıldım. Daha önceki mesajlarında da aynı şeyi fark etmiştim, ama şimdi çok daha yalındı, sanki zaman içinde sesi daha da yükselen sabit bir davul sesi gibiydi.

Gelin ve beni alın, diyordu bize.

İşte . Sadece gel ve beni al. Neden bu kadar uzun sürdü?

Ve e-postayı, tabiri caizse ölü mektup ofisi olan merhum Arnold Griner'a göndermişti.

Bölüm 81

Kime?

agriner@latimes.com

Kimden: Mary Smith

Şuraya: Sıradaki kişi:

Sen ve ben zaten tanışmıştık, buna ne dersin?

Hatırlıyor musun? Hatırlıyorum.

Geçen gün bana bir imza verdiniz ve neşeli, büyüleyici tavırlarınızla çok doluydunuz. Çok cana yakın, çok gerçekçi görünüyordun. Nerede tanıştığımızı söylemek istemiyorum ama zaten hatırlamazsın. Sana filmlerini ne kadar beğendiğimi söyledim ve sen sanki hiçbir şey söylememişim gibi gülümsedin. Bu bana sizin için ne kadar görünmez olabileceğimi hatırlattı.

Beni ilk kez de görmezden gelmiyordun. Beni dün ya da bugün spor salonunda görmedin. Görmeni beklediğimden değil.

Sanki her yönden senin tam tersinim. Bu bir Yanık kokusu mu alıyorum?

Herkes senin kim olduğunu biliyor ama kimse benim kim bilmiyor. Ben ünlü ya da film yıldızı güzelliğinde ya da sizin olduğunuz şeylerden herhangi biri değilim. Kusursuz bir cildim ya da alameti farikası olan bir sırtışıım yok. Tüm raporlara göre, Patsy Bennett'ten daha iyi bir anne, Antonia Schiffman'dan daha iyi bir aktris, Marti Lowenstein-Bell'den daha iyi bir eş ve kesinlikle şu yeni yetme Suzie Cartoulis'ten daha ünlüsünüz.

"Her şeye sahip" dediklerinde tam olarak kastettikleri kişisiniz. Her şeye sahipsiniz ve zaman zaman unutsanız bile bunu bildiğinize bahse girerim.

Sende olmayıp bende olan tek bir şey var. *Bir şey biliyorum.* Biliyorum ki iki gün sonra öğlene kadar ölmüş olacaksın. Beyninde bir kurşun ve kimsenin tanıyamayacağı bir yüzün olacak, kendi güzel çocuklarının bile, filmlerine akın eden hayran kitlenin bile.

Ama tanıştığımızda bunların hiçbirini sana söylemedim.

Sadece gülümsedim, neredeyse reverans yaptım ve siz olduğunuz için teşekkür ettim. Bana bir daha baktığında bunun farklı bir şekilde olacağını bilerek oradan ayrıldım.

Bir sefere *görünmez olmayacağım*, bu konuda size söz veriyorum. Ve ben sözlerimi tutarım, Arnold Griner'a sorun.

Bölüm 82

"BU KONU HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORUZ?" Van Allsburg odadakilere sordu ve sonra doğrudan bana baktı. "Buradaki daha fazla buna benzer vakanız var. Neler oluyor? Şimdi neyin peşinde?"

Devam ettim ve . "Yakalanmak istiyor."

Gruba hitap etmek için ayağa kalkmam gerektiğini hissettim. "Büyük olasılıkla bu kişi kendini tamamen izole edilmiş hissediyor. Takıntı haline getirdiği insanları ortadan kaldırma tepkisi paradoksaldır. Kadın, erkek ya da o, sahip olamadığı şeyi yok ediyor. Zamanla kendini daha kötü hissetmesine neden oluyor. Mary'nin bir parçası bunu biliyor ve artık bunu yapmak istemiyor olabilir, ancak kendi başına duracak özdenetimden yoksundur."

"Peki ya son e-posta?" Fred sordu.

"Katilin kafasının karışık olduğuna dair bir başka işaret. Belki de bilinçli zihin yetkililerle alay ettiğine inanırken, bilinçaltı takip etmemiz için bir harita çiziyordur. Olanlara verebilmek için aklıma gelen tek şey bu ve mantıklı olup olmadığından bile emin değilim."

"Peki ya karşı olasılık?" diye sordu David Fujishiro. "Bizi kasıtlı olarak yanlış yönlendirmeye, kurguyla kandırmaya çalışıyor."

"Haklısın. Bu gerçek bir olasılık," dedim. "Ve bu bize e-postada yazanlar *dışında* akla gelebilecek her türlü sonucu bırakıyor. Bence önce mesajı olduğu gibi kabul etmek, sonra da alternatifleri değerlendirmek gibi bir yükümlülüğümüz var. Ancak David az önce diğer mantıklı olasılığı da dile getirdi. Elbette onun mantıklı olup olmadığını bilmiyoruz."

Aralarında dostum Page'in de bulunduğu birkaç temsilci ben konuşurken notlar karaladı. Tam olarak rahat olmasam da buradaki konumumun farkındaydım.

"LAPD'nin bu konuda ne yaptığını biliyor muyuz? Son tehditten bahsediyorum," diye sordu arkadaki, daha önce hiç görmediğim birkaç yüzden biri olan bir ajan. Cevap almak için Van Allsburg'a baktım.

"Çok büyük bir iç görev gücü kurmuşlar ve çalıştırıyorlar. Bu kadarını kesin olarak biliyoruz. Potansiyel hedeflerden oluşan bir veri tabanı üzerinde çalışıyorlar. Ama bu şehirdeki tüm isimsiz aktrisleri ele alırsanız, sadece aileleri olanlara bağlı kalsanız bile, elinizde uzun bir liste olur.

"Ayrıca, LAPD panik faktörü konusunda biraz çekingen davranacaktır. Devriyelerin artırılması ve biraz farkındalık yaratılması dışında, bu kadınlar ve aileleri için yapabilecekleri pek bir şey yok.

Mary Smith. Biri onu yakalamalı. Ve ne var biliyor musunuz? Bu kişinin biz olmasını istiyorum, LAPD değil."

Bölüm 83

DISNEYLAND her iyi anne için ironilerle doluydu. Broşürlerde "Dünyanın En Mutlu Yeri" deniyordu ve belki de öyleydi, ancak büyük, elektrikli kalabalıklarla, aynı zamanda bir çocuğu kaybetmenin en kolay yerlerinden biri olmalıydı.

Mary endişesine yenik düşmemeye çalıştı. *Endişelenmek sadece kötü şeylerin olmasına neden olur. Worrywarts'lar dünyanın en üzgün insanlarıdır. Bilmem gerekirdi.*

Ayrıca, bu günün eğlence ve aile günü olması gerekiyordu. Brendan ve Ashley bu günü dört gözle bekliyorlardı. Küçük Adam bile bebek arabasında bir aşağı bir yukarı sallanıyor, sözsüz bir heyecanla ciyaklıyordu.

Mary, şeker renkli mağazaları ve diğer turistik yerleriyle Main Street USA boyunca ilerlerken büyük ikisini yakından izledi. Her park haritasının bir yüzünü tutuyordu. Bu çok sevimliydi, çünkü ikisi de neye baktıklarını bilmiyordu. Adam doğduğundan beri, büyük olma oyunu oynamayı seviyorlardı.

"İlk olarak ne yapmak istersiniz, benim üç küçük balkabağım?" diye sordu onlara. "Geldik işte. Sonunda Disney'deyiz, tıpkı söz verdiğim gibi."

"Her şey," dedi Ashley nefes nefese. Goofy'nin, gerçek Goofy'nin, Ana Cadde'den geçip gidişini ağzı açık *bir* şekilde izledi.

Brendan, ağzında *Matthew* işlemeli Mickey Mouse kulakları takan kendi yaşlarında küçük bir çocuğu işaret etti.

"Bunları alabilir miyiz?" diye sordu umutla. "Lütfen, lütfen, lütfen alabilir miyiz?" "Hayır, üzgünüm tatlım. Annenin bunun için yeterli parası yok. Bu yolculukta değil. Bir dahaki sefere kesin."

Birden neden sandviç almayı düşünmediğini merak etti. Disney gezisi çok daha pahalıya mal olacaktı. Şu andan bir sonraki maaş çekine kadar evde bir şeyler ters giderse, başı büyük belaya girecekti.

Ama bu daha fazla şey demekti. *Dur. Dur. Dur. Dur. Bugün olmaz. Her şeyi mahvetme, Marsey-doats.*

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi nazıkçe, haritayı ellerinden alarak.

Kısa bir süre sonra, It's a Small World tekne gezintisinde süzülüyorlardı,

Mary'nin Brendan'ın yaşından beri yapmadığı bir şey.

Ama yine de aynıydı ve bu rahatlatıcıydı. Serinlik ve karanlık hatırladığı kadar rahatlatıcıydı ve hiç değişmeyen gülümseyen animatronik yüzleri hâlâ seviyordu. Disneyland'da güven verici bir şeyler vardı. Burada çocuklarla birlikte olmayı seviyordu ve sözünü tutmuştu.

"Şuna bakın!" Brendan, karla kaplı evlerinden el sallayan neşeli görünümlü bir Eskimo ailesini işaret ederek ciyakladı.

Brendan ve Ashley muhtemelen karı hatırlamıyordu bile, Adam'ın ise görmediğini fark etti. Evdeki gri ve sonsuz soğuk şimdi başka bir dünya gibiydi, *Oz Büyücüsü'nün* siyah-beyaz bölümü gibi. Dorothy'nin geri dönmesi ve Mary'nin asla dönmemesi dışında. Bir daha asla. Artık karla kaplı dağlar yoktu. Hepsi milyonlarca kilometre uzakta, ait oldukları yerdeydi. Şu andan itibaren Kaliforniya güneşi, gülümseyen Eskimolar ve Goofy'den başka bir şey olmayacaktı.

"Affedersiniz hanımefendi, lütfen dışarı çıkın," dedi bir görevli, onun hayalini bölerek.

"Anne!"

Mary hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu. Başka şeyler düşünmekten yolculuğun yarısını kaçırmıştı. Hatırladığı son bölüm neydi? *Eskimo ailesi. Kar. Oh, evet, kar.*

"Hanımefendi? Lütfen. Diğerleri bekliyor."

Mary, kendisine son derece kibar bir bakış atan üniformalı işçiye baktı.

"Tekrar dolaşabilir miyiz?" diye sordu.

O da mecburen gülümsedi. "Üzgünüm ama insanların bunu yapmasına izin veremeyiz.

Sıraya geri dönmeniz gerekecek."

"Hadi gidelim!" Brendan ağladı. "Hadi, anne. Sahne yok. *Lütfen?*"

", , " dedi Mary. Sesi gergindi ve biraz da utanmıştı.

Görevliye göz kırptı. "Çocuklar," dedi komplocu bir tavırla, sonra ekibine, sevgililerine yetişmek için platform boyunca koştu.

Bölüm 84

ÖĞLE YEMEĞİ ZAMANI HIZLA GELDİ ve Mary çantasında sadece on iki dolar ve bozuk para olduğunu görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Kendisi ve çocukları için küçük bir pizza ve paylaşacakları bir içecek yeterli olacaktı.

Mary yemeği masaya koyarken Ashley, "Üzerinde yeşil bir şey var," dedi.

"Tadı hiçbir şeye benzemiyor," dedi. Üzerindeki yeşil lekeleri sildi.

Kekik peçetesiyle. "İşte. Bütün yeşiller gitti, şimdi hepsi gitti." "O da peynirin *altında*. İstemiyorum anne. Ben açım, ben gerçekten aç!"

"Tatlım, bu öğle yemeği. Eve gidene kadar başka bir şey olmayacak."

"Umurumda değil."

"Ashley."

"Hayır!"

Mary derin bir nefes aldı ve beşe kadar saydı. Kendini kontrol çalıştı, çok uğraştı. "Kardeşine bak. Hoşuna gidiyor. Çok lezzetli."

Brendan gülümsedi ve bir ısırık daha aldı, itaatin resmiydi. Ashley sadece çenesini eğdi ve Mary'nin göz temasından tamamen kaçındı.

Mary omuzlarında ve boynunda gerginliğin arttığını hissetti. "Ash, tatlım, en azından bir ısırık almalısın. Ashley! Denemek zorundasın. Seninle konuşurken bana bak."

Mary tüm kalbiyle bu işin peşini bırakması gerektiğini biliyordu. Yemek yememek kendi kendini düzelten bir sorundu. Ashley'nin sorunuydu, onun değil. "Bunun ne kadara mal olduğunu biliyor musun?" dedi kendine rağmen. "Burada, *Fantasyland*'de *her şeyin* ne kadara mal olduğunu biliyor musun?"

Brendan araya girmeye çalıştı. "Anne, yapma. Anne, anne." "Öyle mi?" diye bastırdı. "Bir fikrin var mı?"

"Umurumda değil," diye karşılık verdi Ashley. Küçük sürtük, korkunç kız.

Gerginlik omuzlarından kollarına ve bacaklarına doğru yayıldı. Mary kaslarında keskin bir karıncalanma hissetti ve sonra bir anda serbest kaldı.

Ashley yemek istemedi mi? İyi. Sadece iyi.

Elini masanın üzerinde gezdirdi. "Anne!"

Brendan haykırdı.

Kağıt tabaklar ve pizza dilimleri avlunun beton zeminine kaydı. Bir

Soda , içindeki köpükler Adam'ın oturduğu açık bebek arabasının üzerine sıçradı. Çılgılığı neredeyse anlktı. Mary'ninkiyle yankılandı.

"Ne yaptığınızı görüyor musunuz? Görüyor musun?"

duymadı bile. Sesi bir kapının diğer tarafındaki bir şey gibiydi ve kapı kapalı ve kilitliydi.

Böyle olmaması gerekiyordu. Tanrı aşkına, o ve çocuklar Disneyland'daydı. Bu çok yanıştı, çok yanlış. Uğruna çok çalıştığı şey gidiyordu. Bu bir kâbustu. Her şeyi mahvedecek başka ne olabilirdi ki?

Bölüm 85

MARY SMITH'İN SON E-POSTASINA inanılacak olursa, bir sonraki cinayeti durdurmak için kırk sekiz saatimiz kalmıştı.

Bu imkânsız durumu daha da kötüleştirmek için, davada yüzlerce ajan ve dedektif olsa bile aynı anda her yerde olamazdık.

Özellikle bir ipucu ortaya çıkmıştı ve onunla devam edecektik. Fred Van Allsburg'un bize söylediği tek şey buydu. Bunu tartışmak için başka bir toplantıya ihtiyacımız olduğundan emin değildim ama geldim ve şimdi iyi ki gelmişim diyorum.

Maddux Fielding'in LAPD'deki gayri resmi kapalı kapı politikasını aşmayı başarmıştık. Oraya gittiğimde mavi banliyö ekibinden biri telefonda konuşuyordu.

LAPD ekibi iki baş dedektif, iki düzine saha ajanı ve bizimle birlikte hatta olan ipucu koordinatörü Merrill Snyder'dan oluşuyordu.

Snyder araştırmaya genel bir bakışla başladı. Sesinde ince bir New England dokunuşu vardı. "Bildiğiniz gibi, DMV'ler renge göre takip yapmıyor, Mary Smith'in sözde Suburban'ı hakkında elimizdeki tek özellik de bu," dedi gruba.

"Bu da bize Los Angeles County'de iki binden fazla olası eşleşme bıraktı. Triyaj meselesi olarak sivil çağrılara odaklanıyoruz. Hala her gün düzinelerce ihbar alıyoruz; mavi bir Suburban'ı olan ve bu konuda ne yapacağını bilmeyen insanlar; ya da bir tane görmüş, görmüş olabileceğini düşünen ya da belki de tane görmüş birini tanıyan insanlar. İşin zor kısmı, diğer doksan dokuz nokta doksan dokuzdan gelen çağrıların değerli yüzde sıfır nokta sıfır birini fark etmektir."

"Peki bu neden yükseldi?" Ben sordum.

Snyder bize bunun bir kombinasyon olduğunu söyledi. Pek çok ipucunda tek tek ilgi çekici ayrıntılar vardı ama bu ipucunda şüpheli faktörler bir araya gelmişti.

"Bu adam aynı zamanda kiracısı olan komşusu hakkında aradı. Mavi bir Suburban kullanıyor ve tabii ki Mary Wagner adını kullanıyor."

Kaşlar odanın içinde sallanıyordu. Bunlar tesadüflerin yarattığı şeylerdi, ama katilimizin - kamuoyunun dikkatini çekmeye olan tutkusuyla - aslında kendi ilk adını kullandığını bilmek beni şok etmezdi.

"O sanal bir Jane Doe," diye etti Snyder. "Burada ehliyet yok, ya da

Bu konuda herhangi bir eyalette. Arabanın plakası Kaliforniya, ama tahmin edin ne oldu?"

"Çalınmışlar," diye mırıldandı arkadan biri.

"*Çalıntılar*," dedi Snyder. "Ve iz bırakmazlar. Muhtemelen bir yerlerde terk edilmiş bir arabadan almıştır.

"Ve son olarak, adresi var. Van Nuys'daki Mammoth Caddesi. İptal edilen e-postanın bulunduğu internet kafeden sadece on blok ötede."

"Kadının kendisi hakkında başka ne biliyoruz?" Van Allsburg Snyder'a sordu. "Hakkında herhangi bir gözetim var mı?"

Ön taraftaki bir temsilci dizüstü bilgisayarındaki bazı tuşlara dokundu ve konferans odasındaki ekranda bir slayt .

Uzun boylu, orta yaşlı beyaz bir kadını park alanının karşısındaki bir noktadan gösteriyordu. Pembe bir hizmetçi üniformasına benzeyen bir şey giymişti. Vücudu ne zayıf ne de şişmandı; üniforma üzerine tam oturuyordu ama yine de erkeksi bedenine küçük geliyordu. Yaşını kırk beş civarında tahmin ediyorum.

"Bu sabah erken saatlerden," dedi Fred. "Beverly Hills Oteli'nde kat hizmetlerinde çalışıyor."

". *Temizlik mi?* Temizlik mi dediniz?"

Birkaç kafa Ajan Page'in pencere pervazına tünemiş oturduğu yere döndü.

"Ne olmuş ona?" Van Allsburg sordu.

"Bilmiyorum. Belki bu çılgınca gelebilir-"

"Devam et."

Page, "Aslında Dr. Cross'un raporundaki bir şeydi," dedi. "Suzie Cartoulis ve Brian Conver'in bulunduğu otelde. *Birisi yatağı* . Mükemmel bir şekilde." Omuz silkti. "Neredeyse fazla düzgün, ama Bilmiyorum. Otel hizmetçisi . . ."

Odadaki sessizlik gözünü korkutmuş gibiydi ve genç ajan . Page'in daha fazla deneyim kazandıkça bu tür tepkileri şüphecilik değil ilgi olarak düşündüm. Herkes teoriyi anladı ve Van Allsburg bir sonraki slayta geçti.

Mary Wagner'in yakın çekimi.

Yakından bakınca, ensesinde modası geçmiş bir topuzla topladığı koyu renk, tel tel saçlarında kırışmaya başlayan akları görebiliyordum. Yüzü yuvarlak ve kadınsıydı ama ifadesi nötr ve mesafeliydi. Başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

Arkadaki mırıldanıcı tekrar konuştu. "Pek bir şeye benzemediği kesin."

Ama yapmadı. Sokakta fark edebileceğiniz biri değildi.

Neredeyse görünmez.

Bölüm 86

O GECE saat 6:20'de Mary Wagner'in evinin bir blok ötesine park etmiştim. Bu kesinlikle bir şey olabilirdi, büyük çıkışımız olabilirdi ve hepimiz bunu biliyorduk. Şimdiye kadar basını uzak tutmayı başarmıştık.

İkinci bir ekip evin arkasındaki sokaktaydı ve üçüncü bir ekip de Beverly Hills Oteli'ndeki işinden Wagner'i takip ediyordu. Yiyecek almak için durduğunu ve eve yaklaştığını haber vermişlerdi.

Birkaç dakika sonra mavi bir Suburban, dumanlar çıkararak garaj yoluna girdi.

Bayan Wagner kamyonundan iki plastik torba aldı ve içeri girdi. Güçlü bir kadın gibi görünüyordu. Kendi kendine konuşuyor gibi de görünüyordu ama emin olamadım.

O içeri girdikten sonra, daha iyi görebilmek için sokağın aşağısına çekildik. Akşamki partnerim Manny Baker'dı, benim yaşlarımda bir menajer.

Manny'nin iyi bir ünü vardı ama kibar konuşmalara verdiği tek heceli yanıtlar çoktan sessizliğe gömülmüştü. Biz de yerleştik ve alacakaranlıkta Wagner'in evini izlemeye koyulduk.

Bayan Wagner'in kiraladığı bungalov, marjinal bir mahalle için bile kötü durumdaydı. Zincir bağlantı çitinin kapısı tamamen kayıptı. Çimenler, ön yol boyunca uzanan tuğla kenarlardan geriye kalanları aşmıştı.

Arazi, evin kendisinden ancak daha genişti ve güney tarafında bir araba yolu için yeterli yer vardı. Suburban, arabayı çekerken neredeyse komşunun duvarını sıyrıyordu.

Suburban hakkında bizi arayan Jeremy Kilbourn yan evde oturuyordu ve her iki evin de sahibiydi. Ondan Bayan Wagner'in bungalovunun on dört ay önce ölene kadar annesine ait olduğunu öğrenmiştik. Mary Wagner bundan kısa bir süre sonra eve taşınmış ve o zamandan beri kirayı zamanında ve nakit olarak ödemiş. Kilbourn onun "tuhaf bir hatun" olduğunu ama yeterince arkadaş canlısı olduğunu düşünüyor ve çoğunlukla içine kapanık biri olduğunu söylüyordu.

Bu gece evi karanlıktı. Mary Wagner kontrolden geçene kadar ailesini akrabalarının yanına götürmüştü.

Alacakaranlık geceye dönüşürken sokakta sessizlik ve durgunluk hakim oldu. Mary Wagner sonunda birkaç ışık yaktı ve gibi görünüyordu. Düşünmeden edemedim, *sessiz bir çaresizlik hayatı*.

Bir ara Maglite'ımı ve cüzdanımı çıkardım ve Damon, Jannie ve Küçük Alex'in fotoğraflarına bir göz attım, şu anda ne yaptıklarını merak ediyordum. Karanlıkta, yüzümdeki aptalca sırıtış hakkında endişelenmeme gerek yoktu.

Sonraki birkaç saat boyunca dikkatimi Mary Wagner'in değişmeyen evi ile kucağımdaki dava notları dosyası arasında paylaştırdım. Notlar şeyden çok bir destektir. Mary Smith hakkında bilinmesi gereken her şey zaten kafamın içindeydi.

Sonra bir şey gördüm -aslında birini- ve neredeyse gözlerime inanamıyordum.

"Oh, hayır," dedim yüksek sesle. "Oh, Tanrım!"

Zavallı Manny Baker neredeyse fırlayacaktı.

Bölüm 87

"HEY! *TRUSCOTT!* Dur orada! *Dur* dedim." Yazar ve fotoğrafçısının Mary Wagner'in evine yaklaştığını gördüğümde arabadan indim. Burada ne işleri vardı?

Bungalovdan yaklaşık aynı mesafedeydik ve Truscott aniden koşmaya başladı.

Ben de yaptım ve muhabirden çok daha hızlıydım, belki de onun düşündüğünden daha hızlıydım. Bana başka seçenek bırakmadı, de ön kapıya varmadan onu yakaladım. Beline vurduğum ve Truscott sert bir şekilde yere düştü, acı içinde homurdandı.

Bu iyi kısmıydı, ona vurmak. Ne karmaşa ama, tam bir felaket! Mary Wagner'in bizi duyup bakmaya geleceğinden emindik, sonra da havaya uçacaktık. Şimdi her şey hızla çözülecekti. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Wagner'in evinin görüş alanından çıkana kadar muhabiri ayaklarından sürükledim ve umarım sesten de uzaklaşmışsındır.

"Burada olmaya hakkım var. Sahip olduğun her şey için seni dava edeceğim Cross."

"Tamam, dava et beni."

Truscott bana bağırmaya başladığında ve fotoğrafçısı hala çekmeye devam ettiğinden, onu çekiçle kilitledim ve sokağın da yukarısına doğru koşturdum.

"Bunu yapamazsınız! Buna hakkın yok!"

"Yakalayın onu! Şu kamerayı !" Arkadan gelen diğer ajanlara .

"Seni dava edeceğim! Seni ve Büro'yu Karanlık Çağ'a kadar dava edeceğim, Cross!" Üçümüz onu nihayet ulaştığımız ilk köşeye taşırken Truscott hâlâ bağıırıyordu. Sonra James Truscott'u kelepçeledim ve yazarı sedanlarımızdan birine bindirdim.

"Götürün onu buradan!" Bir ajana söyledim. "Kameramanı da."

Truscott götürülmeden önce arka koltuğa son bir kez baktım. "Beni dava et, FBI'ı dava et. Hala engelleme suçundan tutuklusun. Bu deliyi buradan götürün!"

Birkaç dakika sonra, dar ara sokak Tanrı'ya şükür yine sessizdi.

Açıkçası, hayretler içinde kaldım - Mary Wagner, bu sözde dikkatli ve zeki katil, fark etmemiş gibi görünüyordu.

Bölüm 88

MARY WAGNER o gece hepimizden çok daha fazla . James Truscott geceyi hapiste geçirdi ama sabaha çıkacağından emindim. Dergisi çoktan bir şikayette bulunmuştu. Yine de pek bir şey kaçırmamıştı. Yardım ekibi nihayet sabah 4:00'te geldiğinde rapor edilecek yeni bir şey yoktu.

Bu bana otelime gidip iki saat kestirmek ve tekrar yola çıkmadan önce duş almak için yeterli zamanı verdi.

Beverly Hills Otel'i'ne 7:00'yi biraz geçe vardım. Mary Wagner'in mesaisi 7:30'da başlamıştı.

Bu iş kesinlikle ilginçleşmeye başlamıştı ve her geçen dakika daha da tuhaflaşıyordu.

Hollywood'da pembe sıvalı bir simge olan lüks otel, Sunset Bulvarı'nda palmye ve muz ağaçlarından oluşan bir duvarın arkasında neredeyse gizlenmiş bir şekilde duruyordu. Pembe renkli lobisi ve her yerde bulunan muz yapraklı duvar kâğıtlarıyla içerisi de dışarısını yansıtıyordu.

Güvenlik şefi Andre Perkins'i alt kattaki ofisinde buldum. Otelde kasıtlı olarak tek bir irtibat ayarlamıştım.

Perkins'in kendisi de eski bir Büro ajanıydı. Oraya gittiğimde masasında Mary Wagner'in dosyasının iki kopyası vardı.

"Örnek bir çalışan gibi davranıyor," dedi bana. "Zamanında geliyor, işine devam ediyor. Anladığım kadarıyla, sadece geliyor, işini yapıyor ve gidiyor gibi görünüyor. Etrafa biraz daha sorabilirim. Sormalı mıyım?"

"Henüz yapmayın, teşekkürler. Peki ya geçmişi? Orada benim için bir şey var mı?"

Wagner'in orijinal başvurusunu ve birkaç sayfalık notları çıkardı.

"Neredeyse sekiz aydır burada. Görünüşe göre bundan önce şehir merkezindeki bir Marriott'tan yasal olarak işten çıkarılmış. Ama daha önce yaptığı bazı yaptım ve hepsi yanlış numara ya da bağlantı kesilmiş. Sosyal güvenlik numarası da sahte. Bir hizmetçi ya da hamal için alışılmadık bir durum değil."

"Tüm vardiyaları boyunca gerçekten tesiste olduğunu kesin olarak söyleyebilecek biri mi?" Ben sordum.

Perkins başını salladı. "Sadece temizlik kayıtları."

Kâğıtlarını tekrar gözden geçirdi.

"Kotalarını kesinlikle tutturuyor, ki çok fazla kaçıyor olsaydı bunu yapamazdı. Yorum kartları da gayet iyi. İyi bir iş çıkarıyor. Mary Wagner burada ortalamanın üzerinde bir çalışan."

Bölüm 89

PERKINS, Mary Wagner'in zaman çizelgelerinin kopyalarını çapraz referans için Büro'ya göndermek üzere FAKS MAKİNESİNİ KULLANMAMA İZİN VERDİ. Sonra bana bir bakım üniforması ve üzerinde "Bill" yazan bir yaka kartı ayarladı.

Bill bodrum katında, kat hizmetlerinin kâğıt ürünleri ve temizlik malzemelerini yüklediği stok alanını görebilecek bir yerde konuşlanmıştı. Saat 7:30'dan hemen sonra, yeni vardiya içeri süzüldü.

Hepsi kadındı, hepsi de aynı pembe üniformayı giymişti. Mary gruptaki en uzun boyluydu. *İri* kemikliydi, bazı insanlar ona böyle derdi. Ve beyazdı, temizlik personelindeki birkaç kişiden biriydi.

Mary Smith'in Marti Lowenstein-Bell'in bedenini yüzme havuzunda manipüle ederken, Brian Conner'ı otel odasının zemininden yatağa taşıırken yaptığı fiziksel işler için yeterince güçlü görünüyordu.

Bill yaklaşık yirmi metre uzakta, yüzü kısmen kapının arkasında gizlenmiş bir sigorta panelinin karşısında duruyordu.

Wagner sessizce ve verimli bir şekilde işine devam ederken diğerleri onun etrafında sohbet ediyordu, çoğu İspanyolca konuşuyordu. Perkins'in tarif ettiği gibi çoğunlukla kendi halindeydi. Yük asansörüne binen ilk araba onunkiydi.

Onu üst kata kadar takip etmedim. Otel koridorlarında gizlenemezdi ve benim önceliğim onunla daha sonra evde, kendim olarak görüşmekti. Bu da Bill için otelde sınırlı bir gözetim anlamına geliyordu.

En iyi fırsatım, personel kafeteryasının ağzına kadar dolu olduğu öğle yemeği saatinde geldi. Mary kapıya yakın bir masada tek başına oturmuş, ton balıklı sandviç yiyor ve muhtemelen bir tür günlük olan bez ciltli bir kitaba bir şeyler yazıyordu. O günlüğü görmek istiyordum. Etrafındaki insanlarla konuşmaları kibarca merhabalaşıp vedalaşmaktan öteye gitmiyor gibiydi. Mükemmel bir çalışan.

O noktada kendimi dışarı atmaya karar verdim ve Perkins'in bodrumdaki ofisine geri döndüm. Ona nezaketen bilgi verdim. Konuşurken çağrı cihazım çaldı.

". " Kriz merkezinde Karl Page var.

"Hemen bilmek istersiniz diye düşündüm - evet, bir saniye, hemen geliyorum - zaman çizelgeleri mükemmel bir şekilde kontrol edildi. Mary Wagner bir saattir işte *değilmiş*.

her tahmini ölüm zamanından en az iki saat önce ve iki saat sonra. İstisna yok. Cha-ching!"

"Tamam, teşekkürler. Ben . Bugün çalışıyor." "Onu en son ne zaman gördün?"

"Yaklaşık on dakika önce. Gitmem gerek, Page." Perkins beklentiyle bana bakıyordu ve çok fazla soru sormasını istemiyordum. Page'in "Bekle!" diye bağırdığını duyduğumda ahize yarı yolda yuvasına geri dönmüştü.

Perkins'e kaşlarımla *özür diledim*. Bazen Ajan Page biraz çileden çıkarıcı olabiliyordu, sanki çok çabalıyormuş gibi.

"Ne, Karl?"

"Mary Smith'in son e-postası, Alex. Yarın saat 12'de gerçekleşmesi gereken cinayet."

"Evet, anladım," dedim ve telefonu kapattım. Page'in bana ne söylemeye çalıştığını zaten biliyordum.

Yarın Mary Wagner'in izin günüydü.

Bölüm 90

Bir tutuklama travması yaşamadan önce Mary Wagner ile konuşmaya çalışmamın çok önemli olduğuna ZATEN İNANMIŞTIM. Bu garip davada içgüdüsel olarak verdiğim güçlü tepki buydu. Yine de LAPD'nin hızlı hareket etmesi için büyük bir baskı altında olacağını biliyordum. Bu da mümkünse daha da hızlı hareket etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Aceleyle Büro'ya döndüm ve Van Allsburg'u ofisinde buldum. "Bana sorma. Benim kararım değil," dedi, ben görüşme talebimi ilettikten sonra. "Maddux Fielding onun yanına taşınmak isterse-"

"O zaman bana bir iyilik yap," dedim.

Dakikalar sonra Fred'in ofisinde telefonda konuşuyorduk. Maddux Fielding'in muhtemelen telefonumu açmayacağını biliyordum ama Van Allsburg hemen bağlandı.

"Maddux, Alex Cross burada. Mary Wagner'i sorguya çekecek kadar uzun bir süre bekletmek için oldukça iyi bir argüman sunuyor."

"Sence onu daha ne kadar yakalayabiliriz?" Fielding sordu. "Bitti. Onu içeri alacak çok şeyimiz var."

"Her şey ikinci dereceden," dedim hoparlöre. "Gitmesine izin vermek zorundasınız."

"Evet, bunun üzerinde çalışıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Çoktan öfkelenmeye başlamıştım. "Bize söylemediğin şey ne Maddux? Bizi dışarıda bırakmanın ne anlamı var?"

Meşru sorumu alametifarikası olan taş gibi sessizliğiyle geçiştirdi.

"Dinle, LAPD ve Büro arasında, sürekli gözetim altında; harekete geçtiğine dair herhangi bir işaret göstermedi. Zaman çizelgesini biliyoruz. İzin ver onunla evinde konuşayım. Bu onu savunmasız bir duruma getirmek için son bir şans olabilir." Sesimin uzlaşmacı tonundan nefret ediyordum ama Mary ile yapacağım görüşmenin önemli olabileceğini biliyordum.

"Dedektif, aramızda anlaşmazlıklar olduğunu biliyorum," dedim, "ama ikimiz de burada hızlı bir çözüm arıyoruz. Bu benim en iyi yaptığım şey. Eğer bana izin verirsiniz
-"

"Altıya kadar onun evinde ol," dedi aniden. "Yine de sana herhangi bir söz vermiyorum Cross. İşten sonra eve gitmezse ya da başka bir şey değişirse, bu iş biter. Onu yakalarsınız."

Kaşlarımı kaldırdığımda hattan bir tık sesi geldi ve görüşme sona erdi.

Bölüm 91

Zincirli kilidi kullanmaya zahmet etmedi. Ön kapıyı açarken şingirdadığını duydum.

"Mary Wagner?"

"Evet?"

Büyük ayakları çıplaktı ama üzerinde hâlâ Beverly Hills Oteli'nin pembe hizmetçi üniforması vardı. Kim olduğumu anlamadan önce ilgi çekici bir şekilde gülümsedi.

"Ben FBI'dan Ajan Cross." Kalkanımı da içeren kimliğimi gösterdim. "İçeri girip size birkaç soru sorabilir miyim? Önemli bir konu."

Yorgun yüzü sarktı. "araba, değil mi? Tanrım, keşke o şeyi boyayabilsem ya da takas edebilsem. Her türlü utanç verici bakışla karşılaşıyorum, inanamazsınız."

Tavırları otelde gördüğüm her şeyden daha dışa dönüktü, ancak çok fazla öğrencisi olan bir devlet okulu anaokulu öğretmenin kuşatılmış, hareketli niteliğine sahipti.

"Evet, hanımefendi," dedim. "Arabayla ilgili. Sadece bir formalite; geldiğinde çok sayıda mavi Suburban'ı takip ediyoruz. İçeri girebilir miyim? Uzun sürmez."

"Elbette. Kaba olmak istememiştim. Lütfen, içeri gelin. Gelin."

Kaldırımdaki Baker'a el salladım.

"Beş dakika," diye seslendim, çoğunlukla Bayan Wagner'in evinde yalnız olmadığımı bilmesini sağlamak için. Umarım, caddenin yukarısındaki ve aşağısındaki plakasız LAPD birimleri onun gözüne benimkinden daha görünmezdir.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattı. Adrenalin bir anda vücuduma yayıldı. Bu kadın bir katil miydi, muhtemelen de bir deli? Garip bir nedenden ötürü, onun tarafından tehdit edildiğimi hissetmedim.

Evin temizliği bende güçlü bir ilk izlenim bıraktı. Yerler yeni süpürülmüştü ve hiçbir yerde dağınıklık belirtisi görmedim.

Ön koridorda ahşap bir oyma asılı duruyordu. Eteğinin üzerinde *Hoş Geldiniz* yazan, reverans yapan bir çiftçi kızı şeklindeydi. Dışarıdaki görece bakımsızlığın ev ait olduğunu anladım. Burası ise onun.

"Lütfen ," dedi.

Mary Wagner bana sağ tarafımdaki kemerli geçitten oturma odasına doğru işaret etti. Uyumsuz bir kanep ve aşk koltuğu odanın çoğunu kaplıyordu.

Televizyonun sesi kapalıydı ve yıpranmış kızılağaç sehpanın üzerinde bir kutu Diet Pepsi ve yarısı yenmiş bir kase çorba duruyordu.

"Yemeğinizi bölüyor muyum?" diye sordum. "Bunun için gerçekten üzgünüm." Gitmeyeceğimden değil.

"Oh, hayır, hayır, hiç de değil. Pek yemek yiyen biri değilimdir." Hemen televizyonu kapattı ve yiyecekleri kaldırdı.

Koridorda kaldım ve o bulaşıkları arkadaki mutfak tezgahına koyarken etrafa göz gezdirdim. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Neredeyse fazla düzenli, tertipli, tertemiz, sıradan bir evdi.

"İçecek bir şey ister misin?" diye seslendi diğer odadan. "Yok, teşekkürler."

"Su? Soda? Portakal suyu? Sorun değil, Ajan Cross." "Ben iyiyim."

Günlüğü muhtemelen evin içindeydi ama görebildiğim kadarıyla hiçbir yerde yoktu.

Televizyonda *Jeopardy!* izliyordu.

"Aslında portakal suyum bitti," dedi nazikçe, bana doğru geri dönerek. Ya tamamen rahattı ya da rol çok iyiydi. Çok garip. Onu oturma odasına kadar takip ettim ve ikimiz de .

"Peki, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu garip bir şekilde rahatsız edici olan nazik bir ses tonuyla. "Elbette yardım etmek isterim."

Kendi ses tonumu rahat ve tehditkâr olmayan bir şekilde korudum. ", arabanızın tek sürücüsü siz ?"

"Sadece ben." Sanki bu soru biraz komikmiş gibi gülümsedi. Nedenini merak ettim.

"Son altı hafta içinde herhangi bir zamanda gözetiminiz dışında oldu mu?"

"Uyurken tabii ki. Ve isteyken. Beverly Hills Oteli'nde temizlik yapıyorum."

"Anlıyorum. Yani işe gitmek için arabaya ihtiyacınız var."

Üniformasının yakasını parmakladı ve sanki o kısmı yazmamı istiyormuş gibi elimdeki deftere . İçimden gelen bir dürtüyle devam ettim ve yazdım.

"Sanırım cevabım evet," diye devam etti. "Teknik olarak, benim ... her ne dediyerseniz onun dışındaydı. *Gözetim.*" Gülüşü biraz nazlıydı. "Benim yetki alanım."

Kendimce birkaç not daha karaladım. *Memnun etmeye hevesli misin?*

Meşgul eller.

Zeki olduğunu bilmemi istiyor.

Devam ederken, onu dinlediğim kadar izledim de. Söylediği hiçbir şey gerçekten sıra dışı değildi. En çok dikkatini çeken şey bana odaklanma şekliydi. Elleri sürekli farklı yerlere gidiyordu ama kahverengi

Gözler çok uzağa gitmedi. Orada olduğum için memnun olduğu izlenimine kapıldım.

Görüşmenin sonunda ayrılmak üzere ayağa kalktığımda yüzü düştü.

"Bir bardak su için sizi rahatsız edebilir miyim?" Dedim ve gözle görülür bir şekilde aydınlandı.

"geliyorum."

Onu kapıya kadar takip ettim. Mutfaktaki her şey de özenle düzenlenmişti. Dört dilimli bir tost makinesi ve country kitsch tarzı bir dizi konserve kutusu dışında tezgahlar çoğunlukla boştu.

Lavabonun yanındaki bulaşıklık doluydu ve temiz gümüş takımların arasında iki bife bıçağı vardı.

Musluktan bir bardak doldurdu ve bana uzattı. Tadı hafif sabunluydu.

"Aslen Kaliforniyalı mısın?" Sohbet eder gibi sordum. "Kaliforniya'dan Buralarda mı?"

"Oh, hayır," dedi. "Hiçbir yer bunun kadar güzel değil." "Nereden taşındın?"

"Kuzey ." Bir utangaç kahkaha daha ve başını salladı. "En azından, öyle de olabilir."

"Dur tahmin edeyim. Maine mi? Bana New England'lı gibi geldin." "Tekrar doldurabilir miyim?"

"Hayır, teşekkür . Gerçekten, ben iyiyim."

Henüz yarısı boşalmamış olan su bardağını elimden aldı ve lavaboya doğru döndü.

İşte o zaman kıyamet .

Önce ağır ayak sesleri ve hemen dışarıdan gelen yüksek sesli bir bağırış duydum.

Neredeyse anında, arka kapı parçalanmış tahta ve camların gürültüsüyle patlayarak açıldı. Ön kapının da çarparak içeri girdiğini duydum.

Ardından polis memurları, üzerlerinde çelik yelekleri, silahlarını çekmiş ve Mary Wagner'e doğrultmuş halde iki taraftan mutfığa etti.

Bölüm 92

Mary su bardağını düşürdü ama kırıldığını bile duymadım. Birden mutfak Mary'nin korku dolu çığlıklarının yanı sıra yüksek sesle bağırışlarla doldu.

"Evimden defol! Ben hiçbir şey yapmadım! Benden uzak dur, lütfen! Neden buradasın?"

LAPD saldırı ekibinin kim olduğumu bilip bilmediğinden bile emin olmadan rozetimi tuttum.

"Yere yat!" Baş subayın tabancası Mary'nin göğsüne doğrultulmuştu. "Yere yat. *Hemen! Yere yat!*"

Birkaç saniye içinde Mary Wagner tam bir enkaz haline geldi. Gözleri odaklanmamıştı ve kendisine bağırان memuru duymuyor gibiydi bile.

"Yere yat!" diye tekrar bağırdı.

çekildi, hâlâ çığlık atıyordu, kolları ve omuzları kambur, savunma pozisyonundaydı.

Çıplak ayağının kırık su bardağının bir parçasının üzerine düşmesini sadece izleyebildim. Acınası bir çığlık attı, sonra tokat yemiş gibi bir tarafa doğru sarsıldı.

Serbest ayağı suyun kaydı ve altında büküldü. Kollarını hızla savurarak sert bir şekilde yere düştü.

Polis saldırı timi bir saniye içinde peşindeydi. İki memur Mary'yi ters çevirdi ve arkadan kelepçeledi. Bir diğeri haklarını okudu, kelimeler muhtemelen anlayamayacağı kadar hızlı geliyordu.

Biri dirseğimi tuttu ve kulağıma konuştu. "Efendim, benimle gelebilir misiniz lütfen?"

Her kimse geldim.

"*Efendim?*" Memur bana tekrar sarıldı, ben de öfkeyle onu ittim. "İlk yardıma ihtiyacı var." Ama kimse beni duymuyor gibiydi ya da duysalar bile

herhangi bir dikkat.

"Hanımefendi, size söylediğim her şeyi anladınız mı?" diye sordu tutuklama memuru. Titreyerek başını salladı, hâlâ yüzüstü yerde yatıyordu. Bunların hiçbirini anlamadığından oldukça emindim.

"Hanımefendi, evet ya da hayır demenizi istiyorum. Size söylediğim her şeyi anladınız mı?"

"Evet." Nefes nefese kalmıştı. Nefes alış verişi düzensizdi. "Anlıyorum. Kötü bir şey yaptığımı düşünüyorsun."

Bu kadarı yeterliydi. Polislerin arasından geçip onun yanına diz çöktüm.

"Mary, benim. Ajan Cross. İyi misiniz? Mary? Şu anda neler olduğunu gerçekten anlıyor musun?"

Hâlâ paniklemişti ama kendini kaybetmemişti. Parçanın ayağından çıktığından emin olduktan sonra bir bulaşık havlusuna sardım ve oturmasına yardım ettim.

Sanki tanıdık bir şey var mı diye odayı tarıyormuş gibi gözlerini dört açarak etrafına bakındı.

"Mary, seni tutukluyorlar. Şimdi onlarla gitmen gerekiyor. Ne anlıyor musun?"

"Tamam, bulduk." Belki benim yarı yaşında bir polis içeri girdi. "Bana bir saniye izin verin," dedim.

"Hayır, efendim," diye cevap verdi. "Şüpheliyi derhal gözaltına alacağız."

Mary'den uzaklaştım ve sesimi alçak tuttum. "Burada sana ne yapman için yardım etmeye çalıştığımı sanıyorsun?"

"Efendim, talimatlarım açık ve net. Lütfen uzaklaşın. Bu bizim tutuklamamız."

Teslim olmanın tek alternatifi gerçekten çirkin bir olaydı. Bunu ciddi ciddi düşündüm ama tartışmamın tutuklayan memurlarla değil, patronlarıyla biliyordum. Her neyse, olan olmuştu zaten.

Birkaç saniye içinde Mary Wagneri ayağa kaldırmışlar ve kapıdan dışarı itmişlerdi. Lekeli bulaşık havlusu, uzun kırmızı bir lekenin muşambayı işaretlediği yerde buruşuk bir şekilde duruyordu.

"İlk yardım!" Arkalarından bağırdım, artık beni duymuyorlardı, söyleyeceklerim umurlarında bile .

Yemin ederim, birine vurmak istedim. Hayal kırıklığım ve öfkem taşıtı ve onu nereye götüreceğimi biliyordum; en yakındaki çavuşun üzerine çark ettim.

"Maddux Fielding hangi cehennemde?" çıktığı kadar bağırdım. "Nerede o?"

Bölüm 93

"GERİ ÇEKİL, CROSS!"

Fielding ben ona ulaşmadan önce söylemişti. Mary Wagner'in evinin önündeki kaldırımında, tutuklama memurlarından biriyle görüşüyordu.

Blok, banliyö normalliğinden çoğu insanın asla görmediği ya da görmek istemediği türden bir polis sahnesine dönüşmüştü.

Bir düzine ya da daha fazla siyah-beyazlı caddeyi , çoğunun flaşörleri hâlâ açıktı.

Parlak sarı renkli olay yeri bandı tel örgülerin üzerine gerilmişti ve testerelerden oluşan bir bariyer araziye çevreliyor, gerçek suç tarihinin oluşumunu görmek isteyen ve hızla büyüyen bir kalabalığın önünü kesiyordu.

Mary Smith o evde yaşıyordu. Hayal edebiliyor musun? Bizim mahallemizde?

Birkaç haber aracının da çoktan alanda olduğunu gördüm. Maddux Fielding'in Büyük Getirisi için önceden bir haber ayarlayıp ayarlamadığını merak ettim ve bu beni daha da kızdırdı.

"Bunun amacı neydi?" Ona bağırdım.

Tek görebildiğim, isteksizce dönüp ona bakarken yüzündeki kendini beğenmiş ifadeydi.

Ben.

"Önemli bir görüşmeyi tehlikeye attınız, kişisel güvenliğinden bahsetmiyorum bile.

ve benimkini. İkisi de gereksizdi. Vurulabilirdim. O da vurulabilirdi. Bu tutuklamayı bir karnaval haline getirdiniz. LAPD için bir utanç kaynağısın."

Kimin dinlediğini bilmiyor ya da umursamıyordum; sadece Fielding için utanç verici olmasını umuyordum. Belki de bu onun konuştuğu bir dildi. Yüzü esrarengizliğini koruyordu.

"Ajan Cross-"

"İtiraf şansınıza ne yapmış olabileceğinizi biliyor musunuz?"

"yok!" diye bağırdı sonunda. "İhtiyacım yok çünkü daha iyi bir şeyim var."

"Sen neden ?"

Küçümseyerek başını salladı. Burada değerli olan şey bilgiydi ve o bilgiye sahipti. Neyi saklıyordu ki?

"Meşgul olduğumu herhalde görüyorsunuzdur," dedi bana. "Raporumu hazır olur olmaz Federal Büro'ya sunacağım."

Yürüyüp . "Bu görüşme için bana zaman verdin. Söz vermiştin!"

Çoktan arkasını dönmüştü ama şimdi tekrar bana döndü. "Bir şey değişirse biter demiştim. Ben de sana tam olarak bunu söyledim."

"Peki ne değişti, lanet olası?"

Bir durdu. "Siktir , Ajan Cross. Sana cevap vermek zorunda değilim."

Ona doğru hamle yaptım ve muhtemelen bu tam da onun istediği şeydi. İki maymunu aramıza girdi ve beni geri çekti. İyi de oldu, ama yüzündeki o alaycı ifadeyi silmek, hatta bazı özelliklerini kısa süreliğine yeniden düzenlemek iyi hissettirebilirdi. İki memurdan kurtuldum ve oradan uzaklaştım.

Daha sakinleşmeye başlamadan cep telefonumu çeviriyordum. "Jeanne Galletta."

"Ben Alex Cross. Mary Wagner'in tutuklanmasıyla ilgili bir şey biliyor musunuz?" "İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Özür dilerim. Ama sen biliyor musun Jeanne? Şu onun evindeyim. İnanılmaz bir karmaşa var. Nasıl düştüğüne inanamazsın."

Jeanne durakladı. "Artık o davada değilim." "Yüz yüze olsam farklı bir cevap alır mıydım?"

"Alabilirsin."

"O zaman beni rahat bırak. Lütfen, Jeanne. Yardıma ihtiyacım var. Etrafta koşuşturacak vaktim yok."

Sesi sonunda yumuşadı. "Orada ne oldu? Sesin gerçekten üzgün geliyor."

"Çok üzgünüm. Her şey patladı. LAPD sirkteki palyaço arabası gibi içeri daldığında onunla görüşmenin tam ortasıdaydım. Bu çok saçmaydı Jeanne ve gereksizdi. Fielding bir şeyler biliyor ama ne olduğunu söylemiyor."

"Seni bir adım kurtaracağım," dedi Jeanne. "O . O cinayetleri o işledi, Alex."

"Nereden biliyorsunuz? LAPD nereden biliyor? oluyor?"

"Patrice Bennett öldürüldüğünde sinemada bulunan saç telini hatırlıyor musunuz? Mary Wagner'in oteldeki dolabından bir kazak çıkardılar. Sonuçlar az önce geldi. Aynı saç.

Fielding onunla koştu."

Zihnim, bu yeni bilgiyi diğer her şeyin yanına yerleştirmekle meşguldü.

"Görüyorum ki davadan uzak durarak iyi bir iş çıkarıyorsun," dedim sonunda.

"Kulak misafiri olduğum şeylere yardım edemem."

"Peki onu nereye götürdüklerini duydun mu?"

Jeanne tereddüt etti ama sadece birkaç saniye. "Sylmar Caddesi'ndeki Van Nuys istasyonunu deneyin. Acele etseniz iyi olur. Orada kalmayacaktır."

"Yola çıkıyorum."

Bölüm 94

DOĞRU Van Nuys istasyonuna gittim, ama taşa tutuldum: Yüzüme karşı Mary Wagner'in orada tutulmadığı söylendi.

LAPD'yi harekete geçirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu: bu kadın vardı, şüphelileri ve onu paylaşmıyorlardı. Ron Burns bile bana yardım edemedi ya da .

Mary'yi ertesi sabaha kadar göremedim. O zamana kadar LAPD şehir merkezindeki geçici bir nezarethaneye nakletmiş ve burada sorguda tamamen bağlı tutmuşlardı - tahmin ettiğim gibi gerçek bir ilerleme kaydedilmemişti.

Sempatik bir dedektif bana onu umutsuzlukla katatonik arasında bir yerde tarif etti, ama yine de Mary Wagner'i kendim görmem gerekiyordu.

Şehir merkezindeki tesise , toplanan basın ordusu şimdiye kadar gördüklerimizin iki katı büyüklüğündeydi. Kolayca. Hollywood Sapıĝı davası haftalardır sadece yerel deĝil, ulusal manşetlere de çıkmıştı.

Mary Wagner'in sabıka fotoğrafı artık her yerdeydi; boş gözlü, darmadaĝınık bir kadın, bir katile çok benziyordu.

Arabamın radyosunu kapatmadan önce duyduğum son şey, Hollywood'daki zengin ve ünlü kadınlara karşı neden cinayetler işlediğine dair saçma sapan sabah programı şakaları ve psikobazlıktı.

"Kathy Bates'e ne dersiniz? Mary'yi o oynayabilir. O harika bir oyuncu," diye soran bir "endişeli" dinleyici talk show sunucusuna eşlik etmekten çok memnun oldu.

"Çok yaşlı. Ayrıca, zaten *Misery*'de oynadı. Bence Nicky Kidman'ı bulun, ona yeni bir takma burun ve peruk taktırın, otuz kilo verin, ," diye cevap verdi DJ. "Ya da belki Meryl Streep. Emma Thompson? Kate Winslet güçlü olur."

Karakoldaki işlemlerim neredeyse kırk beş dakika sürdü. Mary Wagner'i bana getirecekleri küçük sorgu odasına ulaşmak için dört farklı personelle konuşmak ve yarım düzine kez kimliğimi göstermek zorunda kaldım. Sonunda, kendi tatlı zamanlarında.

Sonunda onu gördüğümde, ilk tepkim şaşırtıcı bir şekilde acımak oldu.

Mary uyumamış gibi görünüyordu, gözlerinin altında morarmış yarım aylar ve sarkık, ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Pembe otel üniforması

gitmişti. Artık şekilsiz gri bir eşofman altı ve mutfağıyla aynı renkte soluk sarı boyayla beneklenmiş eski bir UCLA sweatshirt giyiyordu.

Beni gördüğünde gözlerinde belli belirsiz bir tanıma titreşimi belirdi. Washington'daki St. Anthony's'de düzenli olarak ziyaret ettiğim bazı Alzheimer hastalarını hatırladım.

Gardiyana kelepçelerini çıkarmasını ve dışarıda beklemesini söyledim. "Onunla iyi olacağım. Biz arkadaşız."

"Arkadaşlar," diye tekrarladı Mary gözlerimin içine derin derin bakarken.

Bölüm 95

"MARY, beni dünden hatırlıyor musun?" Gardiyan tekrar koridora çıkar çıkmaz sordum. Bir sandalye çekip oturdum. Aramızdaki dörde sekiz sade masa yere sabitlenmişti. Küçük odanın içi serindi, bir yerlerden hava akımı geliyordu.

"Siz Bay Cross'sunuz," dedi soğuk bir sesle. "FBI Ajanı Cross. Affedersiniz, özür dilerim."

"İyi hafıza. Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Gerildi, ancak bu, diğer düz etkisinden zorlukla fark edilebiliyordu. "Benim o kadın olduğumu düşünüyorlar. Beni cinayetle suçluyorlar." Bakışları yere düştü. "*Cinayetler*. Birden fazla. Tüm o Hollywood insanları. Benim yaptığımı düşünüyorlar."

Aslında "onlar" demesine sevinmişim. Bu onun zihninde hâlâ potansiyel bir müttefik olabileceğim anlamına geliyordu. Belki bana bazı sırlarını anlatırdı, belki de anlatmazdı.

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değiliz," dedim.

Bir kez gözlerini kırptırdı ve biraz odaklanır gibi oldu. Gözlerini kısarak bana baktı, sonra yere baktı.

"Bir şey ister misiniz? Susadın mı?" diye sordum. Benim yanımda olabildiğince rahat hissetmesini istiyordum ama aynı zamanda bu kadına yardım etme dürtüsü de hissediyordum. Çok kötü görünüyor ve sesi çok kötü geliyordu, muhtemelen akli dengesi bozuktu.

Şimdi başını kaldırdı, gözleri benimkileri arıyordu. "fıncan kahve alabilir miyim? Çok mu zahmet olur?"

Kahve geldi ve Mary kâğıt fıncanı parmak uçlarıyla tutarak beklenmedik bir incelikle yudumladı. Kahve onu da biraz canlandırmış gibiydi.

Bana gizlice bakmaya devam etti ve dalgınca saçlarını başına doğru düzeltti. "Teşekkürler." Gözleri biraz daha parlaktı ve önceki günkü dost canlısı kadının bir tonunu gördüm.

"Mary, neler olduğu hakkında herhangi bir sorunuz var mı? Eminim vardır."

Hemen üzerine bir karabulut çöktü. Duyguları hissedilir derecede kırıldı. Birden gözleri doldu ve konuşmadan başını salladı. "Ne oldu, Mary?"

Bir kameranın izlediği tavanın köşesine baktı

Bizi. En az yarım düzine kolluk kuvveti personeli ve psikiyatri uzmanının oturduğumuz yerden on metreden daha kısa bir mesafede saklandığını biliyordum.

Mary de tahmin ediyor gibiydi. Konuştuğunda da fısıltıyla konuşuyordu.

"Bana *çocuklarım* hakkında hiçbir şey söylemiyorlar." Yüzü buruşmuştu. daha fazla gözyaşına karşı savaştı.

Bölüm 96

"ÇOCUKLARINIZ MI?" Kafam biraz karışmış olsa da söylediklerine sordum.

"Nerede olduklarını biliyor musun?" Sesi titrekti ama enerjisi şimdiden epey artmıştı.

"Hayır, bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Bunu araştırabilirim. Senden biraz daha bilgi almam gerekecek."

"Devam edin. Sana bilmen gerekenleri söyleyeceğim. Kendi başlarına için çok küçükler."

"Kaç çocuğunuz var?" Ona sordum.

Soru karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. "Üç. Zaten bilmiyor musun?" çıkardım. "Kaç , Mary?"

"Brendan sekiz yaşında, Ashley beş yaşında ve Adam on bir aylık." Ben hepsini yazarken o duraklayarak konuştu.

On bir ay mı?

Bir yıl önce doğum yapmış olması kesinlikle mümkündü ama nedense bundan çok şüpheliydim.

Söylediklerinden emin olmak için yaşları kontrol ettim. "Sekiz, beş, on bir aylık mı?"

Mary başını salladı. "Doğru."

"Peki sen kaç yaşındasın,

Mary?"

Yüzünde ilk kez öfke ifadesi gördüm. Ellerini sert yumruklar haline getirdi, gözlerini kapattı ve kendini toparlamaya çalıştı. Bütün bunlar neyle ilgiliydi?

"Tanrı aşkına, yirmi altı yaşındayım. Ne fark ki? Artık çocuklarıma dönebilir miyiz?"

Yirmi altı mı? Yakın bile değil. Vay canına. İşte . İlk açılış.

Notlarıma baktım; sonra onunla küçük bir adım atmaya karar verdim. "Yani Brendan, Ashley ve Adam evde sizinle birlikte yaşıyor. Bu doğru mu?"

Tekrar başını salladı. Bir şeyi doğru yaptığımda, bu onu son derece sakinleştiriyor gibiydi. Rahatlama yüzüne yayıldı, sonra vücuduna doğru devam ediyor gibiydi.

"Peki dün ben oradayken evde miydiler?"

Şimdi kafası karışmış görünüyordu ve azalmış olan öfkesi geri gelmişti. "Öyle olduklarını biliyorsunuz Ajan Cross. Siz de . Bunu neden yapıyorsunuz?"

Konuşurken sesi yükseldi. Nefesi sığlaşmıştı. "Çocuklarıma ne yaptınız? Şu anda neredeler? Onları görmem gerek. *Hemen şimdi.*"

Kapı açıldı ve gözlerimi Mary'den ayırmadan elimi gardiyana uzattım. Nabzının hızlandığı ve tedirginliğin onu ele geçirdiği belliydi.

Onunla hesaplanmış bir risk aldım.

"Mary," dedim nazikçe, "dün evde hiç çocuk yoktu." Tepkisi anında ve aşırı oldu.

Dimdik oturdu ve boyun kasları gerilerek bana bağırdı. "*Çocuklarıma ne yaptığını söyle bana! Hemen cevap ver! Çocuklarım nerede? Çocuklarım nerede?*"

zeminde adım sesleri duyuldu ve ona ilk ulaşan kişi olabilmek için ayağa kalktım.

Artık çılgına dönmüştü, tekrar tekrar bağıırıyordu.

"Söyle bana! Neden bana söylemiyorsun?" Şimdi hıçkırmaya başlamıştı ve ben onun için üzülüyordum.

Yavaşça masanın etrafında yürüdüm. "*Mary!*" Adını bağırdım ama sesime, hatta ona doğru hareketime bile tamamen tepkisizdi.

"Çocuklarımin nerede söyle! Söyle bana! Söyle! Söyle! Söyle! Hemen!"

"Mary-"

Eğildim ve bu koşullar altında yapabileceğim en nazik şekilde onu omuzlarından tuttum.

"Anlat bana!"

"Mary, bana bak! Lütfen." İşte o zaman silahıma davrandı.

Bölüm 97

Ceketimin içine sıkışmış olan tabancayı görmüş olmalıydı. Bir saniye içinde uzandı ve eli Glock'umun kabzasındaydı.

"Hayır!" Bağırdım. "Mary!"

İçgüdüsel olarak onu sandalyesine geri yatırdım ama silah kılıfından kurtuldu ve elindeydi. Gözlerinin parıltısını yakaladım, buğulu ve çılgındı.

Ona doğru atıldım, bir elimle bileğini diğer elimle de silahını tuttum. Adımı bağırmaya devam ettim.

Ardından, büyük bir yere düşerken ikimiz de sandalyenin üzerine düştük.

Etrafımızda koşuşturan insanların belli belirsiz farkındaydım. Odağım onda kaldı.

Gerildi, yüzü kıpkırmızıydı, boştaki yumruğuyla yan tarafıma vurdu. Şimdi bir dizim göğsündeydi ve bir elim hâlâ bileğindeydi, silahı yere sabitlemişim ama görüldüğü kadar güçlüydü.

Ve parmağı çoktan Glock'un tetiğine sarılmıştı. Sertçe kıpırdandı, silahın namlusunu kendine doğru çevirdi ve başını ona eğdi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Hayır! Mary!"

Bir adrenalin patlamasıyla, ondan gelen eşit bir direnç dalgasıyla savaşıyor, silah elini tavana doğru kaldırmayı başardım. Sonra da çok sert bir şekilde yere vurdum.

Glock onun elinden düşerken bile sorgu odasının duvarına bir el ateş etti. Silahı kaptım, atış sesi hala kulaklarımda çınliyordu, yüzümün yan tarafı uyuşmuştu.

Kısa, askıya alınmış bir sessizlik anı yaşandı.

Mary çırpınmayı hemen bıraktı ve ardından, önceki günkü olayların inanılmaz bir yankısı olarak, polis küçük bir ordu gibi üzerine çullandı. Mary bir kez daha çırpınırken, kolları ve bacakları çılgınca çırpınırken onu kaldırdılar.

Onu götürürlerken kontrolsüz hıçkırıklarını duyabiliyordum.

"Bebeklerim, bebeklerim, zavallı bebeklerim... Çocuklarım nerede? Ah, nerede? Ah, nerede? Çocuklarıma ne yaptınız?"

Sesi koridorda azaldı, ta ki ağır bir kapı büyük bir kesinlik içinde çarpana kadar ve o gitmişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde

başka bir röportaj.

Daha da kötüsü, eğer mümkünse, yaklaşık bir saat sonra binadan çıkarken James Truscott'u gördüm. Dışarıda toplanmış, herhangi bir haber bekleyen muhabir kalabalığının arasındaydı.

Bana bağırdı, "Silahınızı nasıl aldı, Dr. Cross? Bu nasıl oldu?" Her nasılsa, Truscott hikayeyi çoktan öğrenmişti.

Bölüm 98

Mary Wagner'in akıl hastalığının nedenlerini ve tam kapsamını ve bunun ona verdiği bariz işkence ve stresi SADECE MERAK Anlamalı bir psikolojik değerlendirme için kesinlikle zaman olmamıştı ve hoşuma gitse de de soruşturmadaki rolüm artık sona eriyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, karışık duygular içindeydim.

Öğleden sonra erken saatlerde Mary'nin ruh hali tartışmalı bir noktaydı. LAPD'nin evinde yaptığı aramada kutsal bir kanıt üçlüsü ortaya çıkmıştı.

Çatı katında bir battaniyenin altında bulunan bir Walther PPK, cinayetlerde kullanılan silahla ilk balistik eşleşmeyi göstermişti.

CSI ayrıca Marti Lowenstein-Bell'in ofisinde ve Suzie Cartoulis'in çantasında yarım düzine çocuk çıkartması ve en önemlisi çalınmış aile fotoğrafları bulmuştu. Hem Michael Bell hem de Giovanni Cartoulis fotoğrafların öldürülen eşlerine ait olduğunu kesin olarak teşhis etmişlerdi.

Fred Van Allsburg ofisinde toplanan küçük ajan grubuna, "Ve en iyisi, en önemlisi," dedi, "bugün saat on iki olaysız geçti. Yeni bir kurban yok, yeni bir e-posta yok. *Her şey bitti*. Sanırım bunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Tebrik havası hakimdi. Neredeyse herkes bu davayı geride bırakmaktan memnundu, ancak davanın ayrıntıları, tıpkı Washington'daki keskin nişancı davasının Doğu'daki J. Edgar Hoover Binası'nda kalmaya devam etmesi gibi, ekibin çoğunun peşini bir süre bırakmayacaktı. Bu tatmin edici olmayan ve nahoş bir duygudur ama aynı zamanda bizi daha iyisini yapmaya iten şeyin bir parçasıdır.

"Alex, bu konuda sana borçluyuz." Van Allsburg sonunda geldi. "Dava üzerindeki çalışman paha biçilmezdi. Bunu söylemek zorundayım. Ron Burns'ün seni neden eve yakın sevdiğini anlıyorum."

Odada birkaç tedirgin kahkaha yükseldi. Ajan Page arkamdan uzandı ve omzumu okşadı. Suçları çözme tutkusunu koruyabilirse, Büro'da çok ilerleyebilirdi.

"Hâlâ LAPD'nin bulduğu son kanıta bir göz atmak istiyorum. Ve belki Mary Wagner ile gerçek bir röportaj yapabilirim," dedim ve en önemli olduğunu düşündüğüm konuya geri döndüm.

Van Allsburg başını salladı. "Gerek yok."

"Bir gün daha burada kalmamam için hiçbir neden yok-" diye söze başladım.

"Bu konuda endişelenmeyin. Page ve Fujishiro ayrıntılar konusunda iyidir; ben de onları . Ve eğer sana gerçekten tekrar ihtiyacımız olursa, her zaman sık uçuş milleri var, değil mi?" Ses tonu yapay olarak parlaktı.

"Fred, Mary Wagner ben gelmeden önce kimseyle konuşmazdı. Bana güveniyor."

"En azından ," dedi. "Muhtemelen artık değil." Açık bir ifadeydi ama saldırgan değildi.

"Hâlâ açıldığı tek kişi benim. LAPD'nin onunla hiçbir yere varamadığını duydum."

"Dediğim gibi, sana ihtiyacımız olursa sadece bir uçak yolculuğu uzağındasın. Bunu Müdür Burns ile konuştum ve o da aynı fikirde. Evine, ailenin yanına git. Çocukların var, değil mi?"

"Evet, çocuklarım var."

Saatler sonra otelde çantamı hazırlarken başka bir şeyin farkına vardım: Aslında eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Acil bir seyahat planım olmadan tekrar D.C.'ye dönecek olmak büyük bir rahatlamaydı.

Ama -ama kısmı önemliydi- Van Allsburg'un ofisinde bu gerçek neden aklımdan bu kadar uzaktı? Taktığım bu at gözlükleri neydi ve onları taktığımı nasıl unutuyordum? Mesajı almam için ne tür bir dramatik uyandırma çağrısına ihtiyacım vardı?

Havaalanına giderken başka bir parça daha buldum. Birden aklıma geldi. Suç mahallerindeki çocuk çıkartmalarındaki *A* ve *B* harfleri. Harflerin ne anlama geldiğini biliyordum. Mary'nin hayali çocuklarının isimleri-Ashley, Adam, Brendan. İki *A* ve bir *B*.

L.A.'den çıkarken telefon ettim.

Beşinci Bölüm

HİKAYENİN SONU

Bölüm 99

HIKAYE ANLATICISININ ÖLDÜRME İŞİ BITMİŞTİ. *Fini.* Her şey bitmişti ve hiç kimse olanlarla ilgili tüm gerçeği öğrenemeyecekti. *Hikayenin sonu.*

O da Beverly Hills'ten en iyi arkadaşlarıyla bir parti verdi.

Onlara, çok satan bir kitaptan uyarlanan büyük, aptalca bir gerilim filmi için A-list bir yönetmene senaryo yazma işi aldığını söyledi. Hoşuna gitmeyen her şeyi değiştirme yetkisi verilmişti ama şu anda senaryo hakkında söyleyebileceği tek buydu. Yönetmen paranoyaktı, peki yeni olan ne? Ama büyük bir parti kesinlikle sıradaydı.

Arkadaşları neler olup bittiğini anladıklarını düşünüyorlardı, bu da onu ne kadar az tanıdıklarına dair bir fikir veriyordu. Dünyadaki en iyi arkadaşları ve hatta hiçbiri onu tanımıyordu. Hiçbiri onun bir katil olabileceğinden şüphelenmiyordu. Bu ne kadar inanılmaz bir çılgınlıktı? Kimse onu tanımıyordu.

Parti Snake Pit Ale House'daydı, Los Angeles'taki ilk günlerinde, Brown Üniversitesi'nden oyunculuk yapmak ve belki de senaryo yazmak için geldikten kısa bir süre sonra fantezi futbol ligi düzenledikleri Melrose'daki bir bardı - ciddi, değerli şeyler, gişe saçmalıkları değil.

"Gecenin siparişi bedava bira," dedi her bir arkadaşı bara , "ve aranızdaki korkaklar için şarap. Sanırım her yerde şarap var?"

Hiç kimse şarap içmedi, partiye gelen on dört arkadaştan biri bile. Hepsi onu dışarıda görmekten ve yeni işinden memnundu - gerçi daha dürüst olanlardan bazıları kıskandıklarını itiraf etti. Herkes ona "A-list" demeye başladı.

O, David, Johnboy ve Frankie saat ikiyi biraz geçe kapandığında hâlâ bardaydılar. *We Don't Live Here Anymore* adlı bir filmi aşırı analiz ediyorlardı. Sonunda aşağı yukarı tökezleyerek dışarı çıktılar ve Johnny'nin lanet Bentley'sinin yanındaki sokakta Hollywood kucaklaşmaları yaptılar.

A-listesi - yapımcılığını üstlendiği son filmin ganimeti, dünya çapında 400 milyon dolarlık bir hasılat elde etmişti, bu da geri kalan herkesi hasta çünkü tek yaptığı elli bin dolara boktan bir çizgi roman satın almak ve ardından on milyon dolara Rock'la anlaşmaktı. Dahice, değil mi? Evet, çünkü işe yaradı.

"Seni seviyorum, dostum. Sen en iyisisin, seni hasta, iğrenç, gösterişçi piç.

Sen de Davey!" diye bağırdı gümüş renkli Bentley kaldırımından ayrılıp batıya doğru hızla giderken.

"Biliyorum, şu anda sadece bir *piçim*," diye bağırdı David. "Ama benim de hasta, iğrenç ve gösterişli olma hayallerim var. Ve *yetenekli* - ki bu da beni bu şehirde geri tutan şey."

"Hey, dostum, seni duyuyorum, seni hissediyorum," diye bağırdı. "Seeya, A-list! Ya hack!"

"Ben sadece bir hikaye anlatıcısıyım!" bağırdı.

Sonra bir ara sokaktan kendi arabasına doğru süzülüyordu, yedi yaşında bir Beamer. Suburban değil. Kesinlikle rüzgâra karşı üç yaprak gibiydi. Battaniyeden çıkmış bir domuz kadar mutluydu ve Jimi Hendrix'in "The Wind Cries Mary" şarkısını mırıldanıyordu. Sadece onun anlayabileceği bir espri.

Ta ki aniden hıçkırmaya başlayana kadar ve kendini durduramıyordu, köhne bir apartmanın bahçesinde başını bacaklarının arasına eğip bebek gibi ağlarken bile.

"*Sadece bir tane daha, sadece bir tane.*" diye düşünüyordu. *Bir cinayet daha ve iyi olacağım.*

Bölüm 100

Ertesi sabah uyuyamadı ve Melrose'da bir aşağı bir yukarı gitti - eskiden Emilio'nun yeri olan L'Angelo'yu, Phil Hartman'ın ilk kez sahneye çıktığı Groundling Tiyatrosu'nu, Tommy Tang'in yerini, orijinal Johnny Rockets'ı, Mavi Balina'yı geçti. Onun şehri, dostum. Onun ve Proud Mary'nin.

Melrose'daki Starbucks'a saat 5:30 civarıydı, eskiden Los Angeles'ı Yiyen Burger'in olduğu yerdi. Starbucks'ı sevmiyordu ama açgözlü küçük Yuppie piçleri açtı. Rakamlar açık olmalarını gerektiriyordu, değil mi? Bugünlerde her şeyi rakamlar yönetiyor.

Ve işte buradaydı - sayı hesaplayıcılarını haklı çıkarıyordu. Saat beş buçukta Sabahleyin ve şimdiden günlerini gün ediyordu.

Tanrım, bu dandik kahve dükkânlarından, yeni McDonald's'lardan, fahiş fiyatlı soygunculardan nefret ediyordu. Bir fincan kahvenin elli sent olduğu zamanları hatırlıyordu, bu da ona doğru geliyordu. Ama "Sumatra harmanı"- şimdi beş sent etse bile iki elli ederdi. Bir *uzun boy* için, ki bu aslında bir *küçük boy* demekti.

Dükkâna bakan keçi sakallı herif de dükkânı düzenlemekle o kadar meşguldü ki, günün ilk enayisi olan müşterisine, erkenci kuşuna hiç dikkat etmiyordu.

Bir dakika kadar devam etmesine izin verdi ama pislik onu fena halde kızdırmaya başlamıştı.

Sonunda tezgâhın arkasındaki süper çalışan "barista"ya "Hemen dönerim," dedi ve adam onu hâlâ fark etmemişti. Ne göt herif ama. Hiç şüphesiz, işsiz bir aktör. Bu iş için fazla iyiydi, değil mi? Bugünlerde iyi bir şey olması gereken bir tavırla.

Bir dakika sonra, ceketinin cebinde bir parça ile Starbucks'a yeniden girdi. Artık hızlanmaya başlamıştı. Bu muhtemelen aptalcaydı, kesinlikle çok akıllıca değildi ama Tanrım, oldukça iyi hissettiriyordu.

Hey, dostum, silahım susamaya başladı.

Tam o anda karar verildi. Bu kibirli, sikik aktör özentisinin işi bitmişti. Bugün yarının manşetlerindeydi.

"Hey, dostum, burada kahve içmek için bekliyorum. Starbucks'ta kahve var mı?"

Barista o sırada bile yoğun işinden başını kaldırmadı, sadece boştaki elini salladı. "Seninle olacağım."

Hikâye Anlatıcısı, Hikâye Anlatıcısı, kapının açıldığını duydu. Bir enayi daha geldi.

"Hey, günaydın, Christopher." Arkadan cıvıl cıvıl bir kadın sesi geldi. Ona bakmak için dönmedi bile. Onun canı cehenneme.

"Merhaba Sarah," diye seslendi . O da birden cıvıl cıvıl oldu.

Şimdi ahmak ön tarafa geldi, şimdi . *Sarah için.*

İşte o zaman adamı göğsünden vurdu, tam da Starbucks'ın önlüğünden.

"Kahveyi unut, Christopher. Şu anda ihtiyacım yok. Zaten kafam iyi." Sonra kadına bakmak için döndü. Ona ilk kez bakıyordu.

Cıvıl cıvıl sarışın, belki otuzlu yaşlarının ortalarında, siyah pedallı ayakkabısının üzerine siyah deri ceket giymiş, siyah tanga da var.

"Hey, günaydın Sarah," dedi, parkta tasmaından kurtulmuş bir cocker spaniel gibi rahat ve arkadaş canlısıydı. "Cenaze için siyah mı giyiyorsun?"

"Affedersiniz-"

Ve onu da vurdu. İki kez. Sonra barista için bir tane daha.

Sadece bir cinayet daha, değil mi? diye düşünüyordu. *Belki iki tane daha.*

Kasayı soydu, Sarah'nın eski püskü cüzdanını aldı ve sabahın erken saatlerinde Los Angeles'ın dumanlı havasında batıya, Stanley, Spaulding ve Genessee'ye doğru yola çıktı.

Mary Smith yine ata biniyor, değil mi?

Bölüm 101

Dikiz aynasından JANNIE'ye baktım. "Casus Müzesi, ha?" diye sordum.

Başını salladı. "Kesinlikle!"

Jannie Cumartesi öğleden sonra küçük piyangomuzda çekiliş yapmıştı. Bu gece benim, Pazar günü Nana'nın ve Pazar gecesi de Damon'ın uluma zamanıydı. Cross Ailesi Hafta Sonu'nun tüm planları yapılmıştı ve çoktan başlamıştı.

Öğleden sonrayı Quantico'daki derslerimde kaçırdığım bir yapı olan ninja, pelerin ve hançer ve gölge casusları hakkında bilgi edinerek geçirdik. Çocuklar Casuslar Okulu'nda gözlem güçlerini test ettiler ve ben bile 21. Yüzyıl bölümündeki bazı gelecek dünya sahne ve modellerinden etkilendim.

Akşam yemeği benim seçimim olduğu için herkesi Etiyopya yemekleriyle tanıştırmaya karar verdim. Jannie ve Damon, biftek tartarı *olan kitfo* hariç, daha egzotik tatların bazılarında oldukça başarılı oldular. Yine de, Nana'nın "gerçek ev yemekleri" dediği parmaklarıyla yemekten hoşlandılar.

Jannie ve Nana kadınlar tuvaletine gittiklerinde Damon bana döndü. "Biliyorsun, Doktor Coles'u davet edebilirdin. İsteseydin," dedi ve sonra omuz silkti.

Damon'ın erkek erkeğe olması beni çok etkiledi. Hatta bunun çok sevimli olduğunu bile söyleyebilirdim ama ben öyle görseydim bundan nefret ederdi. "Sağ ol Day," dedim, dürüst davranarak. "Kayla ve ben Salı günü akşam yemeği yiyeceğiz. Düşündüğün için minnettarım."

"O iyi bir hanımefendi. Herkes öyle düşünüyor. Birine ihtiyacın var, biliyorsun." "Evet, biliyorum."

"Ve Nana'ya istemediği şeyleri yaptırabilen gördüğüm tek kişi o."

Güldüm, Kayla hakkında bu kadar çok şey fark etmiş olması hoşuma ve gözlemleri çoğunlukla keskin ve doğrudu.

"Bu kadar komik olan ne?" Nana aniden tekrar masaya dönerek sordu. "Ne kaçırdım?"

"Ne oldu?" Jannie sordu, aslında talep etti. " olduğunu bilmek istiyorum. Casus Müzesi hakkında mıydı? Siz ikiniz benimle alay mı ediyorsunuz? Ben olmayacağım

alay edildi."

"Erkeklerin ayrıcalığı," dedi Damon.

"Bahse girerim Doktor Coles'la ilgiliydi." Jannie'sesi, içgüdüleri onu tam olarak doğru yere getirdiğinde bir ciyaklamaya dönüştü. Tahminini ne doğruladığımda ne de yalanladığımda, "Ondan hoşlanıyoruz baba," dedi.

"Evet, ama sen herkesten
hoşlanıyorsun." "Tahmin et bunu
öğrendim?"

"Onu akşam yemeğine davet etmeliyiz," diye atıldı Nana.

Damon ona "Sadece Salı günü değil," dedi.

Jannie sırtıttı ve gözleri büyüdü. "Evet. Salı gecesi randevu gecesi.
Değil mi baba? Haklı mıyım?"

Bölüm 102

SALI GECEŚİ Kayla Coles ile randevu gecesiydi.

Perşembe de öyleydi.

Sabah saat 1:00'i biraz geçe Kayla ile verandasında oturuyorduk. En az birkaç saattir dışarıda konuşuyorduk. Kayla beni D.C.'deki Çocuk Savunma Fonu için bazı çalışmalar yapmam için işe almıştı. Tıpkı büyükannemin yaptığı gibi, istatistiklerden faydalaniyordu: Amerika'da kırk milyon sigortasız insan vardı, her gün her dakika yeni bir bebek sigortasız doğuyordu. Elbette yardım ederdim - ne yapabilirsem. Koşullar böyle olmasaydı bile.

"Cumartesi ne yapıyorsun?" diye sordu. Tatlı sesiyle sorduğu bu soru bile beni gülümsetti. "Bu arada bu Çocuk Savunma Fonu ile ilgili *değil*."

"Büyükanneimin ev yemeklerinden birini yemeye gelirsin diye umuyordum," dedim.

"Nana'ya sorman gerekmiyor mu?"

Güldüm. "Bu onun fikriydi. Ya da çocuklardan birinin. Ama Nana kesinlikle komplonun bir parçası. Hatta çetenin elebaşı bile olabilir."

Eğer evren biriyle çıkmayı bırakmamı istiyorsa, mesajı karmaşıklıyordu. Cumartesi günü Kayla'nın gelmesi konusunda biraz . Bunun bir anlamı vardı, değil mi? Bu şartlar altında onu eve getirmenin.

"İyi görünüyorsun baba," dedi Jannie odamın kapısından.

Yatağın üzerine bir tişört atmış ve siyah V yakalı bir kazak giymiştim, itiraf etmeliyim ki oldukça iyi görünüyordu. Yine de süslenirken yakalanmak biraz utanç vericiydi. Jannie kendini içeri davet etti, yere uzandı ve ben işimi bitirirken beni izledi.

"Oluyor?" Damon içeri girdi ve yatakta Jannie'nin yanına oturdu.

"Buralarda mahremiyet diye bir şey duyan var mı?"

"Doktor Kayla için yakışıklı olmaya çalışıyor. Her yakışıklı. Onu siyahlar içinde seviyorum."

Sırtım onlara dönüktü ve sanki ben orada değilmişim gibi konuşuyorlardı, sesleri biraz cılızdı.

"Sence gergin midir?"

"Mm-hm.

Muhtemelen."

"Yemek sırasında üzerine bir şey dökceğini mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

Bir kükreyle onlara döndüm ve ayrılıp kaçmalarına fırsat vermeden ikisini de yakaladım. Kahkaha çılgınlıklarına boğuldular ve bir an için bu tür bir eşek şakasını aştıklarını unuttular. İkisini de yatağın üzerinde yuvarladım, geçmiş gıdıklama şenliklerinden bildiğim tüm gıdıklanma noktalarına gittim.

"Buruş buruş olacaksın!" Jannie bana bağırdı. "Dadd-eee! Dur!" "Sorun değil," dedim. "Nasıl olsa üstümü değiştirmem gerekecek... döküldüğümde bir şey var!"

Onları mutfağa kadar kovaladım; sonra Nana'nın bize izin verdiği kısımlarda ona yardım ettim. Yemek masasına bir yaprak ekleniyor.

İyi porselenleri ve yeni şamdanları söndürüyorum.

Nana biraz gösteriş yapıyordu, belki de çok. Bana göre hava hoş; onun en iyilerini yemekte bir sorunum yok. Hiç yemedim.

Oldukça harika olan akşam yemeğinden sonra - fırında kızartılmış iki otlu tavuk, kuşkonmaz, mesclun salatası ve hindistan cevizli kek - Kayla ve ben oradan ayrıldık. Porsche'yi aldık ve Tidal Basın'e, oradan da Lincoln Anıtı'na gittik. Park ettik, sonra da Yansıma Havuzu boyunca yürüdük. Geceleri çok güzel ve sakin bir yer. Nedense gün batımından sonra çok fazla turist gelmiyor.

Washington Anıtı'na yaklaşırken "Her şey mükemmeldi," dedi. "Senin evinde."

Güldüm. "Benim zevkime göre biraz fazla mükemmel. Sence de fazla zorlamıyorlar mıydı?"

Gülme sırası Kayla'daydı. "Ne diyebilirim ki? Benden hoşlanıyorlar." "Bir haftada üç randevu. Onlara fikir vermek zorundaydım."

Kayla gülümsedi. "Bana bazı fikirler verdi. Duymak ister misin?" "Ne gibi? Bana bir örnek ver, bir örnek."

"Evim uzak değil."

"Sen bir doktorsun. İnsan anatomisi hakkında çok şey biliyor olmalısınız."

"Ve sen bir psikologsun, yani insan ruhunu biliyorsun, değil mi?" "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Ve .

Ama sonra Job yine araya girdi.

Bölüm 103

"YARIN ORADA OLACAĞIM. Yapabileceğimin en iyisi bu. Hemen Los Angeles'a bir uçak bileti ayarlayacağım."

Kelimelerin ağzımdan çıktığına bile inanamıyordum.

Fred Van Allsburg'la telefonda konuşalı dakikadan az olmuştu ve verdiğim yanıt neredeyse otomatikti, sanki belli bir şekilde yanıt vermeye programlanmıştım. Neydi bu, *Mançuryalı Aday* mı? Hangi rolü oynuyordum? İyi adam mı? Kötü adam mı? İkisinin arasında bir yerde mi?

Mary Wagner ile tekrar görüşmek için kesinlikle istekliydim, neredeyse zorunluluktan olduğu kadar meraktan da. LAPD onu günlerdir kendileriyle konuşturamamıştı. Bu yüzden danışmanlık yapmak için Kaliforniya'ya dönmemi istediler. Ve bunu yapmam gerekiyordu - Mary görüldüğü kadar suçlu olsa bile, cinayet davasıyla ilgili beni hâlâ rahatsız eden bir şeyler vardı.

Elbette yolculuğun mümkün olduğunca kısa sürmesini istedim. Hatta Los Angeles'taki otele vardığımda dış fırçam dışında her şeyi paketlemiştim. Bu da muhtemelen seyahatin daha geçici olduğunu hissetmeme yardımcı oldu.

Her neyse, Mary Wagner ile görüşmem ertesi sabah saat onda yapılacaktı. Jamillayı aramayı düşündüm ama vazgeçtim ve o anda ilişkinin tamamen bittiğini anladım. Üzücü bir düşünce ama gerçektir ve ikimizin de bunu bildiğinden emindim. Kimin hatasıydı? Bilmiyordum. Suçlu bulmaya çalışmak yararlı ya da önemli miydi? *Muhtemelen* hayır, diye düşündü Dr. Cross.

Geceyi Van Allsburg'un bana gönderdiği geçen haftanın raporlarını transkriptlerini inceleyerek geçirdim. Okuduğum her şeye göre, Mary'nin aklındaki tek şey üç çocuk -Brendan, Ashley ve Adam- gibi görünüyordu.

Bu benim yönümü oldukça netleştirdi. Eğer Mary'nin düşünebildiği tek şey çocuklar olsaydı, yarın sabah oradan başlardık.

Bölüm 104

SABAH 8:45'te kendimi Mary Wagner ile en son röportaj yaptığım odadan farklı ama aynı görünümlü bir odada buldum.

Gardiyan ona tam zamanında, neredeyse saniyesine kadar eşlik etti. Günlerce süren sorgunun çok yıpratıcı olduğunu hemen görebiliyordum.

Bana bakmadı ve memur onu masaya kelepçelerken metanetle oturdu.

Sonra odanın içinde, kapının yanında bir pozisyon aldı. İlk tercihim değildi ama itiraz etmedim. Belki ikinci bir görüşme olursa, işleri gevşetmeye çalışırdım.

"Günaydın, Mary." "Merhaba."

Sesi nötrdü, kurallara uyduğunun asgari bir göstergesiydi. Yine de göz teması yoktu. Daha önce hapis yatıp yatmadığını merak ettim. Yattıysa ne için yatmıştı?

"Sana neden burada olduğumu söyleyeyim," dedim. "Mary, beni dinliyor musun?"

Ondan yanıt gelmedi. Dişlerini sıkıp sıkıp açıyor, gözlerini duvardaki tek bir noktaya dikiyordu. Dinlediğini ama belli etmemeye çalıştığını hissediyordum.

"Size karşı önemli miktarda kanıt olduğumu zaten biliyorsunuz. Ve sanırım çocuklarınız hakkında hala bazı şüpheler olduğumu da biliyorsunuz."

Sonunda başını kaldırdı ve gözleri kafatasımı yaktı. "O zaman konuşacak bir şey yok."

"Aslında ."

Kalemimi çıkardım ve masanın üzerine boş bir kâğıt bıraktım. "Brendan, Ashley ve Adam'a bir mektup yazmak isteyebileceğini düşündüm."

Bölüm 105

MARY bir anda değişti, tıpkı onu daha önce gördüğüm gibi. Tekrar bana baktı, gözleri ve ağzı fark edilir derecede yumuşamıştı. Yüz hatlarında tanıdık bir kırılma vardı. Böyle olduğunda, ne yapmış olursa olsun Mary Wagner için bir şeyler hissetmemek zordu.

"Kelepçelerinizi çıkarma iznim yok," dedim, "ama bana ne söylemek istediğinizi söyleyebilirsiniz. Senin için kelimesi kelimesine yazacağım."

"Bu bir numara mı?" diye sordu ve olmaması adeta yalvarıyordu. "Bu bir çeşit numara, değil mi?"

Kelimelerimi dikkatli seçmem gerekiyordu.

"Numara yok. Bu sadece çocuklarınıza söylemek istediklerinizi söylemeniz için fırsat."

"Polis bunu okuyacak mı? Bana söyleyecek misiniz? Okuyup okumayacaklarını bilmek istiyorum."

Tepkileri beni büyüledi, yüksek duygu ve kontrolün bir karışımı.

"Buradaki tüm konuşmalarınız kaydediliyor," diye hatırlattım ona. "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Bu sana kalmış bir şey. Seçim senin, Mary."

"Evime geldin." "Evet, geldim."

"Senden hoşlandım."

"Mary, ben de senden hoşlanıyorum." "Benim tarafımda mısın?" "Evet. Senin tarafındayım."

"Adaletten yanasın, değil mi?" "Umarım öyledir, Mary."

Odanın etrafına bakındı, ya seçeneklerini tartıyordu ya da doğru kelimeleri arıyordu, hangisi olduğunu bilmiyordum. Sonra geri döndü. Gözleri aramızdaki kâğıt parçasına kilitlendi.

"Sevgili Brendan," dedi fısıltıyla.

"Sadece Brendan mı?"

"Evet. Lütfen bunu erkek ve kız kardeşlerine oku, çünkü ailenin büyük çocuğu sensin."

Kelimesi kelimesine not aldım, ona ayak uydurmak için hızlı yazdım.

"Annenin bir süre senden uzak kalması gerekiyor, ama uzun sürmeyecek, ben

Söz ver. Söz.

"Şu anda her neredeyse, sana iyi baktıklarını biliyorum. Ve eğer yalnız kalırsan ya da ağlamak istersen, bu da sorun değil. Ağlamak üzüntünün dışarı çıkmasına yardımcı olabilir. Bunu bazen herkes yapar, annem bile, ama sadece seni çok özlediğim için."

Mary durakladı ve sanki az önce tatlı bir şey görmüş gibi memnun bir ifade belirdi yüzünde. Gözleri uzaktaki duvara sabitlenmişti ve yüzünde neredeyse yürek parçalayıcı bir gülümseme vardı.

"Tekrar bir araya pikniğe gideceğiz, en sevdiğin pikniğe. Ne yemek istiyorsak alır, güzel bir yere gider ve bütün günü orada geçiririz. Belki yüzmeye de gideriz. Sen ne istersen, tatlım. Şimdiden sabırsızlanıyorum."

"Ve tahmin edin ne oldu? Seni her zaman izleyen bir koruyucu meleğin var. O benim. Geceleri uyuduğunda rüyanda sana iyi geceler öpücükleri veriyorum. Korkmana gerek yok çünkü ben senin yanıdayım. Ve sen de burada benimlesin."

Mary durdu, gözlerini kapadı ve yüksek sesle iç çekti. "Seni çok ama çok seviyorum. Sevgiler, anneciğim."

Şu anda masaya başladığımızdan çok daha yakın duruyordu. Gözleriyle mektubu tutuyordu, hâlâ yumuşak bir sesle benimle konuşuyordu. Fısıltıyla.

"En alta üç *X* ve üç *O* koy. Bebeklerimin her için bir öpücük ve bir kucaklama."

Bölüm 106

DUYDUKÇA, Mary Wagner'in bu üç çocuğu tamamen uydurmuş daha fazla şüphe duydum. Ve onlara ne olmuş olabileceği konusunda içimde kötü bir his vardı.

Öğleden sonrayı çocukları bulmaya çalışarak geçirdim. Tek Tip Suç Raporu, son yıllarda kadın katillerle eşleşen çocuk kurbanların uzun bir listesini verdi. Bir yerde, Amerikalı kadınların erkeklerle eşit sayıda işlediği tek suçun hırsızlık ve kendi çocuklarını öldürmek olduğunu duymuş ve okumuştum.

Eğer bu doğruysa, o zaman bu kalın ve hacimli rapor kayıtlardaki çocuk cinayetlerinin sadece *yarısını* temsil ediyordu.

Hem gerçek hem de mecazi anlamda dişlerimi sıktım ve rahatsız edici veri tabanında bir tur attım.

Bu sefer sadece çoklu cinayetleri aradım. Bu listeyi derledikten sonra incelemeye başladım.

Daha ünlü isimlerden birkaçı hemen göze çarptı: 1994'te iki oğlunu da boğarak öldüren Susan Smith; yıllarca psikoz ve doğum sonrası depresyonla mücadele ettikten sonra beş çocuğunu da öldüren Andrea Yates.

Liste uzayıp gitti. Bu kadın faillerin hiçbiri kendi vakalarında mağdur olarak kabul edilemezdi, ancak ciddi ruh sağlığı sorunlarının baskınlığı açıktı.

Smith ve Yates'in her ikisine de kişilik ve klinik bozukluk teşhisi konmuştu. Aynı şeyin Mary Wagner için de geçerli olabileceğini düşünmek kolaydı, ancak güvenilir bir teşhis için birlikte geçirebileceğimizden daha fazla zaman gerekecekti.

Araştırmamın birkaç saat sonrasında bu soru bir kenara bırakıldı.

Yeni bir sayfaya tıkladım ve ne yazık ki tam olarak aradığım şeyi buldum için.

Derby Line, Vermont'ta 2 Ağustos 1983 tarihinde işlenen üçlü cinayet. Üçü de

kurbanlar kardeşi:

Beaulac, Brendan, 8

Beaulac, Ashley, 5 Constantine,

Adam, 11 aylık.

Anneleri olan katil, soyadı Constantine olan yirmi altı yaşında bir kadındı. İlk adım, *Mary*.

Cinayet raporunu yerel medyada çıkan haberlerle karşılaştırdım. Bu beni 1983 tarihli *Caledonian-Record*'daki bir makaleye götürdü.

Johnsbury, Vermont.

Ayrıca Mary Constantine'in sanık masasında otururken çekilmiş grenli siyah-beyaz bir duruşma fotoğrafı da vardı.

Yüzü daha ince ve gençti, ama bir şey hissetmek istemediğinde ya da çok fazla şey hissettiğinde takındığı o kopuk, taş gibi ifadeden eser yoktu. Tanrım.

Mary Wagner olarak tanıdığım kadın yirmi yıldan daha uzun bir süre önce kendi çocuklarını öldürmüştü ve ona göre böyle bir şey hiç olmamıştı.

Sandalyemi geriye ittim ve derin bir nefes aldım.

İşte sonunda labirentin merkezindeydim. Şimdi çıkış yolumu bulma zamanıydı.

Bölüm 107

"BIN DOKUZ YÜZ SEKSEN ÜÇ, HA? Tanrım, *bu yüzyılda* bile değiliz. Pekala, bir saniye bekle. Sana yardım etmeye çalışacağım. Eğer yapabilirsem."

Telefon hattının diğer ucunda birkaç dakika boyunca tuşlara vurdum ve kâğıtları karıştırdım.

Tapeci ve riffler, Büro'nun Albany saha ofisinden Barry Medlar adında bir ajandı. Kendisi Albany Çocuklara Karşı Suçlar Birimi'nin koordinatörüydü. Her FBI ofisinin bir CAC birimi vardır ve Albany Vermont' denetler. Kaynağa olabildiğince yaklaşmak istedim.

"İşte başlıyoruz," dedi Medlar. ", burada. . .

"Constantine, Mary. İkinci Ağustos't üçlü cinayet, ayın onunda tutuklanmış. Geri kalanını kaydırayım. Tamam, işte başlıyoruz. Ertesi yıl 1 Şubat'ta, devlet tarafından atanan bir avukatla NGRI cezasına çarptırıldı."

"Delilik nedeniyle suçsuzum," diye mırıldandım.

Bu yüzden kendi savunmasını karşılayamamıştı; onun adına hiçbir yasal zil ve ıslık çalınmamıştı. Delilik nedeniyle suçsuz olduğunu kanıtlamak zor bir savunma olabilir. Bu şekilde sonuçlanması için oldukça net bir dava olmalı.

"Nereye gitti?" Ben sordum.

"Muhtemelen Waterbury'deki Vermont Devlet Hastanesi. Burada nakil kayıtları yok ama o koğuş da pek kalabalık sayılmaz. Öğrenmek isterseniz size bir isim ve numara verebilirim."

istemem, sen bul tavrını takınmak cazip geliyordu ama yine de aramaları kendim yapmayı tercih ettim. Vermont Devlet Hastanesi'nin numarasını aldım.

"Peki ya Mary Constantine'in MO'su?" Medlar'a sordum. "Gerçek cinayetlerle ilgili elinizde ne var?"

Sayfaları çevirmeye devam ettim ve sonra "İnanılmaz" dedim. "Ne oldu?"

"Senin Mary Smith Los Angeles'ta Walther PPK kullanmıyor muydu?"

"Evet, neden?"

"Aynen burada. Walther PPK, o da asla iyileşmedi. Onu köpek kemirmiş olmalı."

Konuştuğu süre boyunca öfkeyle notlar karalıyordum. En hafif tabirle, beni perçinledi.

"Pekala, Ajan Medlar, işte ihtiyacım olan şey. Mary Constantine'in yerel polis departmanı her neyse bana bir bağlantı . Ayrıca orada dosyada olan her şeyi istiyorum. Şu anda elektronik olarak ne varsa gönderin ve gerisini fakslayın.

"Ve her şeyi kastediyorum. Bahsetmeye değer başka bir şey bulursan sana cep numaramı vereceğim. Hareket halinde olacağım."

Medlar'la konuşmaya devam ederken bazı kâğıtları çantama doldurdum.

"Bir şey daha var. Vermont'a hangi havayolları uçuyor?"

Bölüm 108

SEKİZ SAAT VE ÜÇ BİN MİL sonra, oturuyordum.

Madeline ve eski şerif Claude Lapierre'in küçük, rahat oturma odasında, Derby Line, Vermont'un hemen dışında. Burası takvim fotoğrafı kadar şirin, küçük bir köydü ve kelimenin tam anlamıyla Kanada sınırına dayanıyordu. Aslında, yerel Haskell Özgür Kütüphanesi ve Opera Binası yanlışlıkla sınıra inşa edilmişti ve muhafızlar bazen yasadışı geçişleri önlemek için içeride konuşlandırılıyordu.

Yine de kolluk kuvvetlerini çok meşgul edeceğini düşündüğünüz türden bir yer değil. Mary Constantine hayatı boyunca orada yaşamıştı - ta ki yirmi yıl önce ulusal manşetlere çıkan korkunç bir cinayetle üç küçük çocuğunu öldürene kadar.

"Davayla ilgili en çok neyi hatırladığınızı söyleyebilirsiniz?" Bay'a sordum. Lapierre.

"Bıçak. Kesinlikle bıçak. Üçünü de öldürdükten sonra o zavallı küçük kızın yüzünü kesiş şekli. Orleans County'de yirmi yedi yıl şeriflik yaptım. Gördüğüm en kötü şeydi. Açık ara, Ajan Cross. Açık ara."

"Aslında onun için biraz üzıldüm." Bayan Lapierre, kot mavisi bir kumaşla kaplı kanepede kocasının yanına oturdu. "Mary için yani. O zavallı kadının başına hiç iyi bir şey gelmedi. Bu onun yaptıklarını mazur göstermez ama ..." Sözünü bitirmek yerine elini yüzünün önünde salladı.

"Onu tanıyor muydunuz, Bayan Lapierre?"

"Burada herkes herkesi tanıyor," dedi. "Burası bir komşular topluluğu. Hepimiz birbirimize bağlıyız."

"Tüm bunlar önce Mary hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" İkisine de sordum.

Claude Lapierre başladı. "İyi bir kızdı. Sessiz, kibar, kayıkla gezmeyi severdi. Memphremagog Gölü'nde. Anlatacak pek bir şey yok aslında. Lisedeyken lokantada çalışıyordu. Bana her zaman kahvaltı hazırlardı. Ama dediğim gibi çok sessizdi. Hamile kaldığında herkes çok şaşırılmıştı."

Bayan Lapierre, "Ve babanın etrafta kalmasına daha da şaşırdım," dedi.

" azından bir süreliğine," diye ekledi kocası hemen.

"Sanırım o Bay Beaulac'tı?"

İkisi de başını salladı.

"Adam ondan on yaş büyüktü, kız ise on yedi yaşındaydı. Ama idare ettiler. Elllerinden geleni yaptılar. Birlikte ikinci bir çocukları bile oldu."

"Ashley," dedi Bayan Lapierre.

"Sonunda havalandığında kimse gerçekten şaşırmadı. olsa daha erken olmasını beklerdim."

"George Beaulac tam bir ," dedi Bayan Lapierre. "Çok fazla uyuşturucu alırdı."

"Ona ne olduğunu biliyor musun? Mary'yi ya da çocukları tekrar gördü mü?"

"Bilmiyorum," dedi Claude, "ama bundan şüphe etmeye meyilliyim. O bir ."

"O zaman onu bulmam gerek," diye mırıldandım, ikisinden çok kendi kendime

Onlar. "George Beaulac'ın şu anda nerede olduğunu gerçekten bilmem gerekiyor." Bayan Lapierre, "Kesinlikle iyi bir şey yapmıyor," dedi.

Bölüm 109

Ondan sonra not almayı düşünmedim. Zaten yazılı olmayan her şeye ihtiyacım olmayacaktı. Mutfaktan bir vınlama sesi geliyordu ve sonunda Bayan Lapierre'e bunu sordum. Sesin ne olduğunu asla tahmin edemezdim. Meğer kurutucuda eti kurutuyormuş.

"Tüm olurken Mary'nin ailesi neredeydi?" Daha önemli sorulara geri sordum.

Bayan Lapierre yine başını salladı. Kocasını devam ederken o da kahve fincanımı doldurdu.

"Rita, Mary beş yaşlarındayken öldü sanırım. Ted büyüttü, hemen hemen kendi başına, ama çok çaba sarf etmiş gibi görünmüyordu. Yasadışı bir şey yoktu, sadece çok üzgündü. Sonra o da öldü, sanırım Brendan'ın doğduğu yıl."

"Baca gibi sigara içerdi," dedi Madeline. "Akciğer kanseri onu aldı. Zavallı kız hiç rahat yüzü görmedi."

George Beaulac ayrıldıktan sonra Mary, John Constantine adında yarı zamanlı bir tamirci olan başka bir yerel adamla birlikte oldu.

Madeline, "Neredeyse hamile kalır kalmaz onun üzerinde koşturmaya başladı," dedi. "Bu büyük bir sır değildi. Adam altı aylık olduğunda John da temelli gitmişti."

Claude şimdi konuştu. "Tahmin etmem gerekirse, gerçekten yokuş aşağı gittiği zaman olduğunu söyleyebilirim, ama kim bilir. Birini bir süre görmezsin, meşgul olduğunu düşünürsün. Ve sonra bir gün, bom. İşte bu kadar. Kendini kaybetmiş olmalı. Ani gibi geldi ama muhtemelen öyle değildi. Eminim uzun bir süre boyunca birikmiştir."

Kahvemi yudumladım ve çörekten kibarca bir ısırık aldım. "Şimdi cinayetlerin işlendiği güne dönmek istiyorum. Mary yakalandığında ne söyledi Şerif?"

"Bu her şeyden çok parça parça bir çalışma, sadece benim anılarım. Tutuklandıktan sonra Mary'den cinayetlerle ilgili tek bir kelime bile duymadık."

"Bana söyleyebileceğiniz her şey yardımcı olacaktır. Düşünmeye çalış Şerif."

Madeline derin bir nefes aldı ve bir elini kanepenin minderindeki kocasınınkinin üzerine koydu. İkisinde de eski çiftlik hayvanlarının sağlamlığı vardı, Mary'de zaman zaman gördüğümünden farklı değildi.

"Görünüşe göre o gün onları pikniğe götürmüş. Ormanın dışına doğru . Şans eseri yeri sonradan bulduk. Onları orada vurmuş. Bir, iki, üç, kafalarının arkasından.

"Adli tabip onları düşünüyor, belki kestirmek içindir ve bebek için önce büyük ikisini yatırdığını tahmin ediyorum."

etmesi için sabırla bekledim. Geçen zamanın bu tür şeyleri hatırlamayı ve anlatmayı kolaylaştırmadığını biliyordum.

"Her birini dikkatlice bir battaniyeye sardı. Kullandığı o eski asker battaniyelerini hâlâ hatırlıyorum. Korkunçtu. Sonra onları eve götürmüş ve Ashley'i orada bıçaklamış gibi görünüyor. Yüzünün her yerine ve nedense sadece ona. Bunu asla unutmayacağım. İsterdim ama yapamam."

"Peki onları ilk bulan sen miydin?" Ben sordum.

Başını salladı. "Mary'nin patronu aradı ve Mary'yi günlerdir görmediğini söyledi. Mary'nin o sırada telefonu yoktu, ben de oraya gideceğimi söyledim. Bunun sadece bir nezaket ziyareti olduğunu düşündüm. Mary hiçbir şey gibi kapıya geldi ama kokusunu aldım. Gerçekten. Hepsini bodrumdaki bir sandığa koymuş -Ağustos ayında- ve orada bırakmış. Sanırım diğer her şey gibi o kokuyu da engellemişti. Hala hiçbirini açıklayamıyorum. Bunca yıl sonra, şimdi bile."

"Bazen hiçbir açıklama yoktur," dedim.

"Her neyse, hiçbir şekilde direniş göstermedi. Onu sessizce içeri aldık."

"Yine de büyük bir hikâyeydi," dedi Madeline.

"Bu doğru. Derby Line'ı bir haftalığına haritaya koyduk. Umarım bir daha olmaz."

"Mary'yi cinayetten sonra göreniniz oldu mu?"

Her iki Lapierre de başlarını salladı. Onlarca yıllık evlilik onları açıkça birbirine bağlamıştı.

"Onu ziyaret eden kimseyi tanımıyorum," dedi Madeline bana. "isteyeceğin türden bir şey değil, mi? İnsanlar burada kendilerini güvende hissetmek ister. Kimse ona sırtını dönmedi. Daha çok .

. . Bilmiyorum. Sanki Mary'yi hiç tanımıyormuşuz gibi."

Bölüm 110

VERMONT DEVLET HASTANESİ, büyüklüğü dışında dışarıdan bakıldığında mütevazı görünen, geniş, çoğunlukla kırmızı tuğlalı bir binaydı. Bana neredeyse yarısının kullanılmayan alan olduğu söylenmişti. Dördüncü kattaki kilitli kadın koğuşunda Mary Constantine gibi adli hastaların yanı sıra sivil hastalar da kalıyordu. Müdür bana "Mükemmel bir sistem değil," dedi, ama nüfusun azlığı ve ruh sağlığı hizmetleri için ayrılan bütçenin daralmasından doğan bir sistem.

Mary'nin kaçabilmesinin bir nedeni de buydu.

Müdür Dr. Rodney Blaisdale bana koğuşu hızlıca gezdirdi. Bakımlıydı, gündüz odasında perdeler ve beton blok duvarlar yeni boyanmıştı. Çoğu sehpa ve kanepenin üzerinde gazete ve dergiler duruyordu: *Burlington Free Press, The Chronicle, American Woodworker*.

, çok sessizdi.

Daha önce birçok kez kilitli koğuşlarda bulunmuştum ve genellikle genel gürültü seviyesi sürekli bir vızıltı gibiydi. Şimdiye kadar bu vızıltının ne kadar tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Vermont Eyaleti'nin bir akvaryumun durgun, yavaş hareket eden niteliğine sahip olduğunu fark ettim. Hastalar sessizliğin kendisine tepki olarak gelip gidiyor, kendi kendilerine bile zar zor konuşuyor gibiydiler.

Televizyonun sesi kısıktı ve birkaç kadın Haldol'un parlattığı gözlerle dizileri izliyordu.

Dr. Blaisdale beni gezdirirken, burada bir çığlının ne kadar canlı olabileceğini düşünüp duruyordum.

Ana koridordaki birçok kapalı kapıdan birine geldiğimizde "İşte " dedi. Onu dinlemeyi bıraktığımı fark ettim ve tekrar kulak kabarttım. "Burası Mary'nin odasıydı."

Çelik kapıdaki küçük gözetleme penceresinden baktığımda, onun orada olduğuna dair hiçbir ipucu bulamadım elbette. Platform yatakta çıplak bir şilte vardı ve diğer tek özellik gömme bir masa ve bank ile duvara monte edilmiş paslanmaz çelikten küt kenarlı bir raftı.

"Elbette, o zamanlar böyle görünmüyordu. Mary on dokuz yıl boyunca bizimle birlikteydi ve çok az şeyle çok şey yapabiliyordu. Bizim kendi Martha Stewart'ımız." Kıkırdadı.

"O benim arkadaşımdı."

Döndüğümde orta yaşlı, ufak tefek bir kadının bir omzunu karşıımızdaki duvara dayamış halde durduğunu gördüm. Standart önlükleri adli tıpçı olduğunu gösteriyordu, ancak buraya gelmek için ne yapmış olabileceğini hayal etmek zordu.

"Merhaba," dedim.

Kadın çenesini kaldırarak bizi geçip Mary'nin odasına bakmaya çalıştı. Şimdi onun boynunda ve aşağısında yırtık yanık izleri olduğunu görüyordum. "Geri döndü mü? Mary burada mı? Buradaysa Mary'yi görmem . Bu çok önemli. Benim için çok önemli."

"Hayır, Lucy. Üzgünüm, geri dönmedi," dedi Dr. Blaisdale ona.

Lucy çok üzgün görünüyordu. Hızla arkasını döndü ve bizden uzaklaştı, giderken bir elini beton bloklu duvarda kederle gezdiriyordu.

"Lucy de Mary gibi buradaki az sayıdaki uzun süreli hastalarımızdan biri. Mary ortadan kaybolduğunda onun için çok zor oldu."

" konuda," dedim. "O gün ne oldu?"

Dr. Blaisdale yavaşça başını salladı ve alt dudağını ısırdı.

"Neden bunu ofisimde bitirmiyoruz?"

Bölüm 111

BLAISDALE'i koğuşun sonundaki kilitli kapıdan geçirip zemin kata kadar takip ettim. Kutular içinde pirinç ve pastel renkli mini panjurlarla son derece jenerik olan ofisine girdik. Bir duvarda Banjo Dan and the Midnite Plowboys'un posterini çerçevelenmişti ve kesinlikle dikkatimi çekmişti.

Oturdum ve masasının benim tarafımdaki her şeyin kenardan birkaç santim uzakta, ulaşamayacak bir yerde olduğunu fark ettim.

Blaisdale bana baktı ve içini çekti. Mary Constantine'le olanları yumuşak bir dille anlathemen anlamıştım.

"Pekala, işte başlıyoruz, Dr. Cross. Koğuştaki herkes gününbirlik gezi ayrıcalığı kazanabilir. Adli hastaların dışarı çıkması eskiden yasaktı, ancak nüfusu bu şekilde bölmenin terapötik açıdan yapıcı olmadığını gördük. Sonuç olarak, Mary birkaç kez dışarı çıktı. O gün de diğerleri gibiydi."

"Peki o gün ne oldu?" Ben sordum.

"Standart prosedürümüz olan iki personelle altı hasta vardı. Grup o gün göle gitti. Ne yazık ki hastalardan biri bir tür sinir krizi geçirdi."

Bir çeşit mi? Şu anda bile tam ayrıntıları bilip bilmediğini merak ediyordum. Blaisdale hiç görmediğim bir idareciye benziyordu.

"Histeri krizinin ortasında Mary tuvalete gitmesi gerektiğinde ısrar etti. Tuvalet binası hemen oradaydı, bu yüzden danışmanlar gitmesine izin verdi. Hata, ama olur böyle şeyler. O sırada kimse binanın her iki tarafında da girişler olduğunu bilmiyordu."

"Belli ki Mary biliyordu," dedim.

Dr. Blaisdale elindeki kalemi birkaç kez masasına vurdu. "Her , yakındaki ormanda kayboldu."

Ona baktım, sadece dinliyordum, yargılamamaya çalışıyordum ama yargılamamak çok zordu. "Örnek bir hastaydı, yıllardır öyleydi. Herkesin çok fazla sürpriz oldu."

"Tıpkı çocuklarını öldürdüğü zamanki gibi," dedim.

Blaisdale gözleriyle beni değerlendirdi. Az önce ona hakaret edip etmediğimden emin değildi ve kesinlikle öyle bir niyetim yoktu.

"Polis büyük bir arama yaptı -gördüğüm en büyük aramalardan biriydi. Oradan ayrıldık."

İŖi onlara verdik. Elbette Mary'yi geri almak ve iyi olduğundan emin olmak için sabırsızlanıyorduk. Ama bu bizim kamuoyuna duyurmak için uėraŖtıėımız türden bir hikâye değil. O-" Durdu.

"Ne değildi?"

"O zamanlar, belki de kendisinden kimse için tehlikeli olduğunu dŖnmyorduk."

Ne dŖndėm söylemedim. Tüm Los Angeles'ın Mary hakkında farklı bir grŖ vardı: O, yaŖamıŖ en acımasız katil manyaktı.

"Geride bir Ŗey bıraktı mı?" Sonunda sordum.

"Aslında yaptı. Gnlklerini kesinlikle görmek isteyeceksiniz. Neredeyse her gün yazardı. Buradayken düzinelerce cilt doldurdu."

Bölüm 112

Hastanenin bodrum katında yaşıyormuş gibi görünen MAC adında bir PORTER, bana ellili yıllarda yetişmiş bir çocuğun okulda kullanabileceği türden, bantla ciltlenmiş kompozisyon defterleriyle dolu iki arşiv kutusu getirdi. Mary Constantine burada geçirdiği yıllar boyunca bugün okumaya vakit bulamayacağım çok şey yazmıştı. Tüm koleksiyonu daha sonra talep edebileceğim söylendi.

Hamal Mac'e "Yardıma için teşekkürler," dedim.

"Sorun değil," dedi ve ben de "rica ederim" yanıtının ne zaman ve nasıl olup da Vermont'un kırsalında bile dilden kaybolduğunu merak ettim.

Şimdilik sadece Mary Constantine'in kim olduğuna dair bir fikir edinmek istiyordum, özellikle de daha önceden tanıdığım Mary ile olan ilişkisi hakkında. Başlangıç için iki arşiv kutusu yeterli olacaktı.

El yazısı düzenli ve . Her sayfa düzgünce düzenlenmiş, kenar boşlukları boş bırakılmıştı. Görünürde bir karalama bile yoktu.

Kelimeler onun mecrasıydı ve onlardan hiç sıkıntısı yoktu. Sanki gidecekleri yere varmak için acele ediyorlarmış gibi sayfada sağa doğru eğiliyorlardı.

Ses de ürkütücü bir şekilde tanıdıktı.

Yazıda Mary Smith'in kısa, kesik kesik cümleleri ve aynı hissedilir yalnızlık duygusu vardı. Defterde baktığım her yerde bu durum açıkça görülüyordu.

Bazen sadece ; diğer zamanlarda ise tam yüzeydeydi.

Burada bir hayalet gibiyim. Kalsam da gitsem de kimsenin umurunda olur muyum bilmiyorum. Ya da burada olduğumu bile biliyorlar mı?

Lucy hariç. Lucy bana karşı çok nazik. Onunla benimle olduğu kadar iyi bir arkadaş olabilir miyim bilmiyorum. Umarım bir yere gitmez. Onsuz burası aynı olmaz.

Bazen beni gerçekten önemseyen tek kişinin o olduğunu düşünüyorum. Ya da beni tanıyan. Ya da beni görebilen.

Herkes için görünmez miyim? Gerçekten merak ediyorum, ben görünmez miyim?

Kayıtları rastgele seçip okuduğumda, akıl hastanesinde tutulduğu süre boyunca meşgul olan birinin resmini de gördüm. Mary için her zaman devam eden bir proje ya da başka bir şey vardı. Umudunu hiç yitirmemişti, değil mi? Bu ortamda bir insan ne kadar ev hanımı olabilirse o kadar ev hanımı gibi görünüyordu.

Gündüz odası için kağıttan zincirler yapıyoruz. Biraz bebeksi ama güzeller. Noel için güzel olacak.

Bütün kızlara nasıl yapılacağını gösterdim. Neredeyse herkes katıldı. Onlara bir şeyler öğretmeyi seviyorum. En çoğuna.

Burlington'daki Roseanne denen kız bazen sabrımı zorluyor. Gerçekten . Bugün baktı ve adımın ne olduğunu sordu. Sanki ona binlerce kez söylememişim gibi. ne tür biri sanıyor bilmiyorum. O da bizim gibi bir hiç.

Ona ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden cevap vermedim. Bırak kendi dekorasyonunu yapsın. Hak ettiğini buldu. Roseanne'i tokatlamak isterdim. Ama yapmayacağım, değil mi?

Birileri ve hiçkimseler. Bu kelimeler ve bu fikir, Kaliforniya'daki e-postalarda birden fazla kez ortaya çıkmıştı. Burada yer alması bir kimlik etiketi gibi gözüme çarptı. Mary Smith, kendi hiçliğinin negatif alanı karşısında çok net bir şekilde öne çıkan *yüksek profilli*, mükemmel anneler olan birilerine takıntılıydı. İçimden bir ses, aramaya devam edersem bunun Mary Constantine için de uzun soluklu bir tema olduğunu bulacağımı söylüyordu.

Eksik olan, çocuklarından hiç bahsedilmemesiydi. Bu bağlamda günlükler bir inkâr kroniği gibi okunabilir. Burada, hastanede yaşayan Mary, onlara dair anı ya da farkındalık kaydetmemiş gibi görünüyordu.

Ve Mary Wagner olarak yaşayan kadın - Mary Constantine'in dönüştüğü kadın - o çocuklardan başka bir şey düşünemezdi.

Geliştikçe ortak nokta Brendan, Ashley ve Adam'ın öldürülmesiyle ilgili bilinç eksikliğiydi.

A'lar ve B'ler.

Bu noktada sadece varsayımında bulunabilirdim, ama bana öyle geliyordu ki Mary daha tam bir farkındalığa doğru hızla ilerliyordu ve bu yolda tahribat yaratıyordu. Artık yeniden gözaltında olduğuna göre, zarar verebileceği tek kişi kendisiydi.

Yine de, eğer gerçekten gerçeğe doğru ilerliyorsa, oraya vardığında başına neler gelebileceğini düşünmekten nefret ediyordum.

Bölüm 113

Mary'nin günlüklerinden -sözlerinden, fikirlerinden ve öfkesinden- KENDİMİ AYIRMAK ZOR OLDU.

İlk kez, Los Angeles'taki seri cinayetleri gerçekten onun işlemiş olması bana mümkün, hatta muhtemel göründü.

Saatime baktığımda, baş terapisti Debra Shapiro ile olan toplantıma yarım saat geç kalmıştım bile. *Kahretsin. Hemen oraya gitmeliyim.*

Ofisine gittiğimde Dr. Shapiro aslında çıkmak üzereydi; özür dilemekle meşguldüm. Shapiro benimle konuşmak için kaldı ama kucağında evrak çantasıyla bir kanepenin kenarına tünemişti.

"Mary sekiz yıl boyunca benim hastamdı," dedi ben daha sormadan. "Onu nasıl tanımlarsınız?"

"İlginç bir şekilde bir katil olarak değil. Çocuklarıyla yaşadığı olayı, tabiri caizse, akıl hastalığının daha büyük arenasında bir sapma olarak görüyorum. Çok hasta bir kadın ama şiddet dürtüleri uzun zaman önce bastırılmış. Onu burada tutan şeylerden biri de bu; hiçbir zaman hiçbir şeyin üstesinden gelemedi."

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?" Dr. Shapiro'ya sordum. "Özellikle de olanları düşününce." Belki de burada inkâr eden tek kişi Mary değildi.

"Mahkemede tanıklık ediyor olsaydım, yapamayacağımı söylemek zorunda kalırdım. Bunun ötesinde, sekiz yıllık etkileşimin bir değeri olduğunu düşünüyorum, Dr. Cross. Sizce de öyle değil mi?"

Elbette öyle düşündüm. Ama sadece terapist bana biraz içgörü gösterirse.

"Peki ya çocukları?" Ben sordum. "Onlardan hiç bahsedildiğini görmedim. günlükleri. Ama Mary'yi tanıdığım kısa süre boyunca tek düşünebildiği onlar oldu. Artık zihninde çok canlılar. Onlara kafayı takmış durumda."

Dr. Shapiro saatine bakarken başını salladı. "Bunu bağdaştırmak benim için daha zor. Bir teori sunabilirim, belki de Mary'nin terapisi sonunda gerçekleşiyordu. O çocukların anıları yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu.

"Çocuklar bilincine girdikçe, yirmi yıllık bastırılmış suçluluk duygusunu bir kerede işlemekten kaçınmanın bir yolu, sizin de gibi, çocukları canlı tutmak olabilir. Bu, onu kaçırmaya iten şeyin ne olduğunu açıklayabilirdi - onlarla olan hayatına geri dönmek için. Mary'nin deneyimine göre olan da tam olarak buydu."

"Peki ya Kaliforniya'daki bu cinayetler?" Bilerek çok hızlı gidiyordum; Dr. Shapiro her an yerinden fırlayıp gidecekmiş gibi kıpırdandı.

Omuz silktili, görüşmeye sabırsızlandığı belliydi. Terapi seanslarının hastalarına da böyle hissettirip hissettirmediğini merak ettim. "Ben bunu göremiyorum. Buradan ayrıldıktan sonra Mary'ye ne olmuş olabileceğini bilmek zor, ama benim tanıdığım kadına gelince?" Başını birkaç kez ileri geri salladı. "Hikâyenin mantıklı olan tek kısmı Los Angeles."

"Nasıl yani?" Ben sordum.

"Birkaç yıl önce onun hikayesine biraz ilgi vardı. Bazı sinemacılar gelip gitti. Mary röportajlara izin verdi, ancak bir devlet olarak daha geniş kapsamlı bir izin verme özerkliğine sahip değildi. Sonunda ilgilerini kaybettiler ve . Buradaki son birkaç yılında, sanırım tek ziyaretçileri onlardı."

"Kim?" Not defterimi çıkardım, katlayıp açtım. "Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Ziyaretlerin kayıtları var mı? Herhangi bir şey?"

"Aslında herhangi bir isim hatırlamıyorum," dedi. "Ve bunun ötesinde, buradaki ifşaat seviyesinden biraz rahatsızım. Daha spesifik bilgi istiyorsanız sizi Dr. Blaisdale'e yönlendirebilirim. Bunu açıklayacak kişi o olacaktır."

Acaba hastasına karşı korumacı mı hissediyordu, yoksa sosyal takvimindeki bir şeye mi geç kalmıştı? Saat 5:46'yı gösteriyordu.

Başka bir yerde daha iyisini yapabileceğimi fark ettim, bu durumda benim de gitmem gerekiyordu. Dr. Shapiro'ya zamanı ve yardımı için teşekkür ettim ve yönetim binasına geri döndüm.

Koşuyordum.

Bölüm 114

Yine de kendimi gerçek bir polis gibi hissediyordum ve bu bana hiç de fena görünmüyordu. İçeri girdiğimde idari ofisteki duvar saati 5:52'yi gösteriyordu.

Tezgâhın karşısındaki pembe sarı saçlı ve bir sürü takısı olan genç kadına gülümsedim. Daktilosunun üzerine plastik bir örtü örtüyordu.

"Merhaba, sizden çok hızlı bir isteğim var. Gerçekten hızlı. Ama buna ihtiyacım var."

Kadın beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Yarına kadar bekleyebilir mi?" diye sordu. "Bekleyebilir, değil mi?"

"Aslında hayır. Az önce Doktor Shapiro ile konuştum ve benden buraya gelip sizi yakalamamı istedi. Kadın adli koğuşunun son birkaç yıllık ziyaretçi kayıtlarını görmem gerekiyor. Özellikle Mary Constantine için. Bu gerçekten önemli. Yoksa sizi rahatsız etmezdim."

Kadın telefonunu açtı. "Sizi Doktor Shapiro mu gönderdi?"

"Evet, doğru. Bugün için ayrıldı ama bana bunun sorun olmayacağını söyledi." Kimliğimi gösterdim. "Ben FBI'dan Dr. Alex Cross. Bu devam eden bir cinayet soruşturmasının ."

Hoşnutsuzluğunu gizlemedi. "Bilgisayarı yeni kapattım ve kızımı almam gerekiyor. Sanırım istersen sana basılı kopyasını getirebilirim."

Cevap beklemeden başka bir odaya girdi ve elinde üç halkalı küçük bir klasörle geri döndü.

"Sadece Beadsie burada olduğu sürece kalabilirsin." Arka taraftaki akvaryum balığı fanuslu ofiste çalışan kadına el salladı. Sonra ne bana ne de Beadsie'ye tek kelime etmeden gitti.

Ziyaretçi kayıt defterinin sayfaları sütunlara ayrılmıştı. En son defterin arkasından başlayarak Mary'nin adını *Kimi Görmeye Geldiniz?*

İki yıllık kayıtlarda şey yoktu. Mary Constantine'in bu yerde ne kadar yalnız olduğu ortadaydı.

Sonra, aniden, kayıtlarda bir dizi isim belirdi. İşte Dr. Shapiro'nun bahsettiği ilgi telaşı buydu. Yaklaşık bir buçuk ay boyunca sürdü.

Yavaşladım ve ziyaretçilerin isimlerini inceledim. Çoğunu . İçlerinden
Be
n. birini tanıdım.

Bölüm 115

CEP TELEFONUM ve Vermont birbirlerinden nefret ediyor gibiydiler. Görünüşe göre, burası sinyalin olmadığı bir yerdi.

Onun yerine ankesörlü bir telefon buldum, Los Angeles'taki Ajan Page'i aradım ve LAPD'yi bağlattım. Bir dakika sonra hatta Maddux Fielding'in ofisi vardı ama Fielding yoktu. Ne büyük sürpriz.

"Biliyor musun?" Hattaki isimsiz teğmene dedim ki. "Siktir . Bizi Dedektif Jeanne Galletta'ya aktarın."

" oluyor?" Page bana tekrar sordu, LAPD'de beklerken.

Sonra hatta başka bir ses duydum. "Jeanne Galletta. Alex'le mi görüşüyorsunuz?" "Jeanne, ben Alex. L.A. Bürosu'ndan Karl Page hattı da. Vermont'tayım. Sanırım Mary Smith davasıyla ilgili önemli haberlerim var."

Jeanne, "Sanırım senin için başka bir bağlantım olabilir, Vancouver'da bir cinayet," dedi. "Vermont'ta ne yapıyorsun?"

"Vancouver hakkındaki düşünceni unutma. Lütfen Fielding'i bulun. Ya da ne yapmanız gerekiyorsa yapın ama birinin Michael Bell'i sorgulamak üzere alması gerekiyor.

Michael Bell. *Marti Lowenstein-Bell'in kocası.*"

"Ne?" Jeanne'ın sesi kuşkulu geliyordu. Sonra Page küfretti, belli ki ahizeyi susturuyordu.

Onlara buradaki son iki günümün kısa bir özetini yaptım, sonra da devlet hastanesindeki ziyaretçi kayıtlarındaki isimleri verdim.

"Mary Constantine'i tanıyor. Onu daha önce Vermont'ta ziyaret etmiş. Aslında birkaç kez."

"Ve ne? Ona tuzak mı kuruyordu? L.A.'de olduğunu nereden biliyordu?"

"Henüz her şeyi bilmiyorum. Belki oraya gittiğinde onu araştırmıştır; belki yazışmışlardır. Eğer onun hikayesini isteseydi, bunun bir değeri . Bence istedi ama bir film için değil."

"Bunun bir kılıf olduğunu mu düşünüyorsun, belki de kendi karısını öldürmek için? Bu büyük bir örtbas, Alex."

"Kesinlikle öyle. Bu da inanılmaz bir hikaye. Page, bunu anlıyor musun?" "Anladım. Ve bunu sevdim. Sonunda bir şeyler bana mantıklı geliyor."

"Güzel. O zaman Michael Bell ve bu davayla bağlantılı diğer herkesle doğrudan bir çapraz referans yap. Acaba karısından daha büyük bir ajandası var mıydı? Bulabildiğin her şeyi bul, sörfçü çocuk. Şimdilik ihtiyacımız olan tek şey LAPD onu gözaltına aldığı anda onu tutmaya yetecek kadar bilgi.

"Jeanne, dinle, lütfen. Eğer , yanılıyorumdur. Bunu daha sonra çözün ve Michael Bell'in evine bir ekip gönderin derim. Hemen. Ve Jeanne."

"Ne?"

"Oraya tek gitme. Bell'in katılımı olduğundan oldukça eminim."

Bölüm 116

ANİDEN BÜTÜN KASA yeniden yanmaya başladı.

Hastaneden yaklaşık on mil uzakta, gördüğüm ilk benzin istasyonunda durdum, çatısının üzerinde uçan *bir A* harfi olan eski bir Texaco. Arkamdan bir Ford F-150 yanaştı ama görünürdeki diğer tek bina yolun tam karşısındaki tarlada bulunan karanlık şeker deposuydu. Tarlada otlayan birkaç Holstein görebiliyordum.

Karl Page'i başka bir ankesörlü telefondan tekrar aradım. Michael Bell hakkında ne bulduğunu duymam gerekiyordu.

Bu geç saatte Burlington'dan kalkan bir uçağa yetişmek pek mümkün görünmüyordu; yine de haberdar olmak istiyordum ve Page ile Jeanne Galletta için endişeleniyordum. Bell'in Los Angeles'ta neyin peşinde olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Şimdiye kadar ne buldun?" Ona sordum.

"Doğru yere baktığınızda bulduklarınız inanılmaz," dedi. "Marti Lowenstein-Bell ölmeden önce kendi programını HBO'ya satmıştı. Elli dolarlık bir tabancadan daha ateşliydi. Öte yandan, Michael Bell'in son üç solo projesi hiçbir yere varamadı. Tek büyük başarısını onunla elde etmişti ve görünüşe göre o da ayrılıyordu. Ondan boşanıyordu, Alex. Henüz dava açmamışlardı ama bir arkadaşşı bunun olacağını biliyordu."

"Bir keresinde bana ne demiştin? Cha-ching?"

"Evet, ve isabetler gelmeye devam ediyor. LAPD Bell'in mazeretlerini kontrol etti ama hepsi de işte ya da ara sıra evde görülmesiyle ilgiliydi. Alex, mazeretlerin geçerli olmayacak. Ve şunu dinleyin, Arnold Griner *Variety*'de yazarken Bell'in birden fazla filmini ciddi şekilde yerden yere vurdu. Griner bir yazısında ona 'Michael Bomb' demişti. Tabii Griner'ın durumunda bu haklı bir cinayet olabilir. Antonia Schiffman? Geçen yıl Bell'in finanse ettiği bir projeden çekilmiş. Görünüşe göre Bell'e sözlü bir söz verdikten *sonra*, ki bunun burada hiçbir anlamı yok gibi görünüyor. Her şey dağılmış ve Bell yarım milyon dolar kaybetmiş."

Page'in sesindeki adrenalini duyabiliyordum. Kapıdaki bir tazı gibiydi. "Her şeye bahse girerim ki daha fazlası var," dedi. "Bell'in kariyeri bok çukuruna doğru gidiyordu ve herkesi de kendisiyle birlikte aşağı çekecekti."

"Kazmaya devam et," dedim. "İş çıkardın. LAPD'den yeni bir haber var mı?"

Jeanne?"

"Bell'in evinin önünden bir kruvazör geçti. Cevap yok." "İçeri girdiler mi?"

"Hayır. Ama evde kimsenin olmadığından oldukça emindiler. Ev gözetim altında."

". Tekrar durduğumda ararım. Muhtemelen havaalanı yakınlarında. Ne yazık ki, sanırım bu gece burada kalacağım."

Geceyi Vermont'ta geçirmek istemiyordum, özellikle de şimdi, ama fazla seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Benzin istasyonundaki küçük dükkâna uğrayıp çikolatalı kek ya da fıstıklı M&M's gibi berbat bir şey almayı düşündüm ama tüm irademi buna karşı topladım. *Tanrım, bazen çok etkileyici oluyorum.*

Kiraladığım arabaya doğru döndüm ve rüzgara karşı başımı eğerek yürümeye başladım. Hava gittikçe soğuyordu. Arabaya birkaç adım kala kafamı kaldırdım ve olduğum yerde durdum.

Misafirim vardı.

James Truscott arabanın yolcu koltuğunda oturuyordu.

Bölüm 117

Bu bana hiç mantıklı gelmedi, en azından ilk başta. Truscott'un burada ne işi vardı? Belli ki yine beni takip etmişti. Ama neden?

Arabanın kapısını onun tarafına doğru çekip açtığımda kıpkırmızı olmuşum. Bağırarak için ağzımı açtım ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı.

Truscott bana sorun çıkarmak için burada değildi - en azından şimdi değil. Yazar ölmüştü, ön koltukta bir heykel gibi duruyordu.

"Arabaya bin," dedi arkamdan bir ses.

"Burada olay çıkarma. Çünkü zaman içeri girip dükkânı işleten yaşlı ve hoş kadını da vurmak zorunda kalırım. Gerçekten umurumda olmaz, biliyorsun."

Döndüm ve Michael Bell'i gördüm.

Bell bitkin ve rahatsız ve onu evinde son gördüğümde beri çok kilo kaybetmişti. Aslında cehennem gibi görünüyordu. Açık mavi gözleri fena halde kan çanağına dönmüştü; dağınık, gür sakalıyla yerel bir ormancıya benziyordu.

"Ne zamandır beni takip ediyorsun?" Elimden geldiğince onunla ilişki kurmaya, onu anlamaya ve bir tür koz elde etmeye çalışarak sordum.

"Sadece arabaya bin ve sür, mu? Benimle konuşma. Senin içini görüyorum."

İkimiz de arabaya bindik, Bell arkaya geçti ve bana yolu, otoyoldan uzaklaşan yönü işaret etti. Arabayı çalıştırdım ve benden istediği yere doğru sürdüm, aklım bir ileri bir geri gidiyordu. Silahım bagajdaydı. Bagaja nasıl ulaşabilirdim? Ya da aceleyle kafasının içine nasıl girebilirdim?

"Plan nedir, Michael?"

"Plan, senin Washington'a geri dönmen ve herkesin acınası hayatlarına devam etmesiydi. Ama bu pek iyi gitmedi, mi? Muhabiri öldürdüğüm için bana teşekkür etmelisin, değil mi? Hayatı için yalvarıp ağladı bu arada. Harika bir performanstı. Ona inandım. Ne kadar pısrık olduğu ortaya çıktı."

D.C.'den olduğumu ve Truscott'u bilmesine şaşırdım. Ama o bir gözlemci, bir entrikacıydı. Muhtemelen Bell'in bildiği çok şey vardı.

"Peki şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"Ne düşünüyorsun? Senin uzman olman gerekiyordu, değil mi? Peki, şimdi ne olacak?"

"olmak zorunda değil." Sadece konuşuyordum; aklıma gelen şeyi söylüyordum.

"Şaka yapıyor olmalısın. Sence başka ne şekilde olabilir? Tüm seçenekleri duymama izin verin. Sabırsızlanıyorum."

Bu arada tabancasının namlusunu boynuma dayamıştı. Eğildim ama sadece bir yere kadar. Silahının tam olarak nerede olduğunu bilmemin en iyisi olacağını düşündüm. Acaba şu anda bir plan mı uyguluyordu, yoksa doğaçlama mı yapıyordu? Mary Smith'in her ikisini de yaptığı biliniyordu.

Ve Mary Smith'ti, değil mi? Sonunda gerçek katille tanışmıştım.

Işıksız bir tali otoyolda birkaç mil gittik. "Burası iyi görünüyor," dedi aniden. "Şu taraftan git. Sola dön. Sola dön."

Asfalttan inişli çıkışlı toprak bir yola saptım. Yukarı doğru eğimli bir şekilde ormanın içine doğru kıvrılıyordu. Sonunda köknar ağaçları arabanın etrafını bir tünel gibi sardı. Zamanım tükeniyordu ve kaçmam için hiçbir yol yokmuş gibi görünüyordu. Mary Smith beni yakalamıştı, tıpkı diğerlerini yakalayıp hiç şaşmadan öldürdüğü gibi.

"Nereye gidiyoruz Bell?"

"Seni hemen bulamayacakları bir yerde. da mektup arkadaşını."

"Biliyor musun, seni zaten Los Angeles'ta arıyorlar. Telefon ettim."

"Evet, onlara iyi şanslar. Tam olarak Los Angeles'ta değilim, değil mi?"

"Peki ya kızların, Michael? Onlar ne olacak?"

Silahın namlusunu boynuma doğru daha sert itti. "*Benim* kızlarım değil. Marti ben onunla evlenmeden önce ucuz bir fahişeydi. Onu bir şeye dönüştürmeden önce. O nankör çocuklara iyi bir baba oldum, hepsi Marti içindi. Onunla tanıştığımda kaçağın tekiydi ve hep kaçağın teki olarak kaldı. Tamam, kenara çek. Bu iyi."

Bu kesinlikle iyi değildi. Arabanın farları yolun sağ taraftaki ağaçlık bir yamaca düştüğü yeri gösteriyordu. Kenardan için çok dikkatli olmalıydım.

Sonra bir anda tam tersini düşündüm. Kendimi bunu yapmaya zorlayabilirsem- ama yapmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden gaza bastım ve direksiyonu olabildiğince sert bir şekilde sağa çevirdim.

Bell çılgınlık attı. "Ne yapıyorsun lan sen? Arabayı durdur. *Durdur!*"

Üç şey oldu, hepsi de aynı anda. Michael Bell'in silahı ateş aldı; sağ omzumda bir acı evreninin patladığını hissettim; ve araba düşmeye başladı - neredeyse yokuş aşağı.

Bölüm 118

ANİDEN AĞRI VÜCUDUMUN HER YERİNDE HİSSETTİRDİ ve aşırı değilse hiçbir şey değildi. Araba sallanıp yuvarlanırken ve kontrolden çıkıp takla atma tehlikesi geçirirken, kalın köknar ağaçlarının ve çalılıkların arabaya yol verdiğinin sadece yarı bilincindeydim.

Muhtemelen sadece dört ya da beş saniye boyunca düştük. Yine de, nihai çarpışma göğsümü inanılmaz bir güçle direksiyon simidine sıkıştırmaya yetti. Emniyet kemeri muhtemelen beni ön cama çarpmaktan kurtarmıştı. Bell'in emniyet kemerini takmadığını biliyordum ve sadece kötü yaralanmış olmasını umabilirdim. Eğer şanslıysam, belki de arka koltukta baygın ya da ölmüştü.

Elim çoktan kapı kolundaydı ve elimden geldiğince iyi ve hızlı bir şekilde arabadan dışarı yuvarlandım.

Tüm vücudum hızlı hareket etmemi zorlaştıran uyuşturan bir ağrıya zonkluyordu. Sağ kolum yanımda işe yaramaz bir şekilde asılı duruyordu.

James Truscott'un cesedini gördüm, yüzüstü ve kartal gibi açılmıştı. Görünüşe göre kazada serbest kalmış.

Sonra Michael Bell arka koltukta inledi. İçeride yaşıyordu. Çok kötü. Büyük bir sarf ederek tek dizimin üzerine kalkmayı başardım. Birden omzum acıyla çığlık attı; kırılmış olması gerektiğini biliyordum.

Düz bir zemin bekleyerek ileriye doğru duraklayarak bir adım attım ama karşımda neredeyse görünmez bir çalılık yığını vardı.

Aşağıya indim ve yarım ayak suya düştüm. Şu ana kadar akıntının farkında değildim.

Burası sığdı ama su karanlıkta görebildiğimden çok daha uzağa uzanıyordu. Buz gibi su içimde bir elektrik akımı yarattı.

Acının daha da kötüleşebileceğini düşünmemiştim ama görüşüm kısmen geri gelmeden önce bir beyazlık gördüm.

Yine kendimi yukarı itmeye başladım ama tekrar yere düştüm. Bu sefer Bell'di. Boynuma ve başıma bastırdı ve güçlüydü. Sonra ayağının sırtıma bastığını hissettim. Burnuma ve ağzıma su doldu.

"Nerede olduğunu sanıyorsun-" diye bağıırıyordu.

Ona bitirmesi için bir şans vermedim. Bacaklarımı onunkilere sertçe makasladım.

ve bunu yapmak için kalan gücümün çoğunu harcadım. Yine de onu hazırlıksız yakaladı ve üzerimden geriye doğru düştü. *İki* su sıçraması duydum ve birinin silahı olduğunu umdum.

Yarı suyun içinde, yarı suyun dışında, sağlam sol elime dayanarak, kendimi ona saldıracak kadar yukarı kaldırdım. O karşılık veremedi önce bir yere vurmuş ve ardından bir sol kroşe yapmayı başardım.

Uzanıp yüzümü sıkıca kavradı ve parmaklarını yüzüme geçirdi. Michael Bell yaklaşık benim boyumdaydı ama süper ağır sıkletti; son birkaç haftada verdiği kilolara rağmen benden en az otuz kilo fazlaydı.

Bir elimle boğazını tuttum, içine girdim ve olabildiğince sert ittim. Biraz öğürdü ama bırakmadı.

Kaldıraç gücünü artırabileceğim tek şey buydu ama ayağımı hareket ettirdiğimde bir yosun tabakasına çarptı.

Ağırlığımın aniden değişmesi vücudumun acı verici bir şekilde bükülmesine neden oldu ve tekrar dondurucu soğuk suya düştüm.

Tanrım, hava soğuktu ama neredeyse umurumda değildi.

Michael Bell bu sefer benden daha hızlı ayağa kalktı. Bu iyiye işaret değil. İkinci bir rüzgarı vardı. Ağrıyan sağ kolumun ağırlığı beni yavaşlattı.

Onu belli belirsiz bir silüet halinde gördüm, ansiklopedi büyüklüğünde yassı bir kayayı eline almıştı. Tekrar bana doğru gelirken kayayı iki eliyle yukarı kaldırdı.

"Seni aptal herif!" diye bağırdı. "Seni öldüreceğim! Planım *bu*, mı? Hikaye böyle bitiyor. İşte böyle bitiyor!"

Elimden geldiğince Bell'den uzaklaşmaya çalıştım ama bunun yeterli olmadığını biliyordum. Elim sık suda sert bir şeyin üzerine düştü. Taş değildi, en azından ben öyle düşünmüyordum. *Metal miydi?*

"Sen öl!" Bell bana bağırdı. "Bu nasıl bir plan? Bu nasıl bir son?"

Metal nesne. Ne olması gerektiğini biliyordum. Bell'silahını sudan çıkardım ve tetiği kurcaladım. "Bell, hayır!" Çığlık attım.

Başının üzerinde tuttuğu devasa taşla gelmeye devam etti. "Geber!" Ben de ateş ettim.

Ay ışığının aydınlatığı ormanda tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Nereye çarptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gürültülü bir şekilde homurdandı ve bir saniyeliğine durdu.

Sonra tekrar ileri atıldı. İkinci kez ateş ettim. Ve üçüncüye. İkisi de göğüs üstünden, en azından ben öyle sanıyordum.

Elindeki ağır taş suya düştü. Görünmez bir güç tarafından bir anlığına askıya alınan Bell, iki ya da üç sarhoş adımıyla sendeleyerek uzaklaştı. Sonra gürültülü bir sıçrama yaparak yüz üstü suya düştü.

Sonra hiçbir şey. Ormanda sessizlik.

Fena halde titriyordum, kontrolsüzce, silahı sağlam elimle Bell'e doğrulttum. Kaygan kayaların üzerinden geçip yattığı yere ulaşmak bile inanılmaz bir çaba gerektiriyordu.

Ona ulaştığımda hiç hareket yoktu. Kolunu tutup kaldırdım. Kontrol ettim ama nabızı atmıyordu. Tekrar kontrol ettim, hiçbir şey yoktu, ormanın sessizliği ve korkunç soğuktan başka bir şey yoktu.

Michael Bell ölmüştü, Mary Smith de öyle. Ve çok yakında, bu dondurucu ıslak giysiler içinde ben de ölecektim.

Bölüm 119

Kaza yerinden yukarıya ve dereden dışarıya yavaşça tırmanışım cehennem gibiydi; dayanılmaz bir acı, baş dönmesi ve mide bulantısından başka bir şey yoktu. Tek nimet, bunların hiçbirini hatırlamıyor olmamdı.

Bir şekilde ana yola çıkmayı başardım ve orada Subaru'su olan telaşlı bir üniversite öğrencisi beni . Adını bile öğrenemedim. Sanırım arabasının arka koltuğunda bayılmışım.

Ertesi sabah Michael Bell'in cesedi dereden çıkarılmıştı ve ben Burlington'daki Fletcher Allen Hastanesi'nde bir yatakta dinleniyordum. Gerçi *dinlenmek* muhtemelen yanlış bir kelime. Yerel polis sürekli odama gelip gidiyordu. Washington'daki ofisim, Los Angeles Bürosu ve Jeanne Galletta ile saatlerce telefonda konuşarak cinayet serisinin başlangıcından itibaren olan biten her şeyi bir araya getirmeye çalıştım.

Bell'in planı karmaşıklık ve çılgınlığın bir , ama kılıfı son derece basitti - saptırma. Ve sonuna kadar da başarılı olmuştu. Jeanne'in bana belirttiği gibi, Michael Bell yaşamak için hikâyeler yazıyor ve üretiyordu. Olay örgüsü onun işiydi. Bu öykü başka biri tarafından senaryo olarak yazılsa hiç şaşırmazdım. Yazar muhtemelen her şeyi değiştirecekti, ta ki film "gerçek bir hikayeye dayanıyor" gibi şüpheli bir başlık taşıyana kadar.

"Seni kim oynayacak?" Jeanne telefonda benimle dalga geçti.

"Bilmiyorum. Çok da umurumda değil. Pee-wee Herman."

Mary Constantine'e gelince, onun hakkında ne hissedeceğimden emin değildim. İçimdeki polisin bir tepkisi vardı, ama psikiyatristin başka bir tepkisi vardı. İhtiyacı olan tedavi ve bakıma geri dönecek sevinmişim. Eğer Dr. Shapiro haklıysa, belki de Mary nihayetinde bir tür iyileşmeye doğru gidiyordu. Şimdilik böyle düşünmek istiyordum.

Saat dört civarında odamın kapısı gıcırdayarak açıldı ve Anneannemden başkası kafasını içeri sokmadı.

"İşte yatak ağrısı çeken gözler için bir manzara," dedim ve sırtıtmaya başladım. "Merhaba, Nana. Seni Vermont'a getiren nedir?"

"Akçağaç şurubu," diye geveledi.

Özellikle onun için çekingen bir şekilde içeri girdi ve omzumdaki bağı görünce yüzünü buruşturdu.

"Oh, Alex, Alex."

"Olduğundan daha kötü görünüyor. Belki de değildir," dedim. "Uçak bulmakta zorlandınız mı?"

"Hiç sorun değil. Havaalanına gidiyorsunuz. Para ödersiniz."

Yanağıma serin bir el koymak için uzandı. Tanıdık ve çok rahatlatıcı geldi. *Bu huysuz yaşlı kadın olmadan ne yapardım? Düşünmeden . Ben ne yapardım?*

"İyi olacağını söylediler, Alex. Sanırım bu göreceli bir kavram, değil mi?"

Daha önce de vurulmuştum. Travmatik bir durum, bundan kaçış yok ama geri döndürülemez değil, en azından şu ana kadar değil.

"İyi olacağım," dedim Nana'ya. "Bedenen ve ruhen."

"Çocuklara dışarıda beklemelerini söyledim. Sana bir şey söylemek istiyorum, sonra da bunu geride bırakacağız."

"Uh-oh. Yine belada, değil mi? Köpek kulübesine geri döndüm."

Gülümsememe karşılık vermedi ama elimi iki arasına aldı.

"Hayatımın her günü senin için Tanrı'ya şükrediyorum Alex ve seni büyütmem ve böyle bir adama dönüştüğünü görmeme izin verdiği için ona teşekkür ediyorum. Ama en bana neden geldiğini, ölmeden önce zavallı annenle baban arasında neler düşünmeni istiyorum. Basitçe söylemek gerekirse, Jannie, Damon ve Ali senin sahip olduğundan daha iyisini hak ediyor."

Nana biraz sonra olacaklara yer açmak için durdu. "Onları yetim bırakma, Alex."

Bölüm 120

Ben sözümü söylemeye başlamıştım ama Anneanne sesini hafifçe yükselterek devam etti. "İçimizden *ilk* gidecek olan benim. Sakın benimle tartışmaya kalkma."

Sonunda omuz silktim, bu da omzumu ve boynumu acıttı. "Ne diyebilirim ki?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemiyorsun. Sadece bilgeliğimi dinle, çağların bilgeliğini. Dinle ve belki bir gün sonunda bir şeyler öğrenirsin."

Birbirimizin gözlerinin içine uzun uzun baktık. Hissettiğim şey üzüntü olmasa da boğazımda bir yumru oluştu. Daha çok minnettarlık ve bu küçük, inanılmaz derecede güçlü kadına karşı inanılmaz bir sevgiydi - gerçekten de yaşının ve kesinlikle benim yaşımın ötesinde bir bilgeydi.

"İster inanın ister , ben her zaman sizi dinliyorum," dedim.

"Evet, sonra da gidip en başta ne yapacaksan onu yapıyorsun."

Kapı yarıya kadar açıldığında hastane koridorundan gelen sesler odanın içine doldu. Damon'ın hevesli yüzünü görmek için baktım ve kalbim küçük bir sıçrama yaptı.

"Bakın kim gelmiş!" Gözlerimi sildim. "Evin erkeği geldi." "Bize Jannie'nin on iki yaşından küçük olduğu için gelemeyeceğini söylediler," dedi. Yatakta doğruldum. "Nerede o?"

"Ben buradayım." Jannie'nin kızgın sesi kapının arkasından net bir şekilde

"O zaman kimse seni görmeden buraya gel. Hadi. Kimse seni tutuklamayacak. Ben hariç, eğer bir dakika daha dışarıda kalırsan."

İkisi de içeri girip yatağa doğru koştular ve bandaj koleksiyonumu görünce durdular. Serbest kolumla uzandım ve ikisini de aynı anda içeri aldım.

"Burada ne kadar kalman gerekiyor?" Jannie iyi tarafıma doğru sordu.

"Birkaç gün içinde eve gitmem gerekiyor," dedim.

"daha kötü görünüyor," dedi Nana.

Damon tekrar ayağa kalktı ve kafese baktı. "Gerçekten acıdı mı?" "Çok kötü," diye mırıldandı Nana.

"Daha kötülerini de yaşadım," dedim. İkisi de bana aynı nötr, neredeyse sitemkâr ifadeyle baktı. Burada ebeveyn ki? Her nasılsa

Onları son gördüğümde daha yaşlı görünüyorlardı. Ben de kendimi biraz daha yaşlı hissettim.

Ben izlesem de izlemesem de bu ikisi büyüyecek ve değişecekti. Çok bariz bir şey, ama bunun gerçekliği -gerçekliği- aniden içime işledi.

Sonunda pes ettim. "Evet," dedim. ". Çok acıttı."

Sonra yine o korkunç düşünce -*onları yetim* bırakma *Alex*- ve omuzlarım ağrısa da çocuklarıma sımsıkı sarıldım, ama *onları* bırakamazdım ve ne düşündüğümü bilmelerine de izin veremezdim.

Bölüm 121

Vermont'taki FLETCHER ALLEN HASTANESİNDE yaklaşık bir hafta kaldım, bu benim bugüne kadarki en uzun hastanede kalışımdı ve belki de bana bir uyarı daha oldu. *Kaç uyarı aldım?*

Cuma akşamı saat 6:00 civarında Los Angeles'tan Dedektif Jeanne Galletta beni aradı. "Alex, sana haberi veren oldu ?" diye sordu. "Sanırım söylediler."

"Ne haberi, Jeanne? Yarın hastaneden taburcu olacağımı mı?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ama dün Mary Wagner Los Angeles'taki cinayetleri itiraf etti."

"O cinayetleri o işlemedi. Michael Bell yaptı."

"Bunu biliyorum. Maddux Fielding bile biliyor. Kimse ona inanmadı ama o itiraf etti. Sonra, dün gece bir ara, zavallı Mary Wagner hücresinde kendini astı. O öldü, Alex."

İçimi çektim ve başımı birkaç kez salladım. "Bunu duyduğuma gerçekten çok üzuldüm. Bell'in sorumlu olduğu bir başka ölüm daha. Başka bir cinayet."

Ertesi sabah, beni çok şaşırtan bir şekilde hastaneden edildim. Bu haberle birlikte evi aradım ve Boston'a giden bir uçağa binmeyi bile başardım. Boston'dan D.C.'ye giden saatlik servise bindim. Hayatımda hiç kalabalık bir banliyö uçağına bindiğim için bu kadar mutlu olmamıştım.

Havaalanında taksiye binmek en kolay yoldu ve o gece saat 7:00 sularında Güneydoğu'ya doğru yola çıktığımda içime yumuşak, sıcak bir ışıltının yayıldığını hissettim. *Ev gibi bir yer yok, ev gibi bir yer yok.* Bunun herkes için geçerli olmadığını biliyorum ama benim için geçerli ve bunun beni ne kadar şanslı kıldığını da biliyorum.

Taksi Beşinci Cadde'deki evin önünde durdu ve birdenbire küçük ön bahçede koşmaya başladım, ardından boyası solmuş ön basamakları iki uzun adımda çıktım.

Küçük Alex'i kollarımın arasına aldım ve havada döndürdüm. Acıttı ama buna değdi. Taksiciye seslendim, biraz şaşkın bir şekilde yan camından dışarı sarkıyordu ama o bile biraz gülümsüyordu, biraz bıkkın D.C.-taksici tarzıyla. "Hemen !" Ona söyledim. "Hemen geliyorum."

"Sorun değil. Acele etme dostum. Nasıl olsa sayaç çalışıyor."

Genç kızımınla birlikte verandaya çıkmış olan anneanneme baktım.

Oğlum.

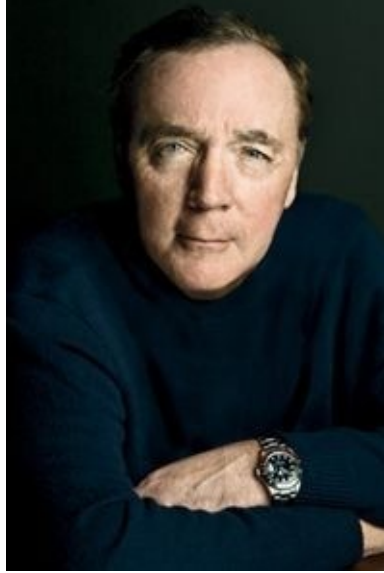
"Ne?" Fısıldadım. "Bana ne olduğunu anlat."

"Ali evde," dedi sakın bir sesle. "Christine onu buraya getirdi, Alex. Yine fikrini değiştirdi. Doğu'da da kalmayacak. Ali temelli evde. Buna inanabiliyor musun? Peki ya sen? Sen evde misin?"

"Ben nine," dedim. Sonra küçük oğlumun güzel gözlerine baktım. "Ben geldim, Ali. Sana söz veriyorum."

Ve ben her zaman sözlerimi tutarım.

Yazar Hakkında

Guinness Dünya Rekorları'na göre James Patterson, *New York Times*'ın en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 240 milyondan fazla satmıştır. *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Daniel X, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için kitaplar yazmaktadır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır.

Kitaplara ve okumaya olan tutkusu, James Patterson'ın yetişkinlere çocuklar için en iyi kitapları bulmanın kolay bir yolunu sunmak için ReadKiddoRead.com web sitesini kurmasına yol açtı. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

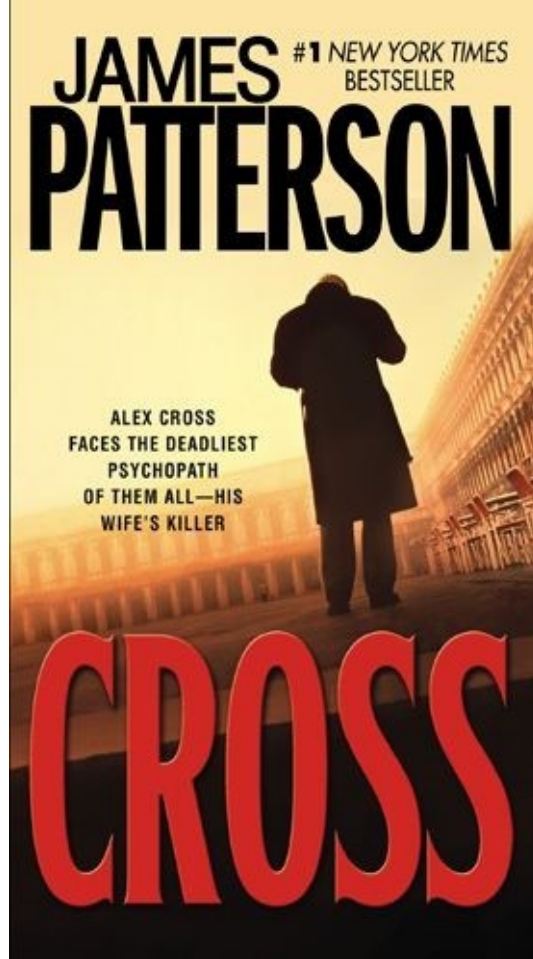

James Patterson'ı [Facebook](https://www.facebook.com/jamespatterson)'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

Alex Cross en ölümcül psikopatla, karısının katiliyle yüzleşiyor.

Bir sonraki Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin.

"HAMİLEYİM, ALEX."

O geceyle ilgili her şey benim için çok net. Aradan geçen onca zamana, onca yıla, yaşanan onca şeye, korkunç katillere, çözülen ve bazen de çözilemeyen cinayetlere rağmen hala öyle.

Karanlık yatak odasında kollarım hafifçe karım Maria'nın belini sarmış, çenem omzuna yaslanmış bir şekilde duruyordum. O zamanlar otuz bir yaşındaydım ve hayatımın hiçbir döneminde bu kadar mutlu olmamıştım.

Hiçbir şey Maria, Damon, Jannie ve benim birlikte yaşadıklarımıza yaklaşamadı bile.

1993 sonbaharıydı, şimdi bana bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor.

Saat sabahın ikisini geçiyordu ve bebeğimiz Jannie korkunç bir şekilde krup olmuştu. Zavallı tatlı kız gecenin çoğunda, son birkaç gecenin çoğunda, genç hayatının çoğunda ayaktaydı. Maria Jannie'yi kollarında nazıkçe sallıyor, "You Are So Beautiful" şarkısını mırıldanıyordu ve ben de kollarımı Maria'ya dolamış onu sallıyordum.

İlk kalkan bendim ama ne yaparsam yapayım Jannie'yi tekrar uyutamadım. Maria bir saat kadar sonra gelip bebeği aldı. Sabah erkenden ikimizin de işi vardı. Ben bir cinayet davasındaydım.

"Hamile misin?" Maria'nın omzuna doğru söyledim.

"Kötü zamanlama, ha Alex? Geleceğinde daha çok krup mu görüyorsun? Binkies? Daha fazla kirli bez mi? Bunun gibi geceler mi?"

"Bu kısmı pek sevmiyorum. Geç ya da erken kalkmak, bu her neyse. Ama ben hayatımızı seviyorum, Maria. Ve bir bebeğimizin daha olacak olmasını seviyorum." Maria'ya tutundum ve üzerinde asılı duran cep telefonundan müziği açtım.

Janelle'in beşiği. "Someone to Watch Over Me" ile dans ettik.

Sonra bana, belki de onu ilk gördüğüm gece aşık olduğum o güzel, kısmen utangaç, kısmen şapşal verdi. St. Anthony'nin acil servisinde acil bir durum sırasında tanışmıştık. Maria bir çete üyesini getirmişti, silahla vurulmuş bir kurban, onun bir müşterisi. Kendini işine adanmış bir sosyal hizmet uzmanıydı ve korumacı davranıyordu - özellikle de ben korkulan bir metro cinayet masası dedektifi olduğum ve polise pek güvenmediği için.

Ama ben de bilmiyordum.

Maria'ya biraz daha sıkı sarıldım. "Ben mutluyum. Bunu biliyorsun. İyi olmana sevindim.

Hamile. Hadi bunu kutlayalım. Ben biraz şampanya

getireyim." "Büyük baba olmayı seviyorsun, ha?"

". Nedenini tam olarak bilmiyorum. Sadece seviyorum."

"Gecenin bir yarısı çılgılık atan bebekleri sever misin?"

"Bu da geçecek. Öyle değil mi Janelle? *Genç bayan, seninle konuşuyorum.*"

Maria başını ağlayan bebekten yana çevirdi ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. Ağzı yumuşak, her zaman davetkâr, her zaman seksiydi. Onun öpücüklerine bayılırdım; her zaman, her yerde.

Sonunda kollarımdan sıyrıldı. "Yatağına dön Alex. İkimizin de ayakta olmasının bir anlamı yok. Benim için de biraz uyu."

Tam o sırada yatak odasında başka bir şey fark ettim ve kendimi tutamayarak gülmeye başladım.

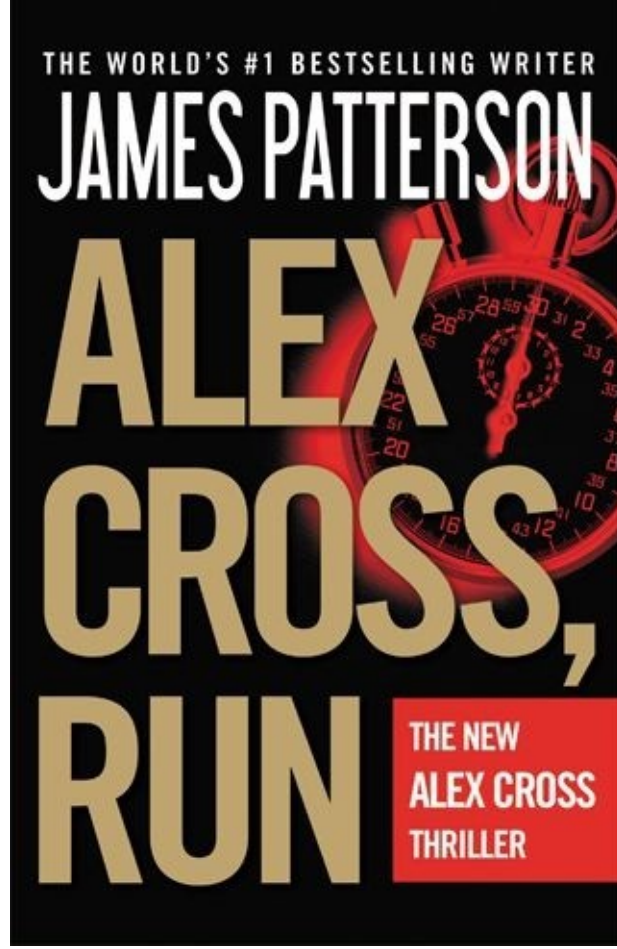
"Bu kadar komik olan ne?" Maria gülümsedi.

İşaret ettim ve o da gördü. *Üç elma; her birinden tek bir çocuk ısırtığı* . Elmalar, farklı renklerde Barney dinazorları olan üç pelüş oyuncağın bacaklarına yaslanmıştı. Yeni yürümeye başlayan Damon'ın fantezi oyunu ortaya çıkmıştı. Küçük oğlumuz bir süredir kız kardeşi Jannie'nin odasında vakit geçiriyordu.

Kapıya geldiğimde, Maria bana yine o aptal gülümsemesini verdi. Ve göz kırptı. Fısıldadı ve ne dediğini asla unutmayacağım: "Seni seviyorum Alex. Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez."

[Genişletilmiş alıntıyı](#) bir okuyun ve *Cross* hakkında daha fazla bilgi edinin.

Dedektif Alex Cross üç seri katilin peşinde, ama onun peşinde başka biri mi var?

Yeni Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin.

HER GÜN ÇIPLAK BİR KIZIN TELEFONA CEVAP VERDİĞİNİ GÖRMÜYÖRÜM.

Kapıyı .

Beni yanlış anlamayın, yirmi yıllık kanun uygulayıcısıyım, geldi. Sadece o kadar sık değil.

"Garsonlar siz misiniz?" diye sordu bu kız. Gözlerinde parlak ama boş bir bakış vardı, bu da bana coşku veriyordu ve içeriden ot kokusu geliyordu. Müzik de gümbür gümbürdü, uzun süre dinlemek zorunda kalırsam bileklerimi kesmek istememe neden olacak türden acımasız bir tekno.

"Hayır, biz garson değiliz," dedim ve rozetimi gösterdim. "Metro polisiyiz. Ve hemen şimdi üzerine bir şeyler giymelisin."

Hiç etkilenmemişti bile. "Garsonların olması gerekiyordu," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bu beni aynı anda hem üzdü hem de iğrendirdi. Bu kız henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyordu ve tutuklamak için burada olduğumuz adamlar onun babası olacak yaşıydı.

Giriş ekibindeki kadın memurlardan birine "Giysilerini giymeden önce kontrol et," dedim. Benim dışımda beş üniformalı polis, Gençlik ve Aile Hizmetleri'nden bir temsilci, Fuhuş Birimi'nden üç dedektif ve arkadaşım John Sampson da dahil olmak üzere İkinci Bölge'den üç polis daha vardı.

İkinci Bölge Georgetown'dır - Fuhuş Birimi'nin her zamanki uğrak yeri değildir. Vardığımız N Caddesi'ndeki beyaz tuğlalı ev mahalle için tipik bir evdi ve muhtemelen değeri beş milyonun üzerindeydi. Altı ay önceden vekâleten ödenen kiralık bir mülktü, ancak evraklar DC'nin en çok talep gören plastik cerrahlarından biri olan Dr. Elijah Creem'e kadar uzanıyordu. Anlayabildiğimiz kadarıyla Creem bu "endüstri partilerinin" masraflarını karşılıyordu ve ortağı Josh Bergman da göz boyamayı sağlıyordu.

Bergman, M Caddesi'ndeki bir ofiste faaliyet gösteren yasal bir mankenlik ajansı olan Cap City Dolls'un sahibiydi ve yeraltı ticaretinde de bir kolu olduğu söyleniyordu. Departmandaki dedektifler, Bergman'ın bir eliyle yasal ajansını yönetirken, diğer eliyle de egzotik dansçılar, gecelik eskortlar, masözler ve porno "yetenekleri" gönderdiğinden oldukça emindi. Anlayabildiğim kadarıyla, ev şu anda "yeteneklerle" doluydu ve hepsi aşağı yukarı on sekiz yaşlarında görünüyordu. Azın üzerinde duruyorum.

Bu iki pislği yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Kamera kayıtları Creem ve Bergman'ın o gece saat yedi civarında Minibar'da, dokuz buçukta da parti evinde olduklarını gösteriyordu. Artık sadece onları dumanla dışarı atma oyunuydu.

Kapalı fuayenin ötesinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Ön salon ve resmi oturma odası tıklım tıklımdı. Bir yanda Queen Anne mobilyaları ve parke zemin, diğer yanda yarı giyinik, müzik eşliğinde tepinen ve plastik bardaklarla içki içen çocuklar.

Sampson üniformalılardan birine, "Herkesin bu ön odada tutulmasını istiyorum," diye bağırdı. "Bu ev için her zaman arama iznimiz var, o yüzden aramaya başlayın. Uyuşturucu, nakit para, defterler, randevu defterleri, cep telefonları, her şeyi kontrol ediyoruz. Ve şu lanet müziği de kapatın!"

Ekibin yarısını evin önünü güvene almak için bıraktık ve geri kalanını daha fazla partinin olduğu arka tarafa götürdük.

Açık mutfakta, mermer kaplı büyük adada büyük bir strip poker oyunu gibiydi. Yarım düzine kaslı adam ve bunun iki katı kadar iç çamaşırılı kız etrafta durmuş kart tutuyor, içiyor ve birkaç sigara dağıtıyordu.

Biz içeri girerken birkaçı kaçışmaya başladı. Kızlardan birkaçı çılgılık dışarı kaçmaya çalıştı ama biz çoktan yolu kapatmıştık.

Sonunda biri müziği kesti.

"Elijah Creem ve Joshua Bergman nerede?" Sampson odadakilere sordu. "Bana doğru cevap veren ilk kişi buradan bedava çıkış bileti kazanacak."

Siyah dantel sütyen ve kısa pantolon giymiş sıska bir kız merdivenleri işaret etti. Göğsünün geri kalanına oranla büyüklüğüne bakılırsa, tahminimce Dr. Creem ile en az bir kez bıçak altına yatmıştı.

"Yukarıda," dedi.

"Kaltak," diye mırıldandı biri nefesinin altında.

Sampson onu takip etmem için parmağıyla işaret etti ve yukarı çıktık.

"Artık gidebilir miyim?" diye seslendi arkamızdan.

Sampson, "Önce sözünüzün ne kadar doğru olduğunu görelim," dedi.

İkinci kattaki salona vardığımızda boştu. Tek ışık, merdivenlerin yanındaki parlak antika bir masanın üzerindeki tek bir elektrikli kasırga lambasıydı. Duvarlarda binicilikle ilgili portreler ve evin arka tarafındaki kapalı çift kapının önünde son uzun bir Doğu yolluk vardı. Buradan bile diğer taraftan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu sefer eski tarzdı. Talking Heads, "Burning Down the House."

Dikkat et, peşinde olduğun şeyi . Güzel bebekler, garip ama yabancı değiller.

Gülüşmeleri ve iki farklı erkek sesini de duyabiliyordum. " böyle, tatlım. Biraz daha yaklaş. Şimdi külotunu indir." "Evet, işte bankadaki para diye buna denir."

Sampson bana kusacakmış ya da birini öldürecekmiş gibi bir bakış attı.

"Hadi yapalım şunu," dedi ve koridora çıkmaya başladık.

"POLİS! !"

Sampson'ın sesi her şeyin üzerinde gürledi. Maun panelli kapıya sert bir vuruş yaptı -kendi versiyonu olan vur ve duyur- ve sonra kapıyı fırlatıp açtı.

Elijah Creem hemen içeride duruyordu, resimlerinde gördüğüm kadar derli toplu görünüyordu; arkaya yatırılmış sarı saçlar, kare şeklinde çene yarığı, mükemmel kaplamalar.

O ve Bergman tamamen giyinikti. Diğer üçü o kadar değil. Bergman'ın önünde bir iPhone vardı ve kral boy kızak yatağın üzerinde sahneledikleri tuhaf küçük ménage à trois'in videosunu çekiyordu.

Kızlardan biri dümdüz uzanmıştı. Sütyenin önü açıktı ve parlak pembe tangası ayak bileklerine kadar inmişti. Ayrıca yatağın kenarındaki uzun gri metal bir tanka bağlı bir tür şeffaf solunum maskesi takıyordu. Kızın üstündeki çocuk, gözlerinin etrafındaki siyah göz bağı dışında çırılçıplaktı, diğer kız ise elinde küçük bir dijital kamerayla onun üzerinde duruyor ve başka bir açıdan daha fazla video çekiyordu.

"Bu da ne böyle?" Creem dedi ki.

"Benim sorum da tam olarak buydu," dedim. "Kimse kımıldamasın."

Maskeli kız hariç hepsi gözlerini kocaman açmış bize bakıyorlardı. Kendinde değil gibiydi.

"Tankın içinde ne var?" Sampson ona doğru giderken ben de "Tankta ne var?" diye sordum.

"Bu nitröz oksit," dedi Creem. "Sadece sakın . O iyi." John ona

"Canın cehenneme," dedi ve maskeyi kızın üzerinden indirdi.

Azotun yarattığı vızıltı oldukça kısa sürüyor ama bu çocukların kullandığı tek şeyin bu olduğunu bir an bile düşünmedim. Komodinin üzerinde daha fazla XTC olduğunu tahmin ettiğim birkaç mavi tablet vardı. Ayrıca birkaç küçük kahverengi cam şişe, muhtemelen amil nitrat yarısı boş bir beşlik Cuervo Reserva.

Creem gözlerimin içine bakarak, "Beni dinle" dedi. Anladığım kadarıyla buradaki elebaşı oydu. "Köşedeki evrak çantasını görüyor musun?"

"Elijah? Ne yapıyorsun?" Bergman sordu ama Creem cevap vermedi. Sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi hâlâ beni izliyordu.

"O çantada içinde otuz bin dolar olan bir zarf var," dedi.

Sonra antika dolabın üzerindeki kahverengi deri çantadan yatak odasının arka tarafındaki üç pencereden birine doğru dikkatle baktı. Püsküllü perdelerin hepsi çekilmişti ama ne yapmak istediği çok açıktı.

"Sence otuz bin dolar ne kadar zaman eder?" dedi.

Her şey hakkında inanılmaz derecede soğukkanlıydı. Ve kibirli. Sanırım tamamen benim yapmamı bekliyordu.

"Pencereden tırmanacak bir tipe benzemiyorsun Creem," dedim. "Normalde hayır," dedi. "Ama eğer kim olduğumu biliyorsan, o zaman benim Burada tehlikede olan çok şey var - bir aile, bir tıbbi uygulama -"

"Sadece geçen yıl altı buçuk milyon gelir elde ettik," dedim. "Kayıtlarımıza göre."

"Bir de tabii ki bu şehirde paha biçilemez olan itibarım var. Ne diyorsunuz dedektif? Anlaştık mı?"

Kafasında pencerenin yarısını çoktan aşmış olduğunu söyleyebilirdim. Bu, istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

Ama yine de ben on yedi yaşında, kendi imajıyla sorunu olan bir kız değildim.

"Sanırım en iyi ortağım ifade etti," dedim ona. "Ne demiştin John?" "Canın cehenneme gibi bir şey," dedi Sampson. "Bu çocuklar kaç yaşında, Creem?"

Dr. Creem'in üstün etkisi ilk kez tam ortadan çatlamış gibiydi. Aptalca sırtışı kayboldu ve gözleri daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Lütfen," dedi. "Geldiği yerde daha çok para var. Çok daha fazla. Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Ama bu adamla işim çoktan bitmişti. "Sessiz kalma hakkına sahipsin -"

"Yalvarmak istemiyorum."

"O zaman yapma," dedim. "Söyleyeceğin her şey sana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır -"

"Tanrı aşkına, beni mahvedeceksin! Bunu anlıyor musun?"

Sadece narsisizm bile şaşırtıcı. Burada ne yaptığına dair bilgisizliği daha da fazlaydı.

"Hayır, Dr. Creem," dedim onu çevirip kelepçeleri takarken. "Bunu zaten kendinize yaptınız."

ELIJAH CREEM'İN ÖLÜMÜNDEN İKİ AY SONRA

TALİHSİZ SKANDAL manşetlere çıktığında, bir değişiklik yapmaya hazırды. Büyük bir değişiklik. Biraz zaman, iyi bir avukat ve bolca paranın neler yapabileceği inanılmazdı.

Tabii ki, henüz ormandan çıkmamıştı. Ve nakit sonsuza dek sürmeyecekti. Miranda'nın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Bugünlerde onunla sadece kendi avukatı aracılığıyla konuşuyordu ve müstakbel eski Bayan Creem onları Newport'taki ailesinin evine gönderdiğinden beri Chloe ya da Justine'i görmesine izin verilmiyordu. Avukatın söylediğine göre okul yılını orada tamamlayacaklardı.

Kızların sessizliği de sağır ediciydi. Sarışın güzellerinin üçü de -Miranda, Justine, Chloe- tıpkı bir kapıyı kapatır gibi hızla ona sırtlarını .

geline, Dr. Creem'in (ya da Dr. Creep'in, daha az tuzlu birkaç paçavranın ona taktığı isimle) Joshua Bergman'ın ne yazık ki reşit olmayan birden fazla çırağıyla seks karşılığında cerrahi prosedürleri takas ettiği basında yer aldığından beri, bırakın kayıt yaptırmayı, konsültasyon bile yapılmamıştı. Bu ve Creem'in evindeki bilgisayarında biriktirdiği küçük video koleksiyonu arasında, mahkemeye çıkmaları halinde hapis cezası alma olasılığı hâlâ çok yüksekti.

İşte bu yüzden Elijah Creem'in bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Eski klişe neydi? *Bugün hayatınızın geri kalanının ilk günü mü?*

Evet, gerçekten. Ve bunu değerlendirecekti.

Joshua telefonda ona "Hapse giremem Elijah," dedi. *"İstemediğimi söylemiyorum. Yani, yapamam. Gerçekten orada başarılı olabileceğimi sanmıyorum."*

Creem daha iyi duyabilmek ve M Caddesi'nden geçenler tarafından duyulmamak için elini kulağındaki Bluetooth'un üzerine koydu.

"Sen benden daha iyisin, Joshua. En azından sık seviyorsun." "Ben ciddiğim, Elijah."

"Şaka yapıyorum, Josh. Ve inan bana, ben de senden daha istekli . Bu yüzden işin noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz."

"sen?" Bergman sordu. "Sesin bir tuhaf geliyor." "Maske yüzünden," dedi Creem ona.

"Maske mi?"

"Evet. Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Planlarda bir değişiklik oldu."

Maske, insan vücudundan kalıplanmış ustaca bir lateks bileşimiydi.

Formlar. En yeni şey. Creem skandal patlak verdiğiinden beri bunu deniyordu ve kendi ünlü yüzü sosyal bir sorumluluk haline gelmişti. Şimdi, Design Within Reach'in önündeki cam vitrinin önünden geçerken, kendi yansımasını zar zor tanıyordu. Tek gördüğü çirkin, yaşlı bir adamdı; solgun bir cilt, çökmüş yanaklar ve karaciğer lekeli bir kafa derisi üzerinde kuru, gümüş rengi saçlardan geriye kalan acınası bir kalıntı. Aslında muhteşemdi. Hatta şiirseldi. Yansımadaki yaşlı adam da en az Dr. Creem'in bugünlerde hissettiği kadar harap görünüyordu.

Koyu çerçeveli gözlükler gözlerinin etrafındaki açıklıkları maskeliyordu. Dudakları sıkı ve rahatsız edici olsa da, maske takılıyken konuşabileceği, içebileceği, yemek yiyebileceği -herhangi bir şey yapabileceği- kadar da biçimliydi.

"Bunun işe yarayacağından emin olana kadar sana haber vermek istemedim," dedi Creem Bergman'a, "ama sana bir sürprizim var."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sürpriz?" Bergman sordu. "Joshua, Fort Lauderdale'i hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce hatta uzun bir duraklama oldu.

"Elbette," dedi sessizce.

"Bahar tatili, 1988."

"Hatırladığımı söyledim," diye tersledi Bergman ama sonra tekrar yumuşadı. "O zamanlar sadece bir çift fetüsdük."

"Uzun zaman geçtiğini biliyorum," dedi Creem. "Ama bunu çok düşündüm ve sessizce gecenin karanlığına karışmaya hazır değilim. Siz hazır mısınız?"

"Tanrım hayır," dedi Bergman. "Ama sen-"

"Ne dediğimi biliyorum. O uzun zaman önceydi. Bu ise şimdi."

Creem arkadaşının uzun, yavaş bir nefes aldığını duydu.

"Tanrım, Elijah," dedi. "*Gerçekten mi?*"

Sesi korkmuş gibi geliyordu ama daha çok heyecanlanmış gibiydi. Mousy eğilimlerine rağmen, Bergman'ın harika bir şekilde çarpık bir çizgisi de vardı. Cinayetler onu her zaman Creem'den daha çok heyecanlandırmıştı.

Creem için bunlar şey kadar katartıktı. Sona giden bir yol. Ve bu sefer, tamamen yeni bir gündemi vardı.

"Yani... bu gerçekten oluyor mu?" dedi Bergman.

"Benim için öyle," dedi Creem ona.

"Ne zaman?"

"Şu anda. Konuştuğumuz gibi dışarı çıkmasını bekliyorum."

"Peki, dinleyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Creem. "Neden aradığımı sanıyorsun? Ama daha fazla konuşmak yok.

İşte geliyor."

CREEM KENDİNİ AŞAĞI SOKAĞIN KARŞISINDA KONUMLANDIRDI. KÖPEK YOGASI Akşam yedi kırk beşteki ders . Potomac Caddesi'ne ilk çıkanlar arasında uzun boylu, orantılı bir sarışın olan Darcy Vickers da vardı.

Uzun ya da sarışın kısmını üstlenemezdi ama orantılı unsurların hepsi onun sayesinde. Darcy'nin geniş göğsü, kaşlarının ve dudaklarının mükemmel simetrik kavisi ve güzelce inceltilmiş kalçaları Dr. Creem'in en iyi çalışmalarından bazılarını temsil ediyordu.

Darcy Vickers şimdiye kadar minnettarlığının ilk damlasını bile ifade etmemişti. Ona göre dünya onun uşaklarıyla doluydu. Gerçekten de tipik bir örnekti; steroida bir hak duygusuna ve mümkün olduğunca uzun süre güzel kalmak için umutsuz bir ihtiyaca sahip bir K Street lobicisi.

Hepsi çok tanıdık. Eve çok yakın, gerçekten.

Dean & Deluca'nın dışında beklerken, kadın bugünlerde onun gibi kadınlar ne yemeye tenezzül ediyorsa onu almak için içeri koştu. Kasadaki sırayı beklerken, cep telefonu ile umursamaz bir şekilde konuşmasını izledi. Sonra tekrar caddenin karşısına geçti ve Darcy'nin Bimmer'ının park edildiği garaja doğru Arnavut kaldırımını onu takip etti.

Çok fazla mesafe koymaya gerek yoktu. O sadece rüzgârlık ve ortopedik ayakkabılar giymiş bir moruktu ve dünyanın Darcy Vickers'ları için görünmezdi. Garajın ıssız üçüncü katına ulaştıklarında aralarındaki mesafeyi yirmi metreden daha aza indirmişti.

Darcy elindeki kumandaya bastı ve Bimmer'ın bagajı yumuşak bir klik sesiyle açıldı. İşte o zaman hamlesini yaptı.

"Affedersiniz, Miranda?" dedi yarı ürkek bir sesle.

"Üzgünüm, hayır," dedi Darcymarket çantasını ve mor yoga matını bir bakış bile atmadan bagaja bırakarak.

"Komik," dedi. "Ona çok benziyorsun." Kadın cevap ver, aralarındaki o görünmez kişisel alan çizgisini aşarak daha da yaklaştı. "Aslında neredeyse tıpatıp ona benziyorsunuz."

Şimdi arkasını döndüğünde, yüzündeki sıkıntı botokstan bile belli oluyordu.

"Dinle," dedi, "kabalık etmek istemem-" "Asla yapmazsın, Miranda."

Adam tam üzerine geldiğinde, kadın onu savuşturmak için elini uzattı. Ama Dr. Creem görüldüğü yaşlı adamdan daha güçlüydü. Darcy Vickers'dan da güçlüydü. Darcy seslenmeye çalışırken sol eli ağzını kapattı.

"Benim, tatlım," diye fısıldadı. "Kocan. Ve endişelenme. Her şey affedildi."

Biftek bıçağını karnının derinliklerine saplamadan önce, kadının gözlerindeki şaşkınlığı görece kadar uzun bir süre durakladı. Bir neşter iyi olurdu ama şimdilik kendi mesleğinin aletlerinden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu.

Darcy Vickers'ın ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalır gibi oldu ve öne doğru yığılıp orta yerinden büküldü. Bıçağı çıkarmak için biraz uğraştı ama sonra bıçak bir anda serbest kaldı.

Creem hızlı bir bacak hareketiyle kadının ayak bileklerini yerden kesti ve onu bagaja doğru kaldırdı. Kadın hiç debelenmedi bile. Sadece birkaç guruldama sesi duyuldu, ardından yarım yamalak alınan birkaç nefesin gırtlaktan kesilmesi geldi.

Her şeyin telefondan Bergman'ın kulaklarına ulaştığından emin olmak için iyice yaklaştı. Sonra tekrar bıçakladı, bu sefer göğsüne. Ve bir kez daha aşağıya, femoral arteri hızlı, L şeklinde bir hareketle açtı, böylece iyileşme şansı olamazdı.

Hızla çalışarak kadının uzun sarı saçlarından bir tutamı eline aldı ve bıçağın tırtıklı kenarıyla kesti. Sonra bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, neredeyse bitene kadar, kafa derisinin yırtık yamalar halinde görüldüğü yere kadar kesti. Sadece bir avuç dolusu saçı kendine ayırdı, bir Ziploc poşetine koydu ve geri kalanını vücudunun etrafında tutamlar halinde bıraktı.

Yaşadığı kadar çirkin bir şekilde öldü. Ve Dr. Creem şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

İşi bittiğinde Creem bagajı kapattı ve M Sokağı'na inen en yakın merdivenleri kullanarak uzaklaştı. Garajdan çıkıp kaldırıma çıkana kadar konuşmadı.

"Joshua?" dedi. "Hala orada mısın?"

Bergman'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Ben... buradayım," dedi. Nefesi hırıltılıydı, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Sen..." Creem sırttı ama biraz da iğrenmişti. "Joshua, mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Hayır," dedi arkadaşı çok hızlı bir şekilde. Bergman'ın her şeye rağmen ironik bir anlayışı vardı. "Bitti mi?" diye sordu sonra.

Creem, "İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi," dedi. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Evet," dedi Bergman.

"Sıra sende, eski dostum. Ne pişirdiğini görmek için

sabırsızlanıyorum." [Genişletilmiş bir alıntıyı](#) okuyun ve *Alex Cross*,

Run hakkında daha fazla bilgi edinin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.